Nelly Noel

Profeția

NELLY NOEL

PROFEȚIA

DEDIC ACEASTĂ CARTE PRIETENILOR MEI,
TIMIȘORENI CU DOMICILIUL SAU DOAR CU SUFLETUL

Cap. 1 O încurcătură

Recunosc, pentru tot ce veți citi în această carte mă simt puțin vinovată. Poate ar fi trebuit să nu răspund la întrebare, poate ar fi trebuit să neg că aveam informația cu pricina, sau poate nu – în definitiv, unii dintre noi au un talent nativ de a se vârî în încurcătură și n-aș fi reușit, chiar dacă mi-aș fi ținut gura, să evit toată tărășenia care a urmat. Și-apoi nu eram deloc pregătită, nu știam cum să mă comport într-o atare situație. Când telefonul, care stă pe biroul meu mai mult ca un obiect de decor, a început să zbârnâie insistent, habar nu aveam la ce să mă aștept. Numărul afișat pe ecran îmi arăta că eram sunată de la recepție, un cuvânt pretențios pentru poarta de intrare în instituție, așadar mă căuta cineva de afară, din oraș.

-Helga, un tânăr întreabă de tine, a spus recepționera.

Asta chiar era o surpriză! Uneori mai trec pe la mine prieteni plecați demult peste mări și țări, care se întorc în vacanța de vară. Firma la care lucrez fiind în buricul târgului, le e mai la îndemână să mă caute acolo decât acasă (și în plus, ca orice corporatist care se respectă, „acasă” are doar rol de dormitor, pentru că îmi petrec toată ziulica la serviciu). Dar prietenii mei sunt tineri cel mult sufletește, așa că... Ceva nu se potrivea. Nu așteptam pe nimeni, nu cunoșteam nici un tânăr care ar fi avut motive să mă caute. Complet buimacă, am salvat fișierul la care lucram și am coborât în hol. Pe fotoliile de la intrare nu ședea nimeni, cu excepția unui ins cu aer de băiat care onorează comenzile de pizza ale unui restaurant, un tip la vreo douăzeci de ani, îmbrăcat în obișnuiții blugi decolorați și tricou cu desene țipătoare. N-oi fi având eu cine știe ce memorie a fețelor, dar pot să jur că pe individul ăsta nu l-am văzut în viața mea. Și nici pizza nu comandasem în

ultimii ani. Îndată ce m-a zărit coborând scările, băiatul s-a ridicat și a venit glonț spre mine, cu un aer încurcat. În mână ținea un bilețel pe care cineva notase ceva cu pixul, n-am putut vedea ce.

-Bună ziua. Nu vă supărați, sunteți cumva doamna Helga?

„Aha, știe să salute înainte de-a intra în subiect. O bilă albă, tinere!”

-Da, eu sunt. Cu ce te pot ajuta?

Am hotărât să-l iau cu „dumneata”, deși în mod normal mă adresez unui necunoscut cu „dumneavoastră”. Dar mucea avea o treime din vârsta mea (după o estimare fulgerătoare) și o adresare prea protocolară mi s-ar fi părut că tensionează inutil atmosfera. Tânărul s-a uitat pe bilet și a recitat ca pe o lecție învățată dinainte:

-Am fost la „Fundația Nelly Noel pentru literatură horror” de la Sasca, în căutarea domnului Uri Heller. Secretara mi-a spus că nu are habar pe unde ar putea fi, dar mi-a sugerat să vin la dumneavoastră și mi-a dat adresa firmei la care lucrați. Zicea că sunteți singura persoană de pe fața pământului care ar ști, eventual, unde se află domnul Heller.

La naiba! Exact de așa ceva nu aveam nevoie, de încurcături cu „prietenul” Uri Heller. Prieten e un fel de a spune, Uri se consideră prietenul tuturor oamenilor cinstiți, dar asta nu însemnă să profiți de timpul sau de bunăvoința lui. Îi place să dispară luni de-a rândul, nelăsând nici un fel de indicii despre locul în care poate fi găsit și se supără dacă lumea îl caută atunci când el crede că are nevoie de singurătate. Neștiind ce să răspund, am hotărât să trag de timp.

-Hm, Uri are un serviciu care îl obligă să fie când aici, când acolo. Cei de la BBC nu știu nimic?

După reacția nehotărâtă a tânărului, l-am catalogat imediat: omul se uita probabil numai la filme cu Rambo sau Superman și nu văzuse în

viața lui un documentar BBC la televizor. De altfel faptul că trăsese cu ochiul la fițuică în timp ce rostea numele prietenului meu mi-a confirmat bănuiala. În fond, Ulrich Heller se bucură de o binemeritată celebritate în rândul amatorilor de filme documentare, celebritate dobândită ca expert în castele bântuite. Își petrece adesea lunile de toamnă filmând în Scoția, printre cețuri și ploi, în clădiri medievale care gem de legende înfricoșătoare.

-Tipul care m-a angajat a zis că s-a interesat el la BBC. Acolo se știe că Uri Heller a plecat acasă la Sasca pentru o vreme.

Asta mi-a dat o idee – în fine, o idee după zece minute în care mă întreținusem fără folos cu tânărul! De fapt cu asta ar fi trebuit să încep: să aflu de ce îl căuta pe Ulrich și dacă o făcea pentru propriul interes sau fusese pus de altcineva să o facă. L-am invitat să ia loc pe un fotoliu, la o măsuță joasă de sticlă, m-am așezat vizavi de el și am început să-l trag de limbă.

-Deci zici că te-a angajat un tip. Când, unde, în ce împrejurare?

-Păi, eu lucrez la o pizzerie (aha, ghicisem), la doi pași de aici. Într-o zi a venit un individ și m-a luat deoparte.

-Când asta? Seara târziu, după ce au plecat ceilalți clienți? A comandat ceva? A mâncat, a băut?

De astă dată era rândul tânărului să mă privească suspicios.

-Păi nu era normal să mănânce? Doar venise la o pizzerie! E adevărat că nu prea aveam clienți la ora aia, era pe la trei după-amiaza, când corporatiștii își cam isprăvesc pauzele de masă și se întorc la lucru. De la trei la șase e liniște, apoi începe nebunia de seară. Deci tipul a venit, a mâncat o pizza și după ce a plătit, înainte să plece, s-a aplecat spre mine și m-a întrebat dacă n-am chef să câștig o sută de euro fără prea multă bătaie

de cap. Arăt eu a prost, să refuz așa ceva? Bine, înainte de-a bate palma l-am întrebat dacă nu trebuie să fac un lucru necinstit pentru banii ăia, că n-am chef să mă ia poliția la ochi. Știți, la un restaurant unde lucrează un amic s-au descoperit droguri, așa că...

-Așa că ți-ai luat măsuri de prevedere. Foarte deștept din partea dumitale! Și ce a răspuns clientul?

-Păi, că pot să dorm liniștit dinspre partea asta. Nu aveam decât să merg la Sasca, mai precis într-un loc numit Lacul Dracului unde se află o vilă în pădure, să intru acolo și să întreb de acest domn Heller.

-De ce nu putea să facă asta clientul însuși?

-Pentru că se grăbea. Omul nu era din Timișoara, a zis că are doar ceva treburi în zonă. În plus de asta, era venit cu trenul și mi-a zis că până la lacul acela nu poți ajunge decât cu mașina sau pe jos, că de la Oravița nu există cale ferată. Motoreta mea e numai bună pentru asemenea drumuri și nici nu consumă mult. După ce scad prețul benzinei, din suta de euro îmi rămâne destul ca sa merite drumul. Așa că m-am înțeles cu el, omul a plecat după ce mi-a plătit un avans, asigurandu-mă că revine în trei zile și că așteaptă răspunsul meu. Cum ieri a fost ziua mea liberă, m-am dus la Sasca unde n-am aflat mare lucru.

Eram derutată. Un individ care intră ziua-n amiaza mare într-o pizzerie și se îndoapă copios sigur nu face parte din cercul de cunoștințe apropiate ale lui Uri. Și de ce era omul interesat de Uri Heller? Pentru că măcar asta am aflat cu siguranță din sporovăiala tânărului, că acesta avusese de-a face cu un specimen uman, fără nici un dubiu. De ce e atât de important de subliniat acest lucru? Fiindcă Uri are cunoștințe diverse și variate, iar unii dintre acești cunoscuți... în fine, nu e cazul să vorbesc vrute și nevrute. Gura cusută, alegerea deșteptului – asta e! Am hotărât să întreb

de-a dreptul, poate că numai eu eram tentată să văd mistere acolo unde există explicații nespus de simple. Răspunsul m-a uimit prin logica sa. Băiatul s-a uitat senin în ochii mei și a spus pe tonul cel mai încrezător cu putință:

-Clientul îl căuta pe domnul Heller pentru faima lui de descoperitor al locurilor cu adevărat bântuite. Știți, mi-a spus că majoritatea poveștilor din categoria asta sunt simple scorneli, menite să umfle artificial prețul unor imobile. Asta am uitat să vă spun, omul meu lucrează la „Anton și fiii", societate de intermedieri imobiliare. Cineva vrea să vândă la un preț piperat o vilă, susținând că imobilul face toți banii datorită poveștilor cu stafii care s-au țesut în jurul lui și că ar fi o locație excelentă pentru turnarea unui film. Clientul meu nu voia să plătească atâta bănet fără să aibă părerea unui expert, iar Uri Heller se pare că ar fi tocmai persoana potrivită. E adevărat?

Tânărul mă privea curios.

-E perfect adevărat, am spus liniștită. Uri Heller lucrează de obicei pentru BBC, ca expert la realizarea serialului „Castele bântuite". Serialul a avut un succes atât de neașteptat încât s-au turnat trei sezoane, iar la toamnă va începe cel de-al patrulea. Încurajată de constatarea că în spatele încercării tânărului de a-l găsi pe Uri Heller nu se ascundea nimic necurat, m-am decis să-i furnizez informațiile cerute, cel puțin atât cât se hotărâse să-mi spună secretosul de Ulrich înainte de a pleca.

-Dacă vrei, dumneata sau oricine altcineva, să dai de Uri Heller, nu va fi simplu. Călătorește mult și e extrem de discret. Dar ultima oară când l-am văzut, acum vreo două luni, zicea că primise invitația să petreacă ceva vreme la Viena, la castelul familiei Ambros de Veterani, actualmente muzeu. Din relatările lui am înțeles că muzeul conține exponatele adunate de-a lungul a mai mult de un secol de o familie bogată și cam țicnită de

exploratori și aventurieri. Nu știu dacă Ulrich se mai află acolo în acest moment, știu doar că poți găsi locul răsfoind ghidul muzeelor Vienei. Iată răspunsul care valorează suta dumitale de euro. Spune-i clientului de la pizzerie că e informația cea mai completă pe care ai reușit s-o obții.

Tânărul a mulțumit politicos și a plecat, iar eu am urcat scările către biroul meu, încredințată că ajutasem un om de bine, fără să dezvălui nimic din afacerile încurcate ale domnului Heller. Mi-am repornit calculatorul și am început să lucrez, când o idee nebunească (spuneți-i deformație profesională dacă asta sună mai bine) m-a pus să caut pe internet informații despre firma de intermedieri imobiliare „Anton și fiii”.

Calculatoarele sunt meseria mea, primul dintre ele l-am văzut cu zeci de ani în urmă. Ocupa o clădire întreagă și avea o putere de procesare de mii de ori mai mică decât cea a celor mai ieftine calculatoare de buzunar de astăzi. Așa că sunt mai mult decât familiarizată cu motoarele de căutare. După primul răspuns negativ – aparent firma în cauză nu exista – am încercat tot soiul de combinații de cuvinte-cheie. Am studiat siturile a zeci de firme de intermedieri imobiliare, am cercetat o mulțime de intreprinderi al căror nume începea cu litera „A”. Tot nimic! Din ce în ce mai panicată, am verificat paginile din Registrul Comerțului. Dacă vreodată a existat o societate comercială numită „Anton și fiii”, era imposibil să nu fi fost trecută în acest registru. După ore de studiu, spaima pusese de-a binelea stăpânire pe mine. Era evident că nici o firmă nu purta numele căutat de mine, nici de intermedieri imobiliare, nici de împachetat fum sau de orice altceva. Fusesem așadar trasă pe sfoară de un mucos de douăzeci de ani, dacă nu cumva a fost și el păcălit de clientul de la pizzerie. Iar eu, în naivitatea mea, dezvăluisem locul unde, cu un pic de noroc, cineva interesat ar fi putut da de Ulrich Heller. Trebuia să

dreg prostia cât mai repede. Da, dar cum? Aveam adresa de e-mail a fundației de la Sasca, deținută de Nelly Noel, despre care tot satul știe că e sora lui Ulrich. Numai că acolo de corespondență se ocupă secretara. Mai aveam și o adresă a lui Ulrich însuși, de la BBC, dar acolo aș fi dat peste echipa de realizare a „Castelelor bântuite”. Mie toți acești oameni nu-mi erau de folos. Trebuia să dau neapărat de Ulrich, fără intermediari , oricât ar fi fost ei de drăguți. Ulrich nu are telefon mobil și nici adresă de e-mail personală, întocmai ca un cetățean din Evul Mediu. Uneori mă întreb cum poate să trăiască așa?

După ce mi-am bătut capul până când l-am simțit gata să explodeze, am găsit o soluție. Nu-mi convenea deloc să-l alertez pe Steve Brown, fiul lui Ulrich, dar nu vedeam altă cale. În plus, să scriu în engleză nu-mi este prea ușor, iar Steve nu cunoaște altă limbă. Dar măcar e un tip modern, înconjurat de orice poate fi conectat la o rețea fără fir și mare amator să probeze ultimele găselnițe ale tehnologiei. Și are nu o adresă de e-mail, ci vreo cinci! Ulrich îmi spusese odată să apelez la el dacă aș fi în pericol, dar nu-mi indicase ce să fac dacă aș crede că el însuși ar fi în primejdie. Ulrich nu se consideră niciodată amenințat – susține că nu are dușmani, ceea ce pentru un tip în situația lui e o dulce naivitate. Oftând, m-am apucat să compun scrisoarea.

„Domnule Brown,

Încearcă te rog să dai de Ulrich și să-l avertizezi să fie atent. Am fost căutată din partea unui individ care s-a pretins a fi agent imobiliar, voia o expertiză a unei case posibil bântuite. Până aici nimic neobișnuit, numai că la o căutare detaliată firma de imobiliare în cauză nu apare pe internet, ceea ce înseamnă că nu există. Îți mulțumesc anticipat. Nu ne-am cunoscut personal, dar Ulrich mi-a recomandat să am încredere în dumneata, ceea ce e suficient. Sunt persoana care

se ocupă de tehnoredactarea cărților lui Nelly Noel, scriitoarea. Mă poți contacta oricând la adresa de e-mail care îți apare pe ecran”.

Am mai adăugat o frază-două de mulțumiri și – cu un oftat adânc – am trimis mesajul. Cât de simplu a devenit să expediezi o scrisoare! Nu mai e nevoie să mergi la poștă, să cumperi timbre și plic (eu îmi mai aduc aminte de vremurile acelea…), e destul să apeși pe un buton și mesajul a ajuns la destinatar. Care destinatar este… în fine, Ulrich mi-a zis să am încredere deplină, prin acest gest i-a dat practic lui Steve un cec în alb. Sper doar că domnul Brown nu mănâncă oameni, e tot ce-mi pot dori în legătură cu el. Dinspre partea mea, eram convinsă că scrisesem ceea ce trebuia, fără detalii inutile care ar fi putut fi periculoase, odată ajunse pe mâinile unor nechemați. Steve va ști să dea de Ulrich, nu aveam nici o îndoială. Doar îi era fiu și ei își simt prezența unii altora de la distanțe enorme. Gândul mă făcu să mă relaxez pe dată și starea mea de panică să dispară. M-am întins comod pe scaunul meu confortabil și m-am apucat din nou de treburile curente, pe deplin încredințată că rezolvasem problema cum nu se putea mai bine.

Castelul familiei conților de Veterani nu se află de fapt în Viena, ci dincolo de periferia acesteia, ascuns în mijlocul unui frumos parc de vânătoare de dimensiuni considerabile, plin de felurite jivine. Ultimul stăpân al locului a murit în 1914, după o viață dedicată expedițiilor și descoperirilor geografice, lăsând proprietatea în grija unei ramuri îndepărtate a familiei și cerând să fie transformată în muzeul călătoriilor sale. De-a lungul anilor, în sălile spațioase de la etajul al doilea se adunaseră artefacte ale triburilor de pe Amazon, statuete africane și fotografii ale ghețarilor din apropierea celor doi poli. Muzeul

atrăgea, mai ales în lunile de vară, destui vizitatori cât să permită întreținerea decentă a clădirii și a exponatelor, plata ghizilor și a muzeografilor și organizarea unor acțiuni culturale diverse. Dar acum nu era încă vară și vizitatorii de peste zi fuseseră destul de puțini. La plecarea ultimului turist, paznicul se grăbi să încuie porțile masive și să se retragă în ghereta lui numai bună pentru moțăială. Nu-și bătea capul cu supravegherea exponatelor – pentru asta existau sute de videocamere răspândite pe cele două etaje și un contract cu o societate de protecție și pază.

Pe peretele exterior al gheretei paznicului, cu acces dinspre șosea, fusese fixată o cutie de scrisori. Era datoria personalului angajat să golească zilnic cutia, reținând și punând pe masa curatorului scrisorile adresate muzeului și aruncând numeroasele mesaje publicitare care veneau nechemate, cu o insistență supărătoare. Angajații plecaseră acasă cu câteva ore în urmă, iar cutia de scrisori era goală. Pândind ca paznicul să se ducă să încuie ușile, un băiat pe bicicletă aștepta la marginea pădurii, în umbrele tot mai lungi ale înserării care cobora aducând un vânt rece dinspre munți. Îndată ce paznicul se îndepărtă suficient, băiatul pe bicicletă țâșni și aruncă în cutia de scrisori un plic de format mare, apoi ieși în șosea și o luă iute spre oraș.

Cu cheile mari și grele ale porților impunătoare în mână, paznicul se grăbea înapoi în ghereta sa. De-acum noaptea coborâse neagră peste lume și lămpile alimentate cu energie solară, care mărgineau aleea spre castel, se aprinseseră de la sine. Pașii paznicului, un tip între două vârste, deveneau din ce în ce mai repezi. Intră în ghereta micuță, plăcut încălzită și se tolăni în fața televizorului, nu înainte de a mai verifica odată că încuise bine ușa pe dinăuntru. Zona era liniștită, lipsită de oameni violenți și o asemenea măsură de prevedere putea să pară prostească. Dar paznicul

era un ins cam friguros și n-avea chef să se trezească față în față cu bătrânul conte, care făcea să înghețe până și focul din șemineu. Nu se temea de bătrânul conte – nimeni nu se temea de el, era de obicei bine dispus și dornic să stea la taclale, indiferent cu cine. Dar contele răspândea în jur frigul acela îngrozitor care parcă îți intra în oase, mirosea a vechi și prăfuit, emitea o stranie lumină de un verzui pal, ca cea a licuricilor și – mai ales – toată vecinătatea știa că murise cu exact o sută de ani în urmă. Paznicul ajunsese să-și pună serios la îndoială sănătatea mentală, noroc că cei de la firma de protecție și pază a clădirii îi confirmaseră că-l văzuseră și ei, pe înregistrările videocamerelor din castel.

Oamenii știau că Wilhelm Ambros de Veterani murise eroic în primul război mondial, în care se înrolase ca voluntar. Fusese ucis de explozia unei ghiulele de tun care căzuse practic peste el, risipindu-i corpul în mii de particule minuscule, imposibil de recuperat. Faptul că nu-și găsise odihna în cripta din capela castelului și dragostea din timpul vieții pentru obiectele pe care le strânsese în peste patruzeci de ani de expediții prin lume explicau, până și pentru firile cele mai sceptice, de ce spiritul său neliniștit continua să bântuie locurile în care trăise cândva. Iar în ultima vreme aparițiile bătrânului conte se înmulțiseră. Se plimba în nopțile senine pe aleile din parcul castelului, însoțit cel mai adesea de majordom, o arătare la fel de fantomatică pe cât îi era stăpânul.

Îndată după ce paznicul se retrase în căsuța de la poartă, o perdea se mișcă la primul etaj al castelului presupus nelocuit, acolo unde se afla galeria de pictură cu portretele lungului șir de conți Veterani. Wilhelm Ambros de Veterani scruta întunericul cu o privire vulturească și ochii săi strălucitori vedeau ca ziua. Pentru o stafie era din cale-afară de material: un tip înalt și subțire, puțin adus de spate, pe la șaizeci de ani, cu părul, barba

și perciunii albi și îmbrăcămintea de catifea fină, teribil de demodată.

-Ieșim la vânătoare în noaptea asta? întrebă el într-o germană literară, adresându-se unui tânăr blond care stătea cu doi pași mai încolo.

Tânărul – să fi avut vreo treizeci de ani – părea o făptură cu totul nepământeană. Era de o frumusețe îngerească: avea ochii mari, de un mov adânc, tiviți cu gene lungi și negre, un nas roman bine proporționat și o gură cu buze pline, senzuale. Spre deosebire de hainele contelui Wilhelm, îmbrăcămintea tânărului era modernă – un costum de un negru adânc, care îi scotea în evidență paloarea pielii și auriul pletelor lungi și drepte și o cămașă fină de mătase, perfect asortată cu movul ochilor. Ca și bătrânul conte, tânărul emana prin toți porii pielii o ușoară lumină, dar nu verde, ci de un alb sidefiu, lăptos și mat ca o ceață diafană.

-Ieșim, dacă vrei, răspunse tânărul cu un glas adânc și melodios. Dar să nu uităm, înainte de a ne întoarce în casă, să verificăm cutia poștală. Am văzut clar un puști aruncând o scrisoare înăuntru, înainte de apusul soarelui.

-Te invidiez pentru că poți ieși la soare, recunoscu Wilhelm. Cu scrisoarea nu-ți bate capul, se va ocupa mâine curatorul muzeului.

-Nu cred că e prudent, îl contrazise tânărul. Dacă scrisoarea ar fi fost adresată muzeului, ar fi venit dimineața, odată cu restul corespondenței. Nu, eu presupun că îți este adresată dumitale.

-Cine ar avea ceva să-mi scrie? Și din ce motiv? Oamenii cred că sunt o stafie, iar stafiile nu poartă corespondență.

-Perfect adevărat, numai că oamenii nu sunt singurele făpturi de pe fața pământului care știu să scrie scrisori.

-Hm, bine, fie cum zici. Înainte de a se lumina de ziuă vom lua scrisoarea. Dacă e – așa cum bănuiesc – adresată muzeului, o pot lipi la loc

astfel încât nici un ochi omenesc să nu sesizeze că a fost deschisă și o pun înapoi în cutia poștală.

După ce căzură astfel de acord, tânărul începu să se dezbrace tacticos și-și așeză cu grijă hainele, frumos pliate, pe speteaza unui scaun. Rămase desculț, înfășurat numai într-un prosop moale. Avea un corp perfect, ca cel al unei statui antice și o piele mai albă decât zăpada proaspăt căzută.

-Nu te înțeleg, de ce îți place să vânezi dezbrăcat?

-Chestie de fairplay, cred, răspunse blondul. Așa mă simt egal cu animalele sălbatice: și ele sunt goale și fără arme. Și-apoi, astfel, simt că mă contopesc cu natura, că fac parte din ea.

-Noi nu facem parte din natură, spuse mohorât contele. Și nici nu putem fi egalii animalelor, din moment ce suntem vânători mult mai buni decât oricare dintre ele. Soarta lor e să moară, ca noi să putem trăi. Suntem blestemați să ucidem, știi bine asta. Sângele nostru e cea mai puternică otravă…

-Sângele nostru este nemurirea, îl contrazise tânărul. Suntem un dar făcut celorlalte vietăți. Oamenii caută de milenii nemurirea, pe care noi am dobândit-o fără să o cerem. Și nici nu trebuie să ucidem ca să ne ducem existența. Lăcomia e cea care ucide, iar firea noastră impulsivă ne face să devenim iraționali. Dar ne putem stăpâni pornirile. Am fost cândva oameni și am învățat ce înseamnă cumpătarea.

-Oameni, murmură contele. Cât de naiv poți fi ca să mai crezi așa ceva? Oamenii ne consideră demoni ai nopții, creaturi satanice, monștri.

-Fie ți-e sete, fie ești în toane proaste azi, replică tânărul. Altfel n-ai vorbi așa. Oamenii, în marea lor majoritate, nu ne mai consideră nimic pentru că nu cred în existența noastră. Am trecut și eu prin aceleași frământări prin care treci tu acum -

și tot așa, în primul secol al noii mele vieți. Apoi m-am liniștit și am învățat să privesc partea plină a paharului. Timpul nostru este eternitatea – avem șansa de a deveni depozitarii întregii cunoașteri a omenirii, pentru că avem destulă vreme să învățăm tot ce se știe, din orice domeniu.

Dar Wilhelm Ambros de Veterani nu se lăsa înduplecat ușor. După câteva clipe de tăcere, bombăni supărat:

-Minunat! O eternitate în care vom purta după noi toate regretele vieților noastre umane, în care ne vom furișa mereu în umbrele întunericului, temători de soarele care ne transformă într-o grămăjoară de cenușă, o eternitate în care vom simți mereu durerea din gâtlejurile noastre însetate și pofta nebună de sânge omenesc.

-Astea-s legende! Pofta aceea se atenuează cu timpul, până dispare cu totul. De câțiva ani mă hrănesc cu un soi de sânge sintetic și mă simt perfect. Ucid animale foarte rar, doar atunci când câte un mistreț dă iama prin gospodăriile sătenilor din Sasca. Îmi folosesc timpul învățând și studiind, ajut oamenii cumsecade și mă simt împăcat cu mine însumi. E drept, a fost cale lungă până aici, dar dacă eu au putut să o parcurg, vor putea și alții. Nu sunt atât de încrezut încât să mă conving singur că am reușit pentru că aș avea nu știu ce abilități speciale. Ca om, am fost un tip banal, nici mai deștept, nici mai bun decât omul mediu din vremea mea. Și totuși am reușit să mă bucur de noua mea viață și să fac numai fapte care nu-mi pătează conștiința – vezi deci, se poate. Poveștile care fac din noi niște monștri ia-le drept ceea ce sunt de fapt: niște povești, atâta tot. Și-acum nu te mai frământa, ci hai să mergem la cină.

Contele avea cheile castelului și ar fi putut descuia poarta masivă, ca să iasă pe acolo. Dar ar fi fost un mod prea banal de deplasare. Preferă să deschidă un geam și să sară de la etaj, aterizând pe alee după un zbor lin, fără zgomot, ca o pisică.

Blondul îl urmă. Pentru o clipă, silueta lui albă luci ca un fulg de zăpadă în lumina lunii. În fața castelului se despărțiră: unul o luă la dreapta, celălalt la stânga. Vânătoarea era o chestiune prea intimă ca să suporte spectatori, chiar dacă acestora le curgea prin vene același elixir al nemuririi.

În spatele castelului se întinde parcul de vânătoare, de fapt o pădure lăsată să crească în voia ei, unde mâna omului nu intervenise aproape deloc. Copacii seculari alternează cu lăstărișul tânăr, tufe de cele mai variate feluri cresc pe sub arbori și o iarbă mătăsoasă, vara înmiresmată de flori, acoperă solul. Aici nu există alei mărginite de instalații de iluminat, fântâni și statui, ca în fața clădirii. Prin pădure se strecoară doar poteci de picior, înguste și nu foarte vizibile. Dar nici contele, nici tânărul blond nu aveau probleme să alerge pe aceste poteci abia schițate, greu de observat până și ziua. Se deplasau amândoi incredibil de repede, cu mișcări grațioase, fără să strivească iarba și fără să lase urme pe sol. Uneori se opreau, adulmecau aerul sau se ascundeau stând la pândă, cu mușchii încordați și simțurile treze. Spuseseră că merg la vânătoare, dar nici unul din ei nu luase cu sine vreo armă sau măcar un câine hăitaș. Pe unde treceau, pădurea devenea mută și inima sălbăticiunilor se oprea de spaimă, simțind palele de vânt rece care adiau mereu în jurul celor doi.

Pe la șase dimineața, când cerul începea vag să se coloreze din negru într-un albastru adânc, cei doi vânători se întâlniră din nou în fața castelului. Blondul arăta impecabil, nici o zgârietură nu-i brăzda pielea albă. Contele în schimb avea hainele mototolite, rupte pe alocuri și pătate cu sânge.

-Nu voi avea niciodată eleganța ta, se plânse Wilhelm Ambros de Veterani. Majordomul va fi iarăși silit să se ocupe de bietele mele boarfe.

-Păi, poate ar fi cazul să le schimbi. Oricum sunt cumplit de demodate, ți-am mai spus asta.

-Mda… ai vânat ceva?

Blondul surâse. După modul inabil în care schimbase cursul discuției, era clar că Wilhelm Ambros de Veterani se va îmbrăca demodat și în următorul mileniu, asta dacă nu cumva razele soarelui îl vor face scrum într-o bună zi.

-O vulpe, răspunse tânărul peste umăr. Dar discuția asta o putem continua în apartamentul tău de la subsol, acum e important să dispărem de aici înainte de răsărit.

O porniră spre castel, când contele se opri încurcat.

-Dar scrisoarea…

-O aduc eu, știi că rezist la lumina zilei.

Blondul trecu prin fața gheretei paznicului ca o nălucă, deschise cutia de scrisori și scoase de acolo un plic de format mare, apoi se grăbi să intre în clădirea muzeului printr-un geam întredeschis de la demisol, prin care se strecură atât de abil încât ar fi stârnit invidia oricărei feline. Bătrânul conte îl aștepta așezat la o masă lungă dintr-o sală lipsită de geamuri, unde nu pătrundea nici un fir de lumină de la suprafață. Sala era bogat decorată cu candelabre de cristal, toate aprinse, iar pe masă se găseau farfurii din porțelan fin și tacâmuri de argint, marcate cu blazonul familiei Veterani. Lui Wilhelm Ambros îi plăcea acest decor domestic, pe care majordomul trebuia să-l șteargă de praf cel puțin săptămânal, întreținând astfel iluzia realității: de o sută de ani, nimeni nu mai mâncase la masa aceea frumos aranjată.

Tânărul blond se apropie, alese o superbă tavă de argint și așeză pe ea scrisoarea, apoi o împinse până în dreptul contelui.

-Poftim de citește! Așa cum am bănuit, e numele tău pe ea.

-Da, dar nici un expeditor. Contele înjură birjărește și tăie plicul cu un cuțitaș, apoi pe față i se lăți un rânjet drăcesc: din plicul mare căzuse un plic mai mic, iar acesta avea un alt destinatar – Johann-Ulrich Heller.

-Ha, Uri, se pare că ai fost găsit până și aici. Apoi ochii contelui Wilhelm căzură pe adresa expeditorului, care de astă dată nu mai fusese omisă și adăugă: mare păcat, m-am obișnuit cu tine și ești un băiat de treabă. Însă acum pregătește-te să mori, ăștia nu te cheamă decât ca să te ucidă. Îmi pare rău de tine, dar nu te pot ascunde aici – risc să devin complice și să-mi pierd capul odată cu al tău.

Cap.2 Scrisoarea

-Aș fi încântat să mă lămurești cine-s indivizii, spuse încet Uri Heller în timp ce privea concentrat pecetea din ceară roșie, în care fusese imprimat desenul unui turn gotic cu latura patrată.

-Nu știi? întrebă uluit contele Wilhelm. Dar unde, pe coada diavolului, ai trăit până acum?

-M-am născut ca om liber, răspunse mândru domnul Heller. Am murit ca om liber și am renăscut tot ca om liber. Nimeni nu-mi poate cere socoteală.

-Hei, ușor cu asta, nu e vorba de servituți feudale, așa cum ți le imaginezi tu. În lumea noastră nu există vasali și vasalitate, șerbi și stăpâni. Dar totuși există o autoritate, o adunare care din considerente morale se situează deasupra noastră, a tuturor celorlalți. Ne poate judeca faptele și ne poate elimina atunci când consideră că reprezentăm un pericol pentru specia noastră.

-Nimeni nu știe ce sunt, șuieră printre dinții încleștați Uri Heller. Alții se dau în spectacol de față cu oamenii și sunt lăsați în pace…

-Alții nu au abilitățile tale excepționale, dragul meu.

-Lua-le-ar dracu' de abilități!

-Hei, nu te înfierbânta! N-ar fi mai bine să citești conținutul scrisorii?

Cuțitul de deschis scrisori trecu din mâna contelui în mâna palidă a tânărului blond. Acesta desfăcu hârtia – o hârtie groasă, fină, lucrată manual, din cele folosite pentru invitațiile la nunți foarte fastuoase și citi:

„Domnule Heller, ne permitem să vă solicităm ajutorul într-o problemă vitală pentru comunitatea noastră, o comunitate pe care cu cinste o reprezentați. Deoarece nu putem discuta decât prin viu grai detaliile problemei, ne-am simți profund onorați să ne faceți o vizită la sediul

nostru central. Bineînțeles toate cheltuielile călătoriei vor fi suportate de noi și sperăm să alegeți mijloace de deplasare pe măsura prestigiului de care vă bucurați în comunitate. Un avion particular vă va sta la dispoziție mâine la miezul nopții, ceea ce înseamnă că veți ajunge la noi pe la ora două și jumătate dimineața. În speranța unei întâlniri cât mai grabnice, vă asigurăm de înalta noastră considerație”. Semnat: „la tour Saint Jacques”.

-Nu știu ce vrea „comunitatea” asta, știu doar că textul nu seamănă deloc cu o condamnare la moarte. Dar mi se pare bizar să-mi scrie un turn, nu obișnuiesc să port corespondență cu monumente de arhitectură.

-Nu ai auzit niciodată de „la tour Saint Jacques”? Ochii contelui se rotunjiră de mirare. Dar cunoști măcar Parisul?

-Oarecum. Am fost acolo doar în trecere.

Era momentul ca Wilhelm Ambros de Veterani să-și expună vastele cunoștințe de explorator.

-Se numește astfel, turnul sfântului Iacob, pentru că marca locul de unde începea pelerinajul spre celebra biserică din Compostella. De fapt turnul făcea parte din biserica sfântului Iacob din Paris, dar aceea biserică s-a ruinat demult, n-a mai rămas decât turnul izolat. Poate te va interesa să afli că biserica și turnul au fost ridicate de Nicolas Flammel…

-Cel care ar fi inventat piatra filozofală, devenind nemuritor, îl completă Uri Heller.

-Cel care n-a inventat nimic, dar pe care s-ar putea să-l întâlnești viu și nevătămat la cei aproape șapte sute de ani pe care îi are.

-Cum? E și el de-al nostru?

-Te miră? Bătrânul Flammel n-a fost prost deloc, și-a ridicat biserica și turnul peste catacombele Parisului. Catacombele erau locul cel mai nimerit ca să-și monteze laboratorul de

alchimie departe de ochii Inchiziției și Flammel a profitat din plin de adăpostul excelent și și-a continuat toată viața experiențele oculte. După dărâmarea bisericii, turnul a fost folosit o vreme ca observator meteo. Acum e închis, dar fiind una din cele mai vechi clădiri ale Parisului, turiștii roiesc în jurul lui zi și noapte.

-Dacă e închis, cum ajung în turn? Bănuiesc că trebuie să explorez catacombele ca să dau de ai noștri.

-Închis pentru oameni, deh. Sper că cinci secole de regim vegetarian nu te-am slăbit într-atât încât să nu mai poți scoate din loc o biată poartă de fier, mâncată de rugină.

Uri Heller zâmbi.

-Ce nevoie aș avea să folosesc forța? În viața mea umană am fost orologier, am studiat cele mai complicate mecanisme și am învățat să deschid cele mai strașnice seifuri. Ca să dau de indivizii cu pricina, bănuiesc că-mi va fi suficientă o agrafă de birou îndoită cu știință și vârâtă în broască în locul cheii.

-Bine, tu îți alegi metodele, e treaba ta. Dar unde pleci? strigă contele după blondul care se afla deja în celălalt capăt al sufrageriei, o încăpere destul de mare pentru a adăposti o masă de douăsprezece persoane cu scaunele aferente, un bufet pentru veselă, deloc modest, o comodă, câteva fotolii și alte nimicuri care ar fi putut decora vreo zece încăperi de dimensiuni normale.

Uri Heller se întoarse din ușă.

-Mă duc să-mi strâng bagajul. Nu-mi plac avioanele particulare, le prefer pe cele de linie și dimineața sunt vreo zece zboruri între Viena și Paris. Așa că…

-Îmi vei lipsi, se plânse Wilhelm Ambros de Veterani. Am petrecut câteva luni minunate cu tine aici.

-Poate îmi întorci vizita, răspunse liniștit blondul. N-am un castel la dispoziție, doar o casă

ceva mai arătoasă, dar cred că n-ai văzut o casă modernă de pe vremea când „modern” însemna castelul acesta.

Pe la zece dimineața, Uri Heller se amestecă printre turiștii care cumpărau suveniruri în magazinul castelului. Intră printr-o ușă abil mascată în perete, cumpără câteva ilustrate, apoi ieși nepăsător și se opri în stația de autobuz din apropiere. Peste o oră se afla în aeroport, studiind cu grijă lista curselor spre Paris. Părea un tânăr boem, plecat să străbată Europa în lung și-n lat. Ziua, frumusețea trăsăturilor îi era estompată și nici strălucirea pielii nu-i era vizibilă unui ochi omenesc. Ca orice creatură a nopții, latura sa magică nu se dezvăluia decât sub argintul lunii. În lumina soarelui, fără a părea banal, reușea totuși să nu atragă atenția și el se folosea din plin de acest lucru, pierzându-se cu abilitate în furnicarul de oameni.

La trei dupăamiaza, un Boeing de mari dimensiuni îl depuse pe aeroporul de la Roissy. Nu stătu să-și recupereze bagajul din cala avionului – nu avea asupra lui decât un rucsac mic și compact, bine compartimentat. Găsi stația de taxiuri și ceru, cu un accent franțuzesc acceptabil, să fie dus la Notre-Dame. Contele Veterani îi spusese că turnul sfântului Iacob se găsea în centru, în apropierea venerabilei catedrale. Odată debarcat din taxi, Uri cumpără o hartă detaliată a orașului și a mijloacelor de transport, localiză turnul și o porni cu pas vioi spre adevărata sa destinație.

Uri Heller se simțea bine și era relaxat. Știa că nici un alt nemuritor nu putea ieși la lumina zilei așa încât, dacă cineva îi pusese gând rău, acel cineva trebuia să aștepte până la lăsarea întunericului ca să acționeze. Până atunci,el era liber ca pasărea cerului: liber să se amestece cu nonșalanță în grupurile de turiști, liber să caște gura la monumentele marelui oraș, asemenea oricărui muritor. Și chiar își compuse o înfățișare

de excursionist împătimit – o pălărie cu borurile căzute îi proteja fața de razele soarelui, purta o pereche de ochelari mari, cu lentile închise la culoare, o cămașă în carouri și o pereche de pantaloni de catifea, iar picioarele, ca oricărui adept al mersului pe jos, i se relaxau într-o pereche de bocanci comozi, cu aspect foarte uzat. Învârtindu-se pe străduțele din centru, se depărtă de malul Senei, trăgând cu ochiul din când în când la harta pe care o cumpărase. Pe ea erau desenate principalele monumente, pentru a facilita orientarea – iar turnul sfântului Iacob apărea, bineînțeles, și el.

Nu trebui să caute mult – turnul se zărea înălțându-se peste clădirile înconjurătoare. Îl recunoscu dintr-o privire: un adevărat turn gotic de secol XIV, cu obișnuitele garguie prezente și la Notre Dame, cu ferestre înalte și înguste terminate în arc frânt și cu familiarul zumzet al grupurilor de turiști.

Ulrich preferă să privească scena de peste drum, dar urechile lui sensibile înregistrau discuțiile muritorilor, eliminând inconștient zgomotele traficului aglomerat, scrâșnetul frânelor pe asfalt și claxonul vreunui șofer nervos. Poate că cei reci și veșnici nu au simțul umorului, dar el se amuza copios: Flammel ajunsese foarte cunoscut de când fusese pomenit în seria de cărți Harry Potter și drept urmare turnul zidit de el, care timp de secole nu interesase pe nimeni, era acum un obiectiv turistic de primă mână.

-Și nu putem intra? Chiar deloc, nici cât să aruncăm o privire? se auzi o voce plângăreață.

-Nu, doamnă, construcția e veche de șapte sute de ani și nu e nici pe departe așa de rezistentă cum pare. De altfel nu e nimic de văzut, turnul e gol pe dinăuntru, cu excepția unei scări în spirală, deosebit de abruptă, care urcă până la platforma din vârf unde pe vremuri fusese amplasat un observator meteo și seismologic.

Ghidul zâmbi, probabil imaginându-și o minge pe picioare subțiri – imaginea destul de plastică a doamnei care întrebase – urcând o scară teribil de înclinată și gâfâind la fiecare treaptă. După fotografiile obișnuite, grupul plecă de lângă turn, lăsând terenul în grija altor zgomotoși. Dar între două autocare de curioși, ignorat de oameni, Uri Heller traversă strada, ochi poarta ruginită a turnului și se propti cu umărul în ea. Cu un scârțâit sinistru, poarta se roti în balamale. Din clădire venea un aer rece, mirosind a mucegai. Uri intră în vechiul turn, apoi înțepeni poarta astfel ca să nu poată fi deschisă din exterior și stătu locului câteva clipe, ca ochii să i se adapteze la lumina slabă și difuză care răzbătea de undeva de sus, de la ferestrele situate la mare înălțime.

Privi în jur: o podea din piatră, roasă de mii și mii de pași, ziduri din aceeași piatră gri-gălbuie și o scară metalică ce ducea în sus, înlocuind probabil o scară de lemn care putrezise cu sute de ani în urmă. Pe scurt – goticul în stare pură, acel gotic care-și trăise apogeul înainte ca el să se fi născut ca om și care în lumea modernă avea un aer ireal. Pe Uri nu-l interesa scara metalică – el nu voia să urce, ci să coboare. Iar în jos ducea o scară solidă, din piatra gri din care fusese ridicat turnul, alcătuită din blocuri masive, roase de vreme și – bineînțeles – fără balustradă. În Evul Mediu oamenii fie erau mai îndemânatici, fie ruptul gâtului nu constituia o problemă. Blondul începu să coboare scara tacticos, înregistrând fiecare detaliu al scenei. Lumina scădea pe măsură ce el se adâncea sub pământ, iar aerul devenea tot mai rece și mai stătut. Ulrich trebui să admită în sinea lui că pentru niște nemuritori care nu au nevoie să respire, dar pe care lumina îi deranjează, locația era foarte bine aleasă.

Treptele se terminau la mare adâncime, acolo unde scara dădea într-un coridor larg. Aici întunericul era deplin. Uri își scoase ochelarii de

soare și vederea de noapte i se activă instantaneu – vederea „cealaltă”, care pe oameni i-ar fi speriat: ochi strălucitori, capabili să străbată cea mai neagră beznă, pupile fosforescente ca ale felinelor, într-un cuvânt ochi de prădător nocturn. Înaintă cu pași ușori pe coridorul străvechi, trăgând cu urechea la fiecare zgomot. Uneori se auzeau picături de apă căzând din tavan, alteori un clipocit, semn că Sena se afla pe undeva pe aproape. În rest, doar o liniște mormântală, grea, învăluitoare... „Nu sunt așteptat decât mâine”, cugetă Ulrich, dar asta nu-l făcu să lase garda jos. În fond intrase pe teritoriul „lor”, indiferent cine ar fi fost aceștia, iar toanele schimbătoare ale nemuritorilor sunt o adevarată pacoste. Tonul prietenos al scrisorii nu-i garanta o primire la fel de prietenoasă!

Înaintase mult pe coridorul larg, mersese poate câteva sute de metri când dădu de prima intersecție. Intuiția îi cerea să o ia tot înainte – intuiția și aerul rece care venea din hăul negru căscat în fața lui. Pierdu noțiunea scurgerii timpului – catacombele Parisului sunt o încrengătură kilometrică de tunele, folosite uneori, în vremuri de restriște, ca ascunzători și ca adăposturi. Ultima oară își găsiseră utilitatea pe vremea războiului, ferind populația de bombardamentele aeriene. De atunci, doar turiștii mai îndrăzneți se aventurau în măruntaiele pământului, majoritatea vizitatorilor preferând orașul de deasupra.

Ulrich încercă să stabilească aproximativ locul în care se afla. Se îndepărtase de Sena și direcția generală de mers fusese spre sud-vest. „Drace”, își spuse el, „ar fi culmea”. În partea de sud-vest a orașului se întindea imensul cimitir din Montparnasse, medieval, misterios, plin de legende, iar despre cele mai vechi cavouri folclorul orașului afirma „cu certitudine” că fuseseră săpate atât de adânc încât dădeau în catacombe. „Un loc

numai bun pentru cei ca mine”, gândi domnul Heller și zâmbi ironic. Mare amator de povești de groază, adunase toate relatările oamenilor despre vampiri și își alcătuise ceea ce el numea „biblioteca veselă” – o colecție de inexactități, exagerări și inepții care nu dovedeau decât bogăția imaginației muritorilor.

Frigul deveni pătrunzător dar Ulrich, el însuși unul dintre „cei reci” nu-l simțea și continua să înainteze cu pași ușori, neauziți. Brusc, un fâșâit îi atrase atenția... în apropierea lui, ceva se deplasa în beznă. „Ceva sau cineva”, avu el timp să reflecteze. Apoi, dintr-o dată, o durere arzătoare îl săgetă pe spate. Își pipăi cu grijă omoplații și tresări: cămașa îi fusese sfâșiată, iar mâna i se umezi. Nu putea fi decât sânge, sângele lui prețios de nemuritor. Iar vărsarea sângelui cere răzbunare, asta o știu până și oamenii, oricât ar fi ei de ignoranți. Preț de o clipă prin fața ochilor îi luci aura stacojie a unui trup omenesc: un alt nemuritor, unul care se hrănea, fără îndoială, în mod „tradițional”. Culoarea sângerie a aurei îl dădea de gol. Ulrich miji ochii. Acum îl putea vedea clar: o namilă cât toate zilele, cu o musculatură impresionantă. Drept îmbrăcăminte nu folosea decât o fâșie subțire de piele legată în jurul șoldurilor și un pieptar din același material, iar în mâna dreaptă ținea un bici în mânuirea căruia părea expert.

Blondul judecă situația într-o clipă. Nu avea, evident, nici o șansă într-o luptă directă cu matahala. Dar inamicul expunea privirii o frunte teșită și niște ochi inexpresivi , opaci ca apa dintr-o mlaștina. „E prost”, gândi Uri. „Prostia lui e norocul meu, dacă voi ști să mă folosesc de ea cum se cuvine”. Când namila se pregătea să ridice biciul a doua oară, Ulrich sări în lături cu o mișcare iute ca un fulger și prinse din zbor curelele biciului, pe care le strânse în pumn. Restul se dovedi floare la ureche. Enormul adversar nu se

aștepta la așa ceva și nu știa să lupte corp la corp, singurul lui atu fiind biciul. Ulrich își înfășură curelele acestuia în jurul pumnului strâns, venind tot mai aproape de atacator, până când se pomeni față în față cu ochii mirați ai individului. Apoi ridică brusc piciorul și-l proiectă în stomacul namilei cu o forță care unui om i-ar fi scos organele interne prin șira spinării. Dar cel pe care blondul îl avea în față era tot un nemuritor, așa încât căzu doar la pământ și rămase acolo, mai mult din cauza șocului decât de durere.

-Așa, flăcău, comentă Ulrich. Să știi că nu mi-a plăcut primirea, e cazul să-ți mai șlefuiești manierele.

Namila îl privi confuz pe cel care-l înfruntase cu atâta ușurință. În mod clar, din pălăvrăgeala blondului nu înțelesese nici o boabă.

„Ce limbă o fi vorbind?" se întrebă Ulrich. „În fine, e treaba lui, dar sper că lecția pe care i-am dat-o a fost destul de explicită".

Îl lăsă pe individ să zacă acolo unde îl proiectase piciorul lui hotărât și se pregătea să-și vadă de drum, când ceva trecu la doar un deget distanță de gâtul lui. „Pe mațele Satanei, ce e asta?" Adună de jos și examină cu atenție o lance lungă de lemn, cu vârful îmbrăcat în metal. „Ciudat! Pentru un om e letală, dar dacă cineva ar fi vrut cu adevărat să mă ucidă, ar fi fost de ajuns să scoată fierul din vârf și ar fi obținut o excelentă țepușă". Povestea potrivit căreia cei veșnici nu pot fi omorâți decât prin decapitare sau tragere în țeapă e riguros exactă, așadar țepușele de lemn înfipte în inimă sunt singurul lucru care îi sperie cu adevărat.

Privind atent în jur, Ulrich detectă, ascunsă în beznă, silueta lăncierului – alt individ de calibru greu, cu mușchi disproporționat de dezvoltați la brațul drept. Omul se apropia furișându-se, în încercarea evidentă de a-și recupera arma din locul în care căzuse. De-acum blondul știa ce avea de

făcut. Își privi inamicul în față, evaluă într-o clipită cu cine avea de-a face („alt prost, pe coarnele diavolului. E plină lumea de ei...") și, cu un picior bine plasat în stomacul individului, îl puse la pământ în timp ce murmura cu o voce joasă, liniștită:

-Stai naibii acolo, că stai bine. Și nu te mai juca atât cu lancea aia ascuțită, că poți să provoci cine știe ce dandana.

Nici acest tip nu părea să-i înțeleagă sensul cuvintelor, dar pe Uri aspectul începea să nu-l mai intereseze. Stabilise de secole că e preferabil să vorbești singur decât să discuți cu persoane încete la minte, iar atacatorul făcea în mod sigur parte din această categorie de creaturi. Aranjându-și ținuta și mormăind înciudat ceva despre cămașa sfâșiată, blondul se pregăti să-și continue drumul, înfruntând necunoscutul și bezna adâncă.

Mai făcu vreo zece pași și înlemni: ceea ce i se dezvăluia vederii friza imposibilul. „Haide", se încurajă el în gând, „nu lua în seamă arătarea. Știi bine că uriașii au murit cu toții cu multe milenii în urmă, înainte de Potop. Nu are cum să fie unul din ei, e doar o iluzie". Dar „iluzia" înainta spre el, furișându-se fără zgomot. Silueta i se decupa clar pe fondul întunecat al culoarului, o siluetă înaltă de doi metri și jumătate, cu membre enorme. De parcă individul nu ar fi fost destul de înfricoșător, un alt element venea să se adauge la alcătuirea lui fioroasă: o aură foarte strălucitoare, de un roșu-stacojiu intens. „S-a hrănit noaptea trecută", cugetă Ulrich. „Cu sânge de om, fără îndoială, iar specia noastră din sângele uman își trage puterea. Mă întreb numai câte vieți a trebuit să curme ca să-și sature trupul excesiv de dezvoltat?"

Acest individ nu poseda nici o armă, dar tot corpul musculos îi lucea. „Nemuritorii nu transpiră", raționă blondul. „Deci e uns cu ulei, cum erau luptătorii din antichitate. Asta înseamnă că vrea să luptăm corp la corp, ceea ce e imposibil.

Abia îi ajung la subsuoară și-apoi de unde să apuci un ins fără haine, fără păr pe cap și care îți alunecă în mâini asemenea unui pește în apă?”

Namila se învârti un timp în jurul blondului, care se retrăgea încet cu spatele spre zidul străvechi al catacombelor. Apoi, într-o mișcare pe care o credea iute și neașteptată, se azvârli înainte cu un strigăt gutural, cu niște cuvinte rostite într-o limbă necunoscută. Dar niu contase pe viteza, neobișnuită chiar și printre morții-vii, cu care se mișca blondul. Acesta se strecură pe sub brațul atacatorului, care nimeri cu capul în zid, scoțând un sunet de dovleac stricat și dizlocând câteva pietre care stătuseră mai mult de un mileniu frumușel la locul lor. Ajuns în spatele uriașului, Ulrich ridică piciorul dar singurul loc la care putea ajunge fără să se înalțe pe vârfuri era fundul bombat al acestuia. „Un șut în fund e uneori un pas înainte”, murmură blondul lovind cu toată puterea de care era în stare. Dar luptătorul nu părea să simtă nimic – probabil eforturile blondului nu contau pentru el mai mult decât bâzâitul unei muște.

Văzând că loviturile îi erau ignorate, Ulrich se dădu în spate ca să-și ia avânt. Între timp uriașul se întoarse cu fața spre el, arătându-și chipul hidos. Blondul gândea intens – avea nevoie de o stratagemă, de preferință de una eficace, care să-i vină de hac colosului. Eforturile de a se concentra îi fură zădărnicite de ceilalți doi indivizi, care se apropiau periculos. Omul cu biciul își recuperase arma din locul unde o aruncase blondul, iar lăncierul părea gata să se transforme în luptător corp la corp.

„Pe mațele Satanei”, înjură Ulrich. Ceea ce vedea în fața ochilor nu-i era nicicum pe plac. Nu-și putea imagina că va fi atacat din trei părți deodată, mintea lui de adevărat cavaler nu concepea altceva decât lupta dreaptă, un ins contra celuilalt. Pe chipurile celor trei, care până atunci

fuseseră lipsite de expresie, vedea de-acum furia. Îi înfrânsese o singură persoană, iar dorința de răzbunare creștea în ei din clipă în clipă, ca un aluat cu prea multă drojdie, care dă pe dinafară. Ar fi preferat să-i înfrunte stând cu spatele la zidul vechilor catacombe, ca măcar de acolo nimeni să nu poată sări asupra lui, dar așa ceva era imposibil. Uriașul se postase deja în acel loc, astfel încât cei trei închideau practic un cerc în jurul blondului, din care acestuia îi era peste putință să scape. Iar cercul se strângea cu fiecare clipă, prevestind momentul în care cei trei vor tăbărî asupra lui și-l vor face bucățele.

„Așa ceva nu trebuie să se întâmple”, decise Ulrich. Înfruntase trecerea secolelor reușind să-și păstreze capul pe umeri și avusese răgazul necesar să se obișnuiască , nu fără efort, cu condiția sa de nemuritor – ba chiar începuse să-i placă. Nu-i venea la îndemână să constate că această minunată existență lipsită de griji se putea încheia din clipă în clipă, neașteptat de ușor. „De parcă n-aș fi decât un om”, constată el nemulțumit.

Ca toți prădătorii nocturni, vampirii adoră luptele și încăierările de tot soiul. Majoritatea lor trăiseră ca oameni în vremuri demult apuse, când singura preocupare în viața unui bărbat era războiul. Așadar o bătaie pe cinste e în opinia lor un lucru bun, menit să le canalizeze energia uriașă. Ulrich nu făcea excepție de la regulă, chiar dacă în urmă cu cinci sute de ani fusese meșteșugar, nu soldat. Dar firea lui blândă îl făcea să se bucure de un schimb de pumni și palme atât timp cât acest lucru nu degenera în acte de cruzime inutile și cât se incadra strict în limitele unui comportament cavaleresc. Iar purtarea cavalerească nu includea defel atacul a trei persoane înarmate asupra unui singur rival neînarmat, asta fără a pune la socoteală că cei trei erau cele mai musculoase arătări pe care blondul le văzuse vreodată. Iar cel din spatele lui era un uriaș...

Faptul că nu se putea face înțeles de cei trei luptători începrea să-l deranjeze. Ar fi vrut să le spună că nu câștigă nici un pic de glorie înfrângându-l în acest mod, dar privirea lor sălbatică și plină de ură îi dădu de înțeles că orice diplomație ar fi fost zadarnică și că timpul vorbelor trecuse, chiar dacă toți ar fi vorbit aceeași limbă. Nu, tipii aflați în fața (și în spatele) lui aveau de gând evident să-l ucidă.

Nu e ușor să omori un vampir – țepușa înfiptă în inimă și decapitarea rămân singurele metode verificate, dar cele trei namile i-ar fi putut smulge capul de pe umeri fără să stea pe gânduri. Ce bine ar fi fost să păstreze lancea! O putea sfărâma pe genunchi și ar fi obținut mai multe bucăți de lemn, tot atâtea țepușe cu capătul plin de așchii, dătătoare de o moarte lentă și chinuitoare. Dar lancea era acum în mâna unuia dintre atacatori și blondul nu avea nici un mijloc să ajungă la ea.

Începu să simtă furnicături în degetele mâinilor. Senzația îi era cunoscută demult. Doar cei mai vechi dintre nemuritori și cei mai puternici erau capabili să producă ciudatul fenomen – o negură ca o ceață deasă, care izvora din degetele de la mâinile lor și îi înconjura cu totul, ascunzându-le trupurile privirilor inamice. În felul acesta, vampirii puteau dispărea oricând din fața ochilor omenești, devenind una cu întunericul. Ulrich oftă – nu avea rost să încerce așa ceva, ar fi devenit invizibil doar pentru oameni. Cei trei indivizi din catacombe, băutori de sânge ca și el, ar fi continuat să-l vadă chiar și în mijlocul celei mai dense perdele de ceață și ar fi fost probabil în stare să răspundă cu aceeași armă. De ce, pe coarnele diavolului, nu-i venea o idee mai bună? Dar degetele continuau să-i ignore gândurile și să-l furnice ca și cum prin ele ar fi trecut un ușor curent electric. Ar fi trebuit să vadă deja pâcla neagră care-și avea izvorul în ele, dar Ulrich nu detectă nimic de soiul acesta. Pesemne că era

oricum prea întuneric în jurul lui ca mâinile să-i producă vreun fenomen care să poată fi văzut în bezna compactă. Și totuși cei trei luptători se zgâiau la el ca și cum n-ar fi zărit niciodată ceva similar. Ulrich le ignoră privirile și continuă să-și bată capul. Cine și de ce îi trimisese pe cei trei ca să-l primească dușmănos? Ce le făcuse de-a meritat primirea aceea când nici nu-i cunoștea și de ce scrisoarea sosită la castelul Veterani fusese binevoitoare, când cei trei numai prietenoși nu păreau?

Și totuși degetele îl furnicau în continuare, ba chiar simți o nevoie irezistibilă de a le scărpina. În vremea asta, atacatorii se opriseră, după care începură să se retragă panicați. Preț de o secundă, atât cât își permitea să-și scape inamicii din ochi, Ulrich își privi mâinile și rămase perplex: din fiecare deget izvora un fir puternic de lumină albă, strălucitoare ca razele soarelui la amiază.

-Drăcia dracului, înjură blondul.

Înțelese pe dată panica întipărită pe fețele celor trei și motivul pentru care se retrăgeau: lumina soarelui, alături de țepușă și decapitare, este a treia metodă pentru a scăpa de un vampir – definitiv, iremediabil și pentru totdeauna!

Ulrich zâmbi. Nu era prima oară că se folosea de magia albă, inaccesibilă celor mai mulți dintre fiii întunericului. I se mai întâmplase uneori să poată aprinde mici focuri cu mâinile goale și constatase că, cu cât treceau anii și-și respecta cu mai multă îndârjire hotărârea de a nu mai lua viața nici unei ființe conștiente, fie cu sânge cald, fie cu sânge rece, magia albă produsă de el devenea tot mai puternică. Acum cele trei namile fugeau mâncând pământul, iar în catacombele tăcute și reci părea că se deschisese o fereastră care dădea spre lumina caldă a unui soare de vară. Urechile lui sensibile prinseră câteva cuvinte rostite în latină:

-Ajunge, Caius, cheamă-ți bătăușii înapoi!

La mare distanță de locul în care blondul fusese atacat, coridorul se termina în fața unui șir străvechi de trepte din piatră. În vârful scărilor apăruse un individ cu o togă romană frumos drapată în jurul corpului și cu o făclie arzândă în mână. Omul părea o statuie, atât că se mișca – dar pielea albă și toga la fel de albă pe care o purta duceau cu gândul mai degrabă la o sculptură antică din cea mai strălucitoare marmură decât la o făptură însuflețită. Singura pată de culoare pe fața acestei creaturi o reprezentau ochii, de un roșu specific tuturor băutorilor de sânge uman .

Numitul Caius plescăi scurt din limbă și cele trei namile i se gudurară la picioare cu gesturi slugarnice. Dacă erau capabile sau nu să înțeleagă vreun cuvânt spus într-o limbă omenească, rămânea un mare semn de întrebare, pentru că cel care era în mod evident stăpânul lor nu li se adresa decât prin onomatopee. Caius înaintă vijelios spre domnul Heller, căruia lumina strălucitoare i se retrăgea din vârful degetelor.

-Ah, dragul meu, ai ajuns în sfârșit! Te așteptăm cu toții – fii binevenit în casa noastră. Sunt Caius Gallus și am fost trimis să te întâmpin cu toată cinstea pe care o meriți.

Omul vorbea o latină prea bună ca să o fi învâțat din cărți, așa cum făcuse Ulrich cu cinci sute de ani în urmă, la școala parohială. Fără îndoială, Caius Gallus își vorbea limba maternă, cursiv și cu o intonație plăcută. Judecând și după îmbrăcăminte, vampirul era un roman sadea, ceea ce însemna că viețuia pe pământ de două milenii, plus sau minus câteva sute de ani lipsite de importanță.Ulirch se simți în fața lui ca un școlar în fața profesorului său, atunci când răspunse străduindu-se să nu facă nici cea mai mică greșeală, nici de gramatică, nici de pronunție:

-Mă bucur să te cunosc, Caius Gallus. Eu sunt Ulrich Heller. Dar nu înțeleg cui și cu ce i-am

greșit, de am fost primit de trei namile bătăioase, care voiau să mă ucidă.

-A fost doar un test, dragul meu și crede-mă că nu eu l-am ordonat. Sclavii mei aveau ordinul să se bată cu tine dar în nici un caz să te omoare. E drept că beția sângelui îi mai face uneori să-și piardă mințile și să se dedea la excese, dar asta se poate remedia prin educație.

Dintre faldurile hainei sale care ajungea până la pământ, Caius Gallus scoase un bici cu mânerul îmbrăcat în aur, plin de basoreliefuri migălos lucrate. Cei trei sclavi se iviră din negură și stăpânul le biciui spinările până când îi umplu de sânge. Sclavii nu scoaseră nici un geamăt și se înclinară adânc atunci când stăpânul îi concedie cu un gest al mâinii.

-Poftim, prețul sângelui a fost plătit, nu ai motive să fii supărat pe ei, spuse romanul împăciuitor.

-Dar, replică Ulrich șocat, ei sunt vampiri ca tine și ca mine iar pe noi moartea ne eliberează de orice servitute. E imposibil să fie sclavi!

Caius Gallus zâmbi angelic.

-Așa credeam și eu, numai că vezi, legile noastre se referă la cei ca noi – cei care am fost odată oameni inteligenți, educați, cu simțire. Pe ăștia trei i-am cumpărat de la școala de gladiatori din Capua și crede-mă că-i cunosc de dinainte ca Cezar să fi trecut Rubiconul. Sunt niște barbari care nu-și știu nici măcar propriul nume, nu pot discuta cu ei decât prin gesturi și n-am văzut în cazul lor nici un semn, cât de mic, de inteligență. În viața lor umană au fost animale, nu oameni.

-Cine i-a transformat?

-Eu, firește, când mi-am dat seama că am nevoie de o gardă pretoriană în jurul meu. Era păcat să se piardă o asemenea forță. Și în plus am plătit o grămadă de bani pentru ei – uriașul, cel puțin, m-a costat o avere. Acum îmi sunt recunoscători pentru viața lor eternă.

Ulrich se înnegură la față. Ce plăcere putea să-i procure cuiva o existență în lanțuri, chiar dacă era nesfârșită? Dar se feri să întrebe - și-i imagina pe cei trei în libertate, lăsați de capul lor și-și dădu seama că ar fi fost capabili să măcelărească într-o singură noapte o jumătate din populația orașului. Pentru binele tuturor, cele trei creaturi trebuiau să rămână sclavi pe vecie. Oftă și se pregăti să urce, în spatele lui Caius Gallus, scara pe care acesta își făcuse apariția cu torța în mână. Sclavii mergeau în spatele lor, tăcuți și cu frunțile plecate. Caius se opri în fața unei uși străvechi din lemn de stejar, împodobită cu sculpturi minunate.

-Bine ai venit printre noi! Te vei simți foarte bine aici și un ospăț a fost pregătit pentru venirea ta. Ia-o înainte, te rog.

Ulrich nu era convins că voia să fie într-un loc unde vampirii puteau fi ținuți în lanțuri și unde probabil că termenul de ospăț desemna un spectacol sângeros, cu sacrificii umane. Dar ușa se deschise larg în fața lui și ceea ce văzu dincolo de ea îl uimi peste măsură.

Cap. 3 Misiunea

Un capăt de culoar înfundat fusese transformat într-o sală somptuoasă. Pentru aceasta, roca stâncoasă fusese dizlocată și pereții rezultați neteziți cu grijă, dar nu se vedea nici urmă de tencuială sau vopsea. Poate așa era mai bine – spațiul astfel creat degaja impresia de simplitate și vechime. Mii de torțe luminau încăperea, trimițându-și fumul spre un tavan negru, aflat la mare înălțime. Aerul auster al sălii era îmblânzit de tapițerii vechi și valoroase agățate din loc în loc pe pereți, de firide bine luminate în care se găseau superbe statui de marmură, antice sau poate renascentiste și de un mobilier bogat, alcătuit dintr-o masă lungă și o mulțime de fotolii, desperecheate dar luxoase ca niște tronuri regale.

-Ar trebui electrificat pe aici, mormăi blondul. E păcat de atâtea lucruri frumoase, care se afumă îngrozitor.

Caius Gallus veni lângă el și-i șopti:

-Nu știi cu cine ai de-a face. Tipii ăștia sunt cele mai conservatoare făpturi care au existat vreodată.

Ulrich îi privi cu atenție pe cei așezați în jurul mesei: erau numai bărbați și pielea lor ca de ceară îi dădea de gol – erau vampiri cu toții. Majoritatea se îmbrăcau ca în vremurile când fuseseră oameni, așadar se puteau vedea amestecându-se războinici vikingi, cărturari renascentiști, spadasini cruciați, câțiva preoți și chiar un individ care părea un respectabil funcționar de bancă din secolul al XIX-lea. Câteva femei în rochii lungi veneau și plecau fără zgomot, aducând mesenilor cupe pline cu un lichid roșu-stacojiu, dar nici una nu ședea la masă. Ele aveau în mod clar rolul de servitoare, chiar dacă erau gătite ca niște regine.

-Nu doar conservatori, ci și misogini, remarcă Ulrich.

-Mda, îngână romanul, apoi tuși ușor și anunță cu voce puternică în latina lui perfectă pe care blondul o admira atât: oaspetele nostru a sosit.

Pe dată murmurele din sală încetară și toate capetele se întoarseră curioase către Uri Heller. Acesta suportă cu stoicism privirile iscoditoare și continuă să se uite, degajat, în jurul lui. Era hotărât să nu se lase intimidat de cei care ședeau în jurul mesei, indiferent cine ar fi fost ei și să-i trateze ca pe egalii lui. În viața umană poate că fuseseră odinioară puternici și bogați, dar trecuseră prin moarte și moartea șterge toate diferențele dintre oameni.

Un individ se ridică în picioare, undeva la mijlocul mesei. Părea bătrân, cel puțin judecând după barba colilie și părul asișderea și era îmbrăcat deosebit de simplu, într-o țesătură grosolană, un soi de rasă călugărească adunată în jurul mijlocului cu un odgon care ar fi putut priponi o corabie. Când vorbi, cuvintele în limba latină sunară straniu, mai ales după pronunția impecabilă a lui Caius Gallus. Omul acesta învățase latina probabil în cursul vieții, o latină vorbită la marginile Imperiului Roman, presărată cu cuvinte ale tuturor popoarelor cucerite de războinicii din „orașul etern”.

-Bine ai venit, Uri Heller. Îți urez ședere plăcută printre noi, în numele comunității adunate în turnul Sfântului Iacob. Ia loc la masă și închină o cupă cu sânge, așa cum cere obiceiul.

Un loc la masă era liber, însă Ulrich rămase în picioare.

-Mulțumesc pentru vorbele prietenoase, dar dă-mi voie să nu mă așez până când nu știu cu cine am de-a face. Voi cunoașteți numele meu, dar eu nu le cunosc pe ale voastre.

-Nu sunt importante, îi suflă în ureche încetișor Caius Gallus. N-ai să găsești printre ei

oameni pe care istoria i-a reținut, transformarea celebrităților ar fi fost o treabă mult prea bătătoare la ochi. Dar întotdeauna popoarele au fost conduse de forțe din umbră, iar reprezentanții acestor forțe sunt adunați aici.

-Mă numesc Joshua, spuse bătrânul. Joshua, fiul lui Aaron.

-Mulțumesc, răspunse Ulrich, prefăcându-se că uită de numele celorlalți comeseni, deși era curios. Dar nu voia să forțeze mâna gazdei și intuia că, cel puțin deocamdată, mai mult nu putea obține. Se așeză liniștit în fața lui Joshua și îl examină cu atenție. „Pare străbunicul lui Matusalem", gândi el zâmbind. Oricine ar fi fost vampirii adunați în comunitatea sfântului Iacob, era evident că și-l aleseseră drept conducător pe cel mai vârstnic dintre ei. Joshua Bin Aaron își trăise probabil viața umană pe vremea patriarhilor pomeniți în Vechiul Testament și Ulrich trebui să-și înfrâneze curiozitatea de a-l întreba dacă nu cumva trecuse Marea Roșie pe jos, împreună cu Moise. Bătrânul impunea respect, dar Ulrich ar fi preferat să aibă de-a face cu un conducător dintr-o epocă mai recentă, deschis la minte și capabil să înțeleagă lumea modernă.

Joshua bătu scurt din palme și o tânără de o frumusețe răpitoare, înveșmântată într-o rochie pompoasă în cel mai pur stil rococo francez își făcu apariția, aducând o cupă plină cu sânge, pe care o depuse pe masă în fața oaspetelui. Fata avea un ten ca laptele, alb chiar și sub stratul gros de fard și nu făcea nici o încercare să-și ascundă natura nemuritoare. „Un alt vampir", își spuse blondul. „Păcat de ea, a murit la cel mult șaptesprezece ani, biata copilă".

Apoi atenția îi fu atrasă de pocalul pe care tânăra îl adusese – un superb vas din aur, încrustat cu nestemate. Ca toți prădătorii, vampirii nu sunt ființe altruiste. Să-și împartă hrana cu alții de soiul lor e un semn de mare cinste, care nu se poate

refuza. Deși vânătorile din parcul castelului Veterani îl îndestulaseră și nu-i era sete, blondul, hotărât să respecte obiceiurile neamului său, întinse mâna spre cupă. Dar se opri cu brațul în aer și ochii începură să-i lucească amenințători.

-Oare știți ce păcat de neiertat ați comis, creaturi lipsite de minte? tună el fără să-i pese că își jignea gazdele. Sânge de nou-născut? Ați înnebunit?Așa ceva nu se iartă nimănui, niciodată!

Joshua vorbi liniștit:

-Nu te teme pentru sufletele noastre, copilul s-a născut mort și a fost abandonat de mamă. Așadar nu e nici un păcat. Dar dacă nu vrei, nu bea. Voiam doar să ne convingem că după atâta amar de vreme în care nu te-ai hrănit cu sânge de om, mai ai încă abilitatea de a te orienta după miros și recunoști ce era în pocal.

-Oare voi nu mai sunteți capabili să simțiți mirosul fumului, doar pentru că nu ați ars în foc? Anumite miresme, odată învățate, nu pot fi uitate în veci iar sângele de nou-născut e unul dintre acestea.

Pentru vampiri, sângele bebelușilor nebotezați este răsfățul suprem, dar Ulrich dădu cupa la o parte cu un gest nervos al mâinii. Fata în rochie rococo se insinuă neauzită în spatele lui și luă cupa de pe masă, înlocuind-o cu o alta la fel de frumos lucrată, din fildeș în suport de argint.

-Sânge de fecioară, recunoscu Ulrich mirosul. Acum ce mai aveți de spus, că și ea s-a născut tot moartă?

-S-a îndrăgostit de un vampir și și-a dat sângele de bunăvoie, lămuri Joshua. I s-a luat o cantitate minimă, care să nu-i pună în nici un fel viața în pericol.

-Răspunsul meu e tot nu. Îți mulțumesc pentru ospitalitate, dar nu pot bea. Aș bloca fluxul de magie albă și n-aș mai fi capabil să fac vrăji, dacă m-aș atinge de sângele de om.

-Bine atunci, fie cum vrei. Alegerea îți aparține.

Fata apăru și a treia oară, îndepărtând cupa din fildeș.Depuse pe masă un simplu pahar de sticlă, din nou plin cu sânge. Ulrich îl mirosi circumspect, apoi îl ridică și-i privi în ochi pe comeseni, pe rând și fără grabă.

-Este sânge de vulpe, spuse el. E un simbol al șireteniei și al capacității de a găsi soluții neașteptate la problemele grele. Îl primesc cu bucurie și îl beau în onoarea tuturor celor de aici, din această sală.

Toți cei aflați la masă se ridicară în picioare.

-În onoarea ta, Ulrich, închină Joshua. Iar de șiretenie vei avea nevoie mai mult decât crezi, pentru misiunea care te așteaptă.

Blondul făcea eforturi serioase ca să-și ascundă nervozitatea. În locul ospățului și al vorbelor mieroase, ar fi preferat să se treacă la subiect, să afle pentru ce fusese convocat de cei care-și spuneau comunitatea sfântului Iacob. Dar știa că nu-i putea zori pe nemuritori, aceștia aveau să acționeze conștienți că au la dispoziție tot timpul din lume. Cu cât treceau mai multe secole sau milenii de când nu mai erau oameni, cu atât mai ciudată devenea percepția lor asupra timpului – iar față de Caius Gallus și mai ales față de Joshua, Ulrich, cu cele cinci secole de existență ale sale, se simțea ca un nou-născut. Pentru că nu putea influența evenimentele, se hotărî să profite de ele: se lăsă comod pe speteaza fotoliului său și își savură, cu ochii pe jumătate închiși, cupa cu sânge.

-Ai fost întotdeauna atât de cumpătat? Adică ai refuzat mereu sângele de om?

Întrebarea lui Joshua îl scoase din starea de reverie, dar nu-l miră prea mult. Din moment ce îl convocaseră, Ulrich se aștepta la un interogatoriu în toată regula, chiar dacă era mascat sub forma

unei discuții politicoase. Se întoarse spre bătrân cu gesturi studiate, având grijă să-și păstreze aerul relaxat. Dacă în dosul fațadei zâmbitoare își ascuțea colții și ghearele, ei nu trebuiau să știe.

-Nu, nu am fost mereu așa. În primul meu an ca vampir am ucis vreo douăzeci de oameni și nu mi-a părut rău niciodată pentru faptele mele.

-Și nu ai avut regrete, fiule? Nu ai simțit că păcătuiești?

Cel care întrebase purta straie preoțești. Atitudinea îi era smerită, dar ochii îi luceau roșii ca două lacuri de sânge pe fața palidă. „Prefăcutul", gândi blondul. „El mă întreabă de remușcări? Oare când și-a ucis ultima cină? Ieri? Alaltăieri?" Ulrich îl privi liniștit.

-Ce să regret, părinte? Că am scăpat bietele făpturi cu sânge cald de o bandă de ticăloși care terorizau întreg ținutul? Că mi-am răzbunat moartea? Nu am regretat niciodată că am devenit îndeajuns de puternic ca să fac dreptate.

Din nu se știe ce motiv, Caius Gallus se postase în spatele preotului și râdea încetișor, ca și cum discuția ar fi fost din cale-afară de amuzantă.

-Și după acel prim an? se interesă Joshua. N-ai mai ucis pe nimeni? Cum ai supraviețuit, cu ce hrană?

-Nu e nevoie să ucizi ca să te hrănești cu sânge de om. Ajunge să iei un pic de aici, un pic de acolo, cât să nu le pricinuiești răul oamenilor. După o vreme am descoperit că nici sângele animalelor nu e de lepădat, iar în ultimul timp am ajuns să sintetizez sânge artificial plecând de la proteinele conținute în cele mai banale ciuperci de pădure.

-Sunt tot mai mulți printre noi cei care fac ca tine, admise Joshua. Dar majoritatea se plâng că le scad puterile...

-Așa e la început, recunoscu blondul. Dar după o perioadă organismul nostru se poate adapta și acum mă simt perfect, cel puțin la fel de bine și

de sătul ca atunci când mă hrăneam în mod tradițional. Și mai nou am auzit că nici măcar sângele de om nu te scutește de neplăceri.

-Adică?

La masă toate conversațiile încetaseră și toți erau numai urechi. Până și tinerele care îi serveau pe comeseni încremeniseră locului, părând mai mult ca niciodată niște statui integrate în decor.

-Hrana oamenilor e din ce în ce mai puțin naturală, explică Ulrich. Tot ce omul înghite e plin de coloranți, conservanți, chimicale dubioase și toate astea influențează compoziția sângelui. Am auzit că de slăbiciune se plâng chiar și aceia dintre noi care vânează oameni.

-Este adevărat, recunoscu bătrânul cu obidă. Atât de adevărat încât nu ne-a mai rămas nici măcar magia necesară pentru a schimba muritorii în vampiri. Neamul nostru se stinge, asta-i realitatea. Ne ducem existența într-o lume a oamenilor și oamenii ne copleșesc.

-Unul singur dintre noi e mai puternic decât o mie de oameni, remarcă Ulrich.

-Noi suntem câteva mii, ei câteva miliarde. Ar trebui ca unul dintre ai noștri să fie mai puternic decât un milion de oameni și nici atunci echilibrul de forțe nu ar fi perfect restabilit. Eram mai mulți cândva, dar a fost nevoie să și ucidem mulți dintre ai noștri. Știi, printre noi apar mereu asasini psihopați, nepăsători la primejdia de a ne da de gol existența – pe aceștia e cel mai prudent să-i reducem la tăcere noi înșine și să nu-i amestecăm pe oameni.

-Înțeleg...

-Poate înțelegi sau poate nu, n-are rost să ne plângem de milă.Spune-mi mai degrabă cum ai reușit să creezi un alt vampir după secole de înfrânare de la sângele uman.

Ulrich își mușcă buzele, furios. Nu-i convenea de fel că această comunitate știa de

existența lui Steve Brown – rudele sunt întodeauna „călcâiul lui Ahile” și cele prin care oricine poate fi șantajat. Dar răspunse încercând să-și păstreze vocea egală, lipsită de inflexiuni:

-Steve e în parte copilul meu și în parte cel al unei magii străvechi, pe care nu eu am creat-o. Doar m-am aflat la locul potrivit, în momentul potrivit și am folosit împrejurările în avantajul meu.

-Povestește totul, în detaliu.

-Nu e mare lucru de spus. Steve mi-a cerut cu limbă de moarte să-l transform. L-am întâlnit la Cairo, m-am atașat de el și i-am promis că-i voi îndeplini dorința. A fost polițist, a murit în misiune, răpus pentru a salva alte vieți și mi se părea de bun simț să mă țin de cuvânt. Dar nu am acționat singur – am invocat spiritul lui Anubis, am sacrificat un șacal în deșert zeului morții și am lăsat sângele animalului să se împrăștie pe fruntea lui Steve. Din clipa aceea, am avut mereu senzația că zeul și-a întors fața spre mine și că totul decurge în cea mai perfectă ordine. Până la răsăritul soarelui, îl secasem pe Steve de sânge, îi dădusem să bea din sângele meu și îl îngropasem în nisipul Saharei. Peste trei zile, la lăsarea nopții, a înviat și a ieșit singur din mormânt și de atunci e și el de-al nostru.

-E primul om pe care l-ai transformat?

-Da, primul.

-Și n-ai mai încercat să schimbi alți oameni, înainte sau după Steve?

-Nu. N-aș putea lua viața unui om – Steve fusese declarat mort de medici înainte ca eu să-l transform.

-Deci ai reușit, din prima încercare, să schimbi un om care murise deja – remarcabil! Și asta după sute de ani în care nu te-ai mai hrănit cu sânge uman – absolut fenomenal! Mulți dintre noi nu reușesc să creeze un nou vampir nici după ce

beau din belșug sângele unor oameni vii, în putere. Și cu magia albă ce e? se interesă Joshua.

-Știu că asta contrazice tot ce se spune despre noi, că am fi damnați și că nu ne putem servi decât de magia neagră. Dar uneori, atunci când mă simt amenințat, din mâinile mele izvorește o lumină de un alb strălucitor, asemenea razelor soarelui de amiază. Atât că fenomenul nu se manifestă întotdeauna când aș vrea și nu dețin controlul deplin asupra lui. Mai am eu însumi nevoie de timp pentru a-l studia, înainte de a putea să-l explic mulțumitor altora ca noi.

-Faptul că nu-l înțelegi pe deplin nu te împiedică să-l folosești, constată bătrânul.

-Păi, dacă nu l-aș fi folosit aș fi fost acum mort, cu cele trei creaturi ale lui Caius hotărâte să mă ucidă.

-E regretabil că s-a ajuns până acolo. Creaturile primiseră ordin să-ți testeze puterile, în nici un caz să-ți pricinuiască vreun rău. Dacă au exagerat, îi voi cere lui Caius Gallus să le tortureze – poate așa se vor învăța minte să respecte întocmai ordinele, fără să facă exces de zel din propria inițiativă. Sclavii nu pot avea inițiative, asta trebuie să le fie clar celor trei.

-Lasă-i în pace, au fost biciuți deja.

Ulrich desluși în ochii romanului, care se postase în spatele lui Joshua, o privire plină de recunoștință. Poate că gladiatorii cumpărați la Capua cu două milenii în urmă erau niște brute cu prea puțină minte, lipsiți de orice sensibilitate și incapabili de sentimente umane, dar e sigur că romanul împărțea de două mii de ani eternitatea cu ei – timp destul ca relația dintre sclavi și stăpân să se transforme în ceva mult mai profund și mai apropiat de camaraderie.

Încet, zumzetul discuțiilor se înteți din nou și tinerele fete începură iar să se miște grațios printre meseni, veghiind ca fiecare să aibă câte o cupă plină în față și să se simtă bine. Unii dintre

convivi le luau de mână și dispăreau cu ele prin vreo firidă mai prost luminată, întocmai cum ar fi făcut orice om fără inhibiții la o petrecere lipsită de reguri stricte.

Ulrich vorbea puțin și asculta mult, încercând să prindă frânturi din discuțiile comesenilor. Dar cum toți vampirii au un auz excepțional, fiecare spunea doar lucruri care nu se puteau întoarce împotriva propriei persoane. „Se discută banalități”, concluzionă blondul necăjit. „Iar despre misiunea mea nimeni nu suflă nici un cuvânt”. Din puținele fraze schimbate cu Joshua înțelesese că nemuritorii erau speriați și se temeau de stingerea neamului lor. Dar ce legătura avea asta cu el? Doar nu îl vor obliga să muște și să transforme sute de oameni, ca numărul vampirilor să sporească în acest fel! Tot mai îngrijorat, decise să lase deoparte pălăvrăgeala politicoasă. Își privi interlocutorul în ochi și, după ce acesta dăduse pe gât o cupă plină, îl întrebă fără ocolișuri:

-Putem acum să trecem la motivul pentru care sunt aici? Bănuiesc că așteptați ceva de la mine, dar nu mi-ați dat nici un indiciu ca să înțeleg despre ce este vorba.

Joshua tuși și-și drese glasul.

-E o poveste lungă...

-Ador poveștile, iar timpul nostru este eternitatea.

-Bine. Spune-mi atunci, mai știi ce făceai în anul 1503?

Ulrich clipi mărunt din genele lui lungi, cu un aer încurcat.

-Sincer? Habar nu am. Nu mai știu nici când m-am născut ca om, data exactă se afla în registrul parohiei unde am fost botezat, registru care a ars într-un incendiu cu vreo sută de ani mai târziu. Dar am trăit cam treizeci de ani ca ființă muritoare, iar legendele locale din Sasca amintesc de moartea răspopitului în jurul lui o mie cinci sute.

-Ăsta cine a mai fost?

Întrebarea venise din partea războinicului viking, iar Caius Gallus se grăbi să o traducă în latină. Blondul văzu cu surprindere că vampirii prezenți în sala aceea tăinuită printre catacombele Parisului se așezaseră în jurul lui și al bătrânului Joshua, abandonând masa lungă a ospățului. Unii ședeau pe scaune, alții luaseră loc fără fasoane pe podeaua de piatră. Toți păreau curioși și aveau aerul unor copii care așteaptă o poveste nouă. „Sunt de decenii, poate de secole adunați împreună și fiecare cunoaște totul despre ceilalți. Aici noutățile sunt rare și binevenite” gândi Ulrich. Răspunse vorbind rar, astfel ca romanul să poată traduce istoria lui și celor care nu vorbeau latina.

-M-am născut în jurul anului o mie patru sute șaptezeci la Nurnberg, ca cel de-al doilea fiu din familia unui ceasornicar. Fratele meu mai mare moștenind afacerea tatălui nostru, eu am plecat în lumea largă, înarmat cu ustensile care-mi permiteau să repar ceasurile din turlele bisericilor. Tata îmi ceruse să merg până în orașul Coroanei din Transilvania, cel pe care astăzi lumea îl cunoaște sub numele de Brașov, trecând mai întâi pe la un amic de-al lui, negustor în Belgrad. Dar zona era în plin război și în anul acela iarna a venit devreme. Am poposit la hanul de la Mehadia și până în primăvară eram însurat cu fata hangiului. Socrul meu a fost un om lacom, iar eu nu aveam altă avere decât o inimă iubitoare și două mâini harnice, dar pe el asta nu l-a îndestulat. Am pornit așadar să mă îmbogățesc căutând aur în albia unui râu din apropiere, Nera. Norocul mi-a surâs, sau mai degrabă ghinionul. Când strânsesem destul aur și mă pregăteam să mă întorc la Mehadia, am fost atacat de oamenii răspopitului, un bandit care teroriza întreg ținutul. M-au ucis și mi-au luat agoniseala, iar restul îl puteți bănui. Nu știu cine m-a transformat, știu doar că, după ce am realizat ce devenisem, l-am căutat pe răspopit și am avut

grijă să nu-i rămân dator. Dacă anul în care am scăpat lumea de acel scelerat a fost o mie cinci sute, înseamnă că trei ani mai târziu rătăceam prin păduri ca o sălbăticiune, evitând așezările oamenilor și încercând să nu cedez poftei mele nesățioase pentru sângele muritorilor. Așadar, vezi, dacă vrei să-mi vorbești de anul 1503, vei fi surprins să mă afli neștiutor, pentru că o bună bucată de vreme mi-am dus existența în afara lumii celor vii.

-Deci nu știi cine s-a născut în 1503.

Ulrich îndreptă spre bătrân o privire inocentă.

-Nu, nu bănuiesc nimic. În fond oameni se nasc tot timpul, până și pe vremea ciumei negre muritorii făceau copii. De ce ar fi anul 1503 deosebit de alți ani?

-Pentru că atunci s-a născut, în Saint-Remy, un cătun din Provence, un om care a rămas celebru până astăzi, ba chiar celebritatea lui crește cu fiecare an care trece. Era medic, farmacist, vrăjitor dar mai ales profet.

-Nostradamus, murmură Ulrich. Ce am eu cu el?

-Suntem legați cu toții de profețiile lui. Se spune că printre faimoasele sale catrene există unele care ne privesc în mod direct. Azi, când lumea noastră pare că se năruie, avem nevoie să regăsim acele profeții care vorbesc despre neamul nostru și să le înțelegem.

-Nimeni nu s-a gândit să-l muște puțin pe acest Nostradamus la momentul potrivit? Ne-ar fi scutit de bătaia de cap de a-i interpreta aberațiile și ne-ar fi explicat el însuși la ce s-a gândit când și-a scris versurile atât de criptice.

-Nu spera degeaba – Nostradamus e mort, făcu Joshua oftând. Dar catrenele lui există pe undeva, asta e sigur.

-Sunt peste tot, izbucni Ulrich. E plină wikipedia de ele! Apoi își mușcă buzele, cu regret.

Acești nemuritori care respingeau cu atâta încăpățânare lumea modernă nu aveau, în mod sigur, habar cu ce se mănâncă internetul. Scuze, reluă blondul, voiam doar să spun că s-au tipărit sute de cărți conținând faimoasele catrene și că ajunge să caut în orice librărie din Montparnasse ca să îți aduc textul complet al profețiilor.

-Aici te înșeli! Textul pe care mi l-ai aduce ar fi cel pe care-l cunosc oamenii, dar Nostradamus a scris și versuri pe care nu le-a publicat niciodată. Știai cât de mult se temea de Inchiziție?

-Nu știam, dar pot bănui. Am văzut și eu arzând pe rug câteva femei nevinovate, acuzate de vrăjitorie și sunt conștient de teroarea pe care această instituție o răspândea în inimile oamenilor.

-Nostradamus avea motive temeinice să se teamă, chiar mai mult decât alții. Prima lui soție, cea cu care s-a căsătorit în 1535 în Agen, a murit de ciumă în timp ce el era interogat de inchizitori pentru o afirmație pe care o făcuse din pură neglijență. Dacă nu ar fi dobândit favorurile Caterinei de Medici, mai devreme sau mai târziu tot pe rug ar fi ajuns. Asta l-a făcut îndeajuns de circumspect ca să nu publice niciodată catrenele în care vorbea despre lumea noastră, a creaturilor supranaturale. Viziunile lui l-au ajutat să intre în contact cu vampiri, vârcolaci, zâne și vrăjitoare, dar oamenii nu au habar de existența acestei părți din opera lui. Acum e momentul ca profeția dispărută să reapară și să ne lămurească ce se va întâmpla cu lumea noastră. Iar tu ești cel mai potrivit să te ocupi cu așa ceva, asta spun toți cei de aici.

Ulrich lăsă ochii în jos.

-E drept că mă ocup de castelele bântuite și uneori îmi ies în cale lucruri ciudate. Am recuperat o carte de vrăji, o bijuterie dintr-un mormânt egiptean și alte câteva nimicuri interesante. Dar pentru fiecare din aceste obiecte aveam un fir

călăuzitor, iar tu îmi spui că trebuie să dau de niște catrene scrise acum mai bine de patru sute cinzeci de ani, care bănuiesc că nu au fost văzute de nimeni după moartea profetului.

-Dacă nu ai fi cel mai bun, nu ne-am fi deranjat să te căutăm pe tine. Dar un indiciu tot îți vom da, ca să nu susții că ți se cere imposibilul – Nostradamus a început să-și publice opera în 1550, iar cu șase ani mai târziu era chemat la curtea regelui Franței, Henric al II-lea și a soției acestuia, Caterina de Medici. În 1559 profeția sa despre moartea regelui se împlinea până în cele mai mici detalii. Practic de atunci omul a fost socotit un oracol infailibil și nici măcar Inchiziția nu a mai îndrăznit să se atingă de el. Este limpede că perioada în care se simțea cel mai vulnerabil e deceniul șase din secolul al XVI-lea, iar în această perioadă mintea lui iscoditoare a găsit un loc perfect în care să-și ascundă profeția.

-Există așa ceva? Inchiziția era peste tot pe atunci...

-Doar în lumea catolică, să nu uiți asta dragul meu.

Ulrich se încruntă, căutând printre aduceri-aminte. Vorbi rar, încercând între timp să pună lucrurile cap la cap.

-În țările germanice izbucnise mișcarea de Reformă, în Anglia biserica se separase de autoritatea papei și trecuse în subordinea regelui. Și mai era Olanda, unde evreii fuseseră mai bine tolerați decât în restul lumii creștine și unde s-a refugiat o comunitate puternică după alungarea maurilor din Spania. Nostradamus provenea dintr-o familie de evrei trecuți la catolicism, deci bănuiesc că încă avea relații cu lumea iudaică. Îmi sugerezi să plec în Olanda ca să regăsesc profețiile pierdute?

-Nu. Sunt alții pe aici care cunosc Țările de Jos mai bine decât tine. Iar restul argumentației tale are un punct slab: în toate aceste țări care și-au

schimbat religia trecerea nu a fost simplă. Profetul nostru era mult prea istet ca să-și ascundă opera într-un loc unde o adunătură de ignoranți ar fi putut să-i dea oricând foc, iar războaiele religioase au provocat distrugeri enorme.

-Atunci? Toate căutările mele s-au bazat pe logică, dar dacă mă contrazici...

Joshua se întoarse spre un individ care-și purta părul și barba în modul obișnuit în secolul al XVI-lea. Ținuta îi era la fel de arhaică: jambiere strânse pe picioare, pantaloni scurți, bufanți, o cămașă cu mânecile largi, plină cu dantele și peste ea platoșa metalică a unei armuri.

-Vorbește, îi porunci bătrânul cu un gest imperios.

Bărbatul se descurca de minune într-o latină frumoasă și cursivă.

-Am întâlnit, să fi fost cândva între 1555 și 1558, un evreu sefard care călătorea călare spre răsărit, ducând cu sine o parte a profețiilor. Omul era o figură destul de pitorească – l-am îmbătat într-o noapte în curtea unui han și el mi-a povestit toată tărășenia. Dar nu știam ce importanță vor avea pentru noi mai târziu profețiile și am lăsat omul să plece, cu profeții cu tot. Mie sângele unui cavaler, poposit la han cu servitorii lui, mi se părea mult mai tentant decât hârțoagele evreului. Dar măcar am aflat încotro călătorea acesta. Nostradamus îi finanțase voiajul cerându-i să ajungă în lumea musulmană.

-Mulțumesc, Emanuel, îl întrerupse Joshua. Adunând informații din dreapta și din stânga, mi s-a confirmat din mai multe surse că evreul s-a dus la un prieten din satul Becicherec, tocmai înglobat în vilayetul Timișoarei. Da, e așa cum bănuiești – profețiile au scăpat furiei religioase a creştinilor ascunse în Timișoara musulmană, cea mai nouă, pe atunci, cucerire a semilunei.

-Peste un secol și jumătate, obiectă Ulrich, orașul a fost preluat din nou de casa de Habsburg

și incendiat până în temelii. Știu asta pentru că am fost de față. E greu de crezut că profețiile mai există, dacă au fost aduse la Timișoara.

-E orașul tău, replică bătrânul. Îl cunoști cum îți cunoști buzunarele, iar acum se fac niște săpături acolo și multe ruine ale epocii turcești ies la iveală. Caută, iscodește și încearcă să dai de urma documentelor. E viitorul nostru la mijloc! Și ar mai fi un motiv pentru care ai tot interesul din lume să-ți duci misiunea la bun sfârșit: Steve Brown, fiul tău, e în mâinile noastre.

Cap. 4 Un apartament de închiriat

Dacă există un lucru care trădează natura unui vampir, atunci acesta e privirea sa. În rest ne seamănă perfect nouă, oamenilor obișnuiți, iar puterea lor supranaturală o ascund cu multă grijă. Dar ochii le sunt roșii, stacojii ca și sângele pe care îl beau și asta îi face cu adevărat înspăimântători. Cei care au renunțat la sângele omenesc sunt chiar mai frumoși decât ceilalți, tradiționaliștii în alimentație și irisul lor păstrează doar vagi urme roșietice, care interferă cu culoarea dată ochiului de mama-natură. Astfel, cei născuți ca oameni cu ochii negri își păstrează această culoare, ochii verzi-căprui dobândesc o tentă de caramel iar cei albaștri devin de un liliachiu intens, deosebit de atrăgător. Ulrich făcea parte din această ultimă categorie, de vampiri cu trăsături nordice, păr auriu și ochi care fuseseră cândva, în viața lui umană, de un albastru ca cerul. Dar acum dintr-o dată irisurile i se colorară într-un roșu strident, ucigător, iar degetele de la mâini i se încordară, părând niște gheare gata să apuce și să sfâșie.

-Ia seama, îl avertiză Caius pe Joshua. Și-a pierdut controlul și te poate ataca fără să stea prea mult pe gânduri. Sclavii mei se tem să-l mai înfrunte, după ce i-a speriat cu lumina lui albă.

-Du-l să-și vadă fiul, ceru bătrânul. Poate se va convinge că Steve nu e prizonier, că ni s-a alăturat de bunăvoie și că nu i-am pricinuit nici un rău.

-Vino cu mine, ceru Caius Gallus, rămânând la o distanță apreciabilă de Uri Heller. Steve te așteaptă.

Expresia de ură de pe chipul blondului fu înlocuită de una de extremă uimire. Se răsuci pe călcâie și porni în urma romanului, fără a-l scăpa însă pe Joshua din ochi. Ocoliră masa din mijlocul

sălii și înaintară spre o firidă a zidului, dar odată ajuns acolo, Uri constată cu mirare că în loc de un perete compact, dăduse de un coridor mai îngust decât cel de la intrare, cu torțe dispuse din loc în loc, destul de rar. La capătul coridorului se găseau câteva odăi fără uși, separate de culoar prin niște arcade de piatră. Erau locurile în care se odihneau nemuritorii peste zi, dacă ar fi simțit nevoia de odihnă. Unii își amenajaseră paturi cu baldachin, alții își aduseseră sicrie sau chiar cavouri, fiecare după dorință și imaginație (Ulcirh găsea fantezia majorității macabră și de prost gust).

Într-una din încăperi văzură un individ care își încropise un soi de birou modern, cu un calculator așezat pe masă și un teanc de reviste de informatică lângă el.

-De asta se ocupă de când a fost adus aici, făcu romanul arătând cu capul spre calculator. Nimeni în afara lui nu știe ce e drăcovenia aia, dar el n-o scapă din ochi nici o clipă. E ceva de valoare?

-Depinde dacă știi s-o folosești, răspunse Ulrich, iar fiul meu e foarte bun la așa ceva.

Steve se ridică și veni în întâmpinarea oaspetelui. Era un tip mărunțel, care abia trecea de umărul blondului. În viața umană, care i se terminase cu trei ani în urmă, fusese oficial profesor universitar de matematică și – neoficial – telepat, cititor de gânduri și polițist sub acoperire. Abilitățile acestea îi aduseseră moartea și transformarea, pentru că Steve afla mereu prea multe lucruri și avea un talent înăscut de a se băga în încurcătură.

Pe lângă statura mică, îl mai caracterizau ochii negri și părul așișderea, drept și lucios. Toate aceste trăsături vădeau originea lui asiatică, dar de fapt nimeni nu știa de unde se trăgea Steve – fusese crescut într-o casă de copii orfani până la vârsta de câteva luni, când o familie americană din clasa de mijloc îl înfiase. Amintirile lui începeau

cu părinții adoptivi, pe care multă vreme îi considerase părinți biologici. După ce intrase în tagma nemuritorilor, abandonase orice căutare a părinților naturali și începuse să-l numească pe Ulrich „tată”, cu toată seriozitatea de care era în stare (îți trebuia o doză oarecare de umor ca să numești astfel un bărbat aparent mai tânăr decât tine, construit după tipare extrem de diferite). Acum tresări încântat și se aruncă literalmente în brațele blondului.

-Oh, tată, ce bine-mi pare că te văd! Mi s-a spus că vei veni, dar nimeni nu știa când și te-am așteptat cu nerăbdare.

-De când ești aici? Ți-au făcut vreun rău? Te-au torturat? Cei mai sângeroși dintre noi au acest obicei îngrozitor, pe care îl practică pentru propria lor distracție, având în vedere că nu li se dă voie să ne ucidă.

Steve scutură din cap, negând vehement.

-Să mă tortureze? Nici vorbă! M-au hrănit cu dărnicie, cu cel mai bun sânge uman și m-au ținut printre ei, împărțind totul cu mine. Iar Caius e unul din cei mai grozavi tipi pe care i-am cunoscut vreodată. Nu am crezut că poate fi atât de palpitant să întâlnesc pe alții asemenea nouă!

-Dar bănuiesc că ești prizonier, nu? Adică nu poți pleca atunci când ai chef, sau…?

Steve ridică din umeri.

-Ce nevoie aș avea să plec? Nu uita, ești singurul dintre noi căruia soarele nu-i face rău, pe mine m-ar distruge. Și-apoi mi s-a spus că urmează să te întâlnesc, deci am rămas aici ca să te aștept. Totul ar fi fost perfect dacă în hruba asta ar fi existat electricitate și conexiune la Internet, aș fi putut să zăbovesc o veșnicie în acest loc Dar așa… bateria calculatorului meu e aproape descărcată și nu am acces la ediția electronică a ziarelor, deci mă simt cumva izolat de lume.

Ca toți vampirii nou-creați, Steve nu se putea dezobișnui prea ușor de tebieturile lui

umane, iar cititul presei și urmărirea noutăților politice erau pentru el niște obiceiuri bine înrădăcinate. Ignorându-i nemulțumirile legate de absența tehnicii de ultimă generație, Ulrich reveni la ceea ce îl preocupa:

-Deci zici că n-ai fost răpit și adus aici cu forța?

-Răpit? Nu, am venit de bunăvoie. Într-o noapte m-au căutat acasă doi vampiri, spunându-mi că dacă vreau să te văd, n-am decât să-i urmez, că mă vor duce la tine.

Casa de care vorbea Steve era o cabană din lemn pe care o achiziționase într-un ținut îndepărtat din nordul Canadei, aflat în apropierea Cercului Polar. Locul era ideal pentru un nemuritor care se descurca bine cu frigul și nu-l deranja singurătatea – un teritoriu ostil omului dar plin de animale sălbatice, cu ierni în care nopțile erau aproape perpetue. Ulrich își vizitase odată fiul în ceea ce Steve numea casa lui și îl impresionase cabana rustică, atemporală și peisajul de vis.

-Și ar mai fi un motiv pentru care am vret neapărat să te văd – mesajul primit de la secretara ta era oarecum alarmant.

-Ce mesaj? Pe fruntea lui Ulrich se ivi o cută de îngrijorare.

-Păi, tipa care se ocupă de cărțile tale mi-a scris că a căutat-o un individ care voia să-i faci expertiza unei case bântuite. Numai că identitatea individului era… hm… dubioasă. S-a pretins a fi de la o firmă inexistentă și femeia a bănuit un lucru necurat și mi-a cerut să te pun în gardă. Știam că ești la Viena și când mă hotărâsem să merg și eu acolo, au venit cei doi vampiri și m-au asigurat că mă vor conduce la tine. Deci ce motive aș fi avut să nu plec cu ei?

Ulrich oftă din greu.

-Steve, ai fost păcălit! Mie Joshua și cei din jurul lui mi-au impus să accept o misiune,

făcându-mă să înțeleg că îmi va fi imposibil să refuz pentru că tu ești în mâinile lor.

-Fir-ar! Ochii lui Steve se măriră și începură să lucească în penumbra dată de torțe. Dar asta înseamnă că vom sări la bătaie și vom evada de aici, nu?

Ca toți vampirii nou creați, Steve suferea de beția puterii. În viața umană fusese un tip firav, care trecea nebăgat în seamă, iar acum pumnul lui putea culca la pământ o duzină de boxeri de categorie grea dintr-o singură lovitură. Ulrich trebui să-l aducă la realitate:

-Dacă vrei să te bați, vei avea împotriva ta nemuritori, nu oameni. Timpul, care e dușmanul oamenilor, nouă ne e aliat – cu cât suntem mai bătrâni, cu atât devenim mai puternici. Probabil Caius ne poate ucide pe amândoi doar ridicând un deget, iar Joshua nu are nevoie nici măcat de asta – ajunge să se uite urât la noi și ne-a distrus instantaneu. Vezi deci că fuga de aici nu ți-e la îndemână.

-Și atunci de facem?

În ciuda flerului său de polițist, Steve era enervant de naiv. Transformarea îl făcuse să-și piardă abilitatea de a citi gândurile, noua lui lume îi era încă necunoscută și peste toate se adăuga neîncrederea lui de muritor rațional în existența creaturilor de poveste.Pe scurt, încă se mai aștepta să se trezească dimineața la șapte, să-și prepare cafeaua și să plece la universitate, sperând ca lumina zilei să-i șteargă din minte visul confuz despre vampiri. Dar era obligat, iar și iar, să constate că visul se încăpățâna să nu se termine. Ulrich se învârti un timp ca un leu în cușcă, urmărit de privirile indiferente ale lui Caius Gallus, apoi se opri în fața lui Steve și-l întrebă de-a dreptul:

-Spune-mi, dacă ai putea alege să pleci de aici sau să rămâi, ce ai prefera?

-Hm, credeam că numai muritorii sunt puși mereu să ia decizii imposibile. Mi-ar plăcea să plec cu tine, pentru că dacă ai primit o misiune, sigur e ceva interesant de făcut. Dar aș vrea și să petrec o vreme cu cei ca noi. Știi, Caius îmi povestește campaniile lui Cezar în Galia. Sunt fascinante…Poți să crezi că a participat direct la ele?

-Asta nu e de mirare, romanii aveau trei nume: cel de familie, prenumele și porecla. Când mi s-a recomandat, nu a spus decât două și am mirosit imediat că Gallus era porecla. Bănuiesc că romanul tău simpatic ascunde ceva, dacă nu și-a spus numele de familie.

Caius Gallus deveni atent. Cei doi bărbați dn încăpere vorbeau o limbă barbară, pe care nu o cunoștea, dar deduse imediat că despre el era vorba.Dialogurile lui cu Steve erau de fapt monologuri, pentru că americanul nu vorbea decât engleza. Dar înțelegea spaniola, așa încât prindea esențialul din poveștile spuse în latină, chiar dacă îi scăpau detaliile. Acum Ulrich se îndreptă cu un aer prietenos spre bărbatul în togă.

-Fiul meu îmi explica entuziasmat că ai participat la cucerirea Galiei. Așa e? De aici ți se trage porecla, Gallus?

-Ai intuit bine, răspunse în latina lui elegantă cel interpelat.

-Atunci înseamnă că mai ai un al treilea nume, pe care nu mi l-ai spus. Cum te cheamă de fapt?

-Ești un om citit. Ceilalți (romanul arătă cu capul spre coridorul care ducea în sala mare) nu mi-au pus întrebarea asta. Sunt niște barbari lipsiți de eduație și de maniere, deși unii dintre ei știu să se lupte admirabil. De fapt numele meu complet este Caius Iulius Gallus.

-Iulius, repetă Ulrich îngândurat, dând din cap. Nu te întreb de partea cui ai fost în ziua aceea care a intrat în istorie ca idele lui martie, a lui

Brutus sau a lui Cezar, dar e limpede că vă înrudiți. Cezar era tot din famila Iulia, despre care susținea că se trăgea din zeița frumuseții, Venus.

-Știi multe. Cezar a fost un unchi îndepărtat de-al meu, dar înrudirea cu zeița nu e decât o scorneală de-a lui. De-ar fi fost ceva adevăr în toată povestea, zeița l-ar fi înzestrat cu frumusețea după care a tânjit în zadar toată viața. Eu l-am cunoscut ca pe un individ urât, tiranic, pedofil și ranchiunos, dar dacă Venus a fost zgârcită cu el, Marte i-a dat în schimb geniu militar cât pentru zece comandanți de oști.

Ulrich traduse în engleză discuția cu romanul și Steve rămase cu gura căscată de uimire.

-Deci e adevărat! Chiar a fost aici acum două mii de ani și s-a bătut cu galii. Incredibil!

-Vei mai avea parte de lucruri incredibile în noua ta existență, învață să nu te mai miri. Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Nu ocoli adevărul, cel puțin nu față de tine însuți: dorești să rămâi aici sau să pleci?

Privirea lui Steve trecu de la ecranul calculatorului la fața cu trăsături dure a lui Caius Gallus și înapoi la calculator. Pe chip i se așternu o expresie de regret.

-Poveștile din alte vremuri sunt fascinante, dar îmi lipsesc noutățile prezentului. Mi-e dor de siturile pe care navigam în căutare de informații, de comentariile analiștilor politici, de poșta electronică prin care puteam să țin legătura cu lumea…

-Și ce te împiedică să le ai pe toate astea aici?

-Păi, nu există electricitate, iar rețeaua de internet nu e disponibilă sub pământ.

-Deci ai avea nevoie de un loc undeva la suprafață, bine protejat de lumina zilei și nu foarte departe de oraș, ca să-i poți vizita pe membrii comunității Sfântului Iacob de câte ori dorești.

-Cam așa ceva, murmură Steve. Dar cine îmi va lua în serios pretențiile?

-Ei, uite, cred că asta trebuie să aflăm. Dacă au într-adevăr nevoie de mine, o nevoie disperată, vor face tot ce le cer.

-Și dacă nu?

Ulrich ridică din umeri.

-Nu știu, dar în principiu pregătește-te să mori. Ai mai făcut-o odată și bănuiesc că e la fel, indiferent dacă speri că vei renaște sau nu. Presupunând că problema pe care trebuie să le-o rezolv nu e nici urgentă, nici importantă, ne putem aștepta să ne ucidă. Bineînțeles că în acest caz le vom organiza o mică demonstrație de forță, pentru că e păcat să ne ducem în iad odihniți.

-Și de fapt ce treabă au ei cu tine?

Ulrich relată pe scurt discuția cu Joshua.

-Deci trebuie să găsești o profeție a lui Nostradamus despre care nu știm dacă a existat vreodată, iar dacă a existat, nu avem nici un indiciu despre locul unde ar putea să se afle, exceptând o relatare confuză a numitului Emanuel, care își aduce aminte de o întâmplare petrecută cu aproape cinci secole în urmă. Rahat! Uite, de asta ar fi fost bună acum o conexiune la internet: cu niște întrebări bine formulate am putea restrânge foarte mult aria căutărilor.

Ulrich nu era un nesocotit, dar uneori găsea că e nevoie de acțiuni fulgerătoare – îl apucă pe Steve de o mână și-l trase spre ieșirea din încăpere, murmurând către Caius Gallus:

-Eu și fiul meu vrem să discutăm cu Joshua condițiile misiunii. Acum!

Romanul se dădu la o parte, lăsându-i să treacă. „Se pare că nu suntem chiar prizonieri”, își spuse blondul în timp ce străbătea coridorul către sala de unde venise. Dar remarcă cele trei siluete mătăhăloase ale sclavilor gladiatori desprinzându-se din întuneric și urmărindu-i ca niște umbre, în timp ce Caius Gallus deschidea drumul cu torța lui

aprinsă, de care ochii nemuritorilor de fapt nu aveau nevoie. „Sau totuși au de gând să ne rețină cu forța?” se întrebă Ulrich. „Să vedem, în acest caz, ce e de făcut”.

Pe Joshua îl găsiră cum îl lăsaseră, tot la masă și tot cu o cupă cu lichid roșu în mână.

-Ăștia nu știu decât să bea sânge și să stea degeaba? murmură Steve. Jalnic, n-am ce zice.

Auzind pași, bătrânul ridică privirea.

-Ei, ți-ai găsit fiul bine, sănătos?

-Lămurește-l pe Moș Crăciun că sunt nițeluș mort, altfel aș fi într-adevăr sănătos, mulțumesc de întrebare.

Ulrich zâmbi la cuvintele lui Steve. În ciuda părului și a bărbii albite de ani, Joshua nu avea nimic din înfățișarea blajină a unui Moș Crăciun.

-Fiul meu se plictisește aici, iar dacă insiști să mă trimiți să caut profeția lui Nostradamus, atunci am nevoie de talentul lui Steve.

-Zău? Ce știe fiul tău să facă atât de special?

-E un hacker temut și un geniu într-ale calculatoarelor, răspunse Ulrich.

Expresia indiferentă de pe fața lui Joshua îl dădea de gol: bătrânul nu înțelese nimic din ceea ce-i spusese blondul.

-Lasă-mă pe mine să-i explic, ceru Steve. Tu doar tradu.

Ulrich se învoi cu o înclinare a capului.

-Întreabă-l dacă a auzit vreodată de biblioteca din Alexandria.

„Pe coarnele Satanei, ne întoarcem la Adam și Eva?”se minună blodul. Dar nu comentă ci traduse cât mai fidel întrebarea lui Steve. Joshua pufni:

-Bineînțeles că am auzit, deși a fost ridicată mult după moartea mea. Cine nu a auzit? Secole întregi după incendierea ei lumea nu vorbea decât

despre asta, regretând pierderea celor mai prețioase texte ale învățaților din vechime.

Steve păru mulțumit de răspuns.

-Acum spune-i că în zilele noastre există de milioane de ori mai multe documente valoroase decât în Biblioteca din Alexandria și că noi, pentru a nu se repeta istoria aceea regretabilă, nu le mai ținem într-un singur loc ci într-o sumedenie de cutii din astea (Steve arătă spre calculatorul pe care-l căra în brațe). Mai spune-i că aceste cutii se pot lega între ele, în așa fel ca oricine să aibă acces la cărțile altcuiva, ca și cum le-ar lua cu împrumut.

Joshua clipi din ochi neîncrezător. Înțelesese ideea, dar nu pricepea cum puteau să încapă mai multe tomuri groase în cutia nu prea mare din mâinile lui Steve. Acesta se căută în buzunare, scoase o șurubelniță și se așeză la masă lângă bătrân, fără să fie invitat. Din câteva gesturi experte dădu deoparte capacul calculatorului și scoase placa de bază. Nu numai Joshua, dar toți cei aflați în sală se înghesuiră să vadă minunea, ba chiar și Ulrich veni mai aproape, deși el se pricepea oarecum la poșta electronică.

-Privește aici, arătă Steve victorios spre micile circuite integrate. Astea sunt cărțile din biblioteca mea. Le vezi cât sunt de mărunte? Încap cu nemiluita în cutie, iar firele argintate dintre ele formează rețeaua despre care ți-am vorbit. În felul acesta eu am oricând la dispoziție toate cărțile din biblioteca mea, dar atât timp cât cutia asta nu e legată cu altele, nu am acces la alte cărți, iar ele există cu miliardele. Poate că într-un loc oarecare de pe fața Pământului, bine ascunsă, se găsește și informația despre profețiile pierdute ale lui Nostradamus, numai că eu nu le pot căuta atât timp cât sunt în afara rețelei. („Nu e chiar așa”, gândi Steve, „dar o prezentare mai bună de asta a două mii de ani de evoluție a tehnicii nu-mi vine în minte”).

Se lăsă tăcerea. Comesenii erau evident impresiionați de ceea ce tocmai văzuseră, dându-i astfel posibilitatea lui Steve să-și asambleze la loc calculatorul. El continuă demonstrația pornind mașinăria și afișând pe ecran un text oarecare, pe care începu să-l modifice cu un editor de texte. După ce se asigură de delirul aproape mistic al asistenței, își termină mica reprezentație cu un oftat de regret.

-Iar în hruba asta nu funcționează nici o rețea prin care să mă pot conecta la alte calculatoare.

-de ce ai avea nevoie?

„Aha, Joshua devine interesat. A mușcat momeala”. Steve ar fi vrut să chiuie, dar își păstră expresia indiferentă.

-De o cameră undeva la suprafață, cu niște draperii groase care să oprească lumina zilei, răspunse el automat.

-Te ocupi să-i găsești fiului tău o locuință decentă, indiferent de preț, dădu ordin bătrânul. S-o închiriezi pe o lună sau două. și să fie aproape de aici.

Când Ulrich se pregăti de plecare, Joshua strigă după el:

-Și să fie destul de mare ca să poată locui acolo și Caius Gallus cu sclavii lui!

„Pe coarnele lui Belzebut, uriașul și ceilalți doi proști ar fi putut să lipsească din dotare”, își spuse Ulrich. „Dar, în fine, Steve e isteț și se va descurca el cumva, iar romanul pare de treabă, nu cred că-i va face zile fripte”.

Când Ulrich ieși pe poarta ruginită și scârțâitoare a turnului Saint-Jacques, lumina gri-albăstruie a dimineții învăluia deja Parisul și frigul prevestea apariția zorilor. Blondul privi în jur cu mult mai mult interes decât o făcuse în ziua precedentă – exceptând turnul de secol XIV, restul

clădirilor erau palate elegante cu trei sau patru etaje, ridicate după modelul palatului Luxembourg, al Luvrului sau al palatului Richelieu din secolul al XVII-lea. La multe din ferestrele mari, incadrate de statui sau coloane corintice, se vedeau afișe cu litere de-o șchioapă. „De închiriat” citi vampirul cu privirea lui ascuțită. Urma de regulă numărul de telefon al agenției imobiliare care gestiona clădirea. „Pentru unii criza e o adevărată mană cerească”, mormăi blondul. „Bine, să vedem și prețurile, deși Joshua plătește așa că pe mine asta nu ar trebui să mă intereseze deloc”. Până la ora prânzului, Ulrich văzuse cel puțin o duzină de locuițe. Mulțumi în gând arhitecților și modei din urmă cu două-trei secole, când tavanele erau amețitor de înalte. Bănui că într-o cameră de patru metri și jumătate înălțime până și uriașul s-ar simți în largul său, deși i-ar fi plăcut să-l știe cazat într-o încăpere care să-l oblige să umble cocârjat sau, în varianta chiar mai bună, cu capul plin de cucuie.Oare vampirii pot face cucuie?

În Parisul cu cerul lui veșnic gri, mohorât, Ulrich observă că agenții imobiliari se străduiau să-și convingă clienții că toate apartamentele propuse spre închiriere dădeau spre sud, că erau luminoase și că se bucurau de soare pe toată lungimea zilei. Camerele cu orientare nordică nu prea aveau căutare și erau cu mult mai ieftine. În cele din urmă, sătul să tot explice că pe el lumina soarelui nu-l interesa defel, Ulrich ticlui o poveste cu un văr american, scriitor, care căuta să se documenteze asupra vieții de noapte a orașului pentru o carte. Un individ care lucra noaptea și dormea ziua avea nevoie de niște perdele groase, apte să filtreze lumina de afară și nu s-ar fi dat în lături să se tocmească pentru un apartament cu geamuri orientate spre curte, un spațiu mult mai liniștit decât strada aglomerată.

După discuții interminabile, blondul închirie pentru două luni, la un preț nerușinat, un apartament mic, prost luminat, cu vedere spre un soi de curticică minusculă, betonată și plină cu pubele de gunoi menajer.

-Sper că vărul dumneavoastră nu gătește. Știți, aici nu există bucătărie, se scuză reprezentantul agenției imobiliare. Dar e plin de restaurante prin zonă, așa încât ..

-Lipsa bucătăriei nu va f o problemă, răspunse Ulrich cu cel mai seducător surâs al lui. Vărul meu colindă străzile noaptea și se întoarce mereu dimineața sătul.

În fond era adevărat, nu?

Blondul reveni mulțumit la turnul Sfântului Iacob, unde Steve, Caius și cei trei sclavi așteptau să apună soarele ca să-și ia în primire locuința. Pe drumul de întoarcere în turn, cumpără haine moderne pentru Caius Gallus și echipament de jogging pentru gladiatori. Cu statura lor ieșită din comun, puteau trece drept atleți sau baschetbaliști care se antrenau seara alergând pe străzi. Apartamentul smulse exclamații admirative din partea romanului – era urât, întunecos și avea niște draperii sinistre din catifea neagră, împodobite cu ciucuri aurii.

-Parcă proprietarul le-ar fi șterpelit de la pompele funebre, observă Steve. Dar nu contează, atât timp cât există conexiune la internet și prizele sunt în bună stare.

Locuința era semi-mobilată, cu un singur pat matrimonial, dar vampirii rareori dorm în pat. În timpul somnului fiind insensibili, practic morți, să se întindă pe podelele de lemn e pentru ei tot atât de confortabil ca dormitul între așternuturi de puf.

-Ne vom descurca, fii fără grijă, făcu Steve optimist.

-Știu că vă veți descurca, altminteri Joshua e în stare să mă ucidă. Uite, ăsta e cadoul meu de

casă nouă pentru tine. N-ai idee cât am alergat prin librăriile din Montparnasse până am reușit să dau de el.

Ulrich strecură în mâinile fiului său o carte mică, dar groasă.

-„Dicționar de termeni uzuali latin-englez și englez-latin", citi Steve. Măi să fie, nu credeam că mai publică cineva dicționare pentru limbi considerate moarte.

-Nici eu nu credeam. E o carte destul de rară și sper că nu te vei apuca acum să înveți și etrusca sau aramaica, pentru că pentru ele chiar nu există dicționare. Dar cum vei petrece ceva vreme cu Caius Gallus, m-am gândit că ți-ar prinde bine să mai puteți schimba și voi o vorbă.

-Ceva vreme? Pentru cât timp ai închiriat apartamentul?

-Pentru două luni, așa cum a cerut Joshua, răspunse Ulrich privindu-și fiul în ochi.Dar contractul se va putea prelungi la nevoie.

-Hm, să sperăm că bătrânul nu s-a gândit la cele două luni ca la un fel de ultimatum, adică „sau îmi găsești profeția în șaizeci de zile, sau te omor". Spune-mi că nu e așa!

Ulrich oftă.

-Nu pot să te mint, fiule.

-Drace!

-Dar nădăjduiesc, continuă blondul calm, că mă vei putea ajuta cu știința aia a ta a calculatoarelor. Îți voi pune întrebări și te voi ruga să cauți informații pentru mine. Poți face asta?

-Desigur! Și îți trimit răspunsurile mele pe adresa fundației tale pentru literatură horror sau pe adresa secretarei care se ocupă de textele tale, cum preferi.

-Trimite-le în ambele locuri, e mai sigur așa.

-Bineînțeles, tată.

Cei doi se îmbrățișară, apoi blondul dădu mâna cu Caius Gallus care îl bătu prietenește pe

umăr.

-Ai grijă de tine și mult succes!

Ulrich se pierdu în noaptea de afară, binecuvântând faptul că locuința închiriată pentru Steve nu avea nici o fereastră spre stradă. Ar fi întors capul de nenumărate ori ca să-și privească fiul, făcând prin aceasta despărțirea și mai dureroasă.

Luă un taxi până la aroport și se interesă de cel mai rapid mijloc de a ajunge la Timișoara, hotărât să nu se mai gândească la Steve, ci doar la misiunea care îi fusese dată. Două luni trec foarte repede, iar el trebuia să găsească în acest timp nu doar profeția pierdută, ci și o modalitate de a-și smulge fiul din ghearele lui Joshua, dacă lucrurile urmau să se termine prost.

După plecarea blondului, Steve se cufundă într-o tăcere încăpățânată. Doi dintre gladiatori plecaseră „la masă”, Caius considera că pentru paza firavului matematician uriașul era mai mult decât suficient. Caius se apropie de Steve și vorbi încetișor:

-Poate că Ulrich crede asta, dar Joshua nu e un tip rău. Nu are nici un interes să-ți omoare creatorul – pentru ce ar face așa ceva? Pe zi ce trece suntem tot mai puțini din neamul nostru, iar cei cu talente rare, ca tatăl tău, sunt cu atât mai prețuiți. Nu. misiunea asta nu e una sinucigașă – bătrânul chiar are nevoie de profeție, iar Ulrich se învârtește de o jumătate de mileniu prin locurile unde ea a dispărut. Cine, dacă nu el, ar avea șanse să o regăsească? Ai încredere, împreună veți reuși să aflați adevărul.

Steve înclină capul și zâmbi. Chiar dacă nu înțelesese fiecare cuvânt, mesajul romanului era clar unul de încurajare, care îi făcea bine. Dar el nu-și putea reprima întrebarea cum de membrii comunității erau așa de siguri că existase o profeție, dacă nimeni în afară de Nostradamus însuși nu o văzuse?

Cap. 5 Un oaspete neașteptat

În ziua aceea m-am întors de la servciu mai nervoasă decât de obicei. Am pus masa, am cinat și tocmai spălam vasele când am auzit un zgomot ritmic, ca și cum vecinii de deasupra mea se apucaseră să bată șnițele la ora nouă seara. Urându-le tot „binele" din lume și un sfârșit de săptămână cu durere de dinți, am continuat să-mi văd de treabă. Pe când puneam vasele la loc, zgomotul se înteți. M-am oprit, am tras cu urechea și am înlemnit – de astă dată nu părea să vină de sus, ci de undeva de foarte aproape, din propriul apartament. „Poate e de afară", mi-am zis încercând să mă conving că nu avea rost să mă agit. „Sau poate mi s-a stricat soneria și e cineva la ușă". Dar spațiul bine luminat din fața ușii apartamentului meu era gol, iar zgomotul continua să se audă. M-am dus în cameră, hotărâtă să inspectez împrejurimile de la singurul geam care nu avea montată plasa contra țânțarilor și am privit afară în noapte. Strada era luminată, oamenii își vedeau de drumurile lor, doar vântul scutura ușor crengile nucului din fața geamului. Zgomotul se oprise dar, pe când mă pregăteam să închid fereastra, am auzit o șoaptă chiar lângă urechea mea:

-Așa îți întâmpini oaspeții, lăsându-i să te aștepte câte o jumătate de oră lipiți de zid?

Și chiar era lipit de zid, făcându-mă să încremenesc. Stătea pe perete ca un liliac uriaș (o fi având pantofi cu ventuze???), ascuns vederii de frunzele nucului și zâmbindu-mi angelic, cu părul lui blond-auriu fluturând pe spate. Nu-mi venea să-mi cred ochilor!

-Ulrich! Ce dracu' faci acolo? Vrei să se holbeze tot orașul la tine?

-Aștept să fiu poftit în casă, dacă nu-i cu supărare. Dar văd că azi ești în toane proaste și mi-

am zis că mai bine aștept, nu e nici o grabă. Iar de vecini să nu-ți pese, coroanele copacilor din fața geamului sunt camuflajul perfect. Fii sigură că nimeni, dintre oamenii ăia care merg cu nasul în pământ, n-a ridicat ochii și nu m-a zărit.

Ce puteam face? Nu aveam nici un chef de vizite, nu în ziua aceea îngrozitoare. Dar, decât să-l vadă cineva agățat de zid la etajul al treilea al turnului în care locuiesc, mai bine am deschis larg geamul și i-am făcut loc să intre. Ulrich se strecură în cameră cu o îndemânare inumană.

Nu știu dacă toți prădătorii au această abilitate sau doar el e sensibil la stările sufletești ale celor din jur, dar nu apucă să se așeze în fotoliul pe care i-l indicasem, că mă și întrebă:

-Ce-i, ce ți s-a întâmplat? Nu pari chiar în apele tale.

-Am avut o zi grea la serviciu, am spus cu jumătate de gură.

-Fii serioasă! Lucrezi acolo de peste douăzeci de ani, ești prea învățată cu situațiile stresante ca ele să te mai dea peste cap.

-Nu de asta e vorba. A reușit Steve, fiul tău, să te găsească?

-Nu-mi place când schimbi subiectul , remarcă blondul. Prefer să-mi spui lucruri neplăcute verde în față.

-Dar nu schimb subiectul deloc, îți explicam doar de ce mă simt îngrozitor.

Ulrich se făcu comod.

-Sunt numai urechi. Povestește pe îndelete.

-Păi, i-am cerut lui Steve să te contacteze. Într-o zi a venit la mine un tânăr care lucra la restaurantul „Pizza uriașă”

-Cunosc localul, mă întrerupse Ulrich. E la doi pași de servicul tău. Ce voia tânărul?

-Să dea de tine din partea unui client al pizzeriei. Clientul căuta un expert în case bântuite. Omul s-a pretins a fi reprezentantul unei firme de intermedieri imobiliare, dar firma în cauză nu

există. M-am speriat și i-am scris lui Steve, cerându-i să te prevină cumva.

Blondul zâmbi.

-Citești prea multe cărți despre ființele cu puteri paranormale. Să știi că Steve nu mă poate contacta telepatic, dacă asta credeai.

-Dar legătura de sânge e și ea doar o poveste?

-Nu, chiar există o legătură de sânge între cel creat și creator. Aș fi simțit o emoție puternică dacă Steve ar fi fost într-un pericol de moarte, dar așa ceva nu s-a întâmplat. Tot ce simt este că tu, acum, te temi și nu înțeleg motivul. Mă cunoști de zeci de ani, ai avut ocazia să te convingi de nenumărate ori că nu atac oamenii.

-Da? Atunci asta ce naiba e? Colegii mei care își cumpără pizza de la localul ăla n-au vorbit despre altceva toată ziulica. Ziarul l-am cumpărat de la o dugheană din piață, acum seara.

„Asta" ateriză în brațele blondului. Era ediția de azi a cotidianului de informații locale, pe care de obicei nu mă ostenesc să-l citesc. Pe prima pagină se lăfăia o poză mare, în alb-negru, a unui băiat de vreo douăzeci de ani, cu trăsături banale. „Hăcuit fără milă" era titlul articolului aflat sub fotografie. Ulrich îl parcurse rapid, apoi ridică spre mine ochii lui mari, de un mov adânc.

-Ar trebui să-l cunosc pe acest tânăr?

-E băiatul de la pizzerie, cel care a venit să te caute, am spus pe nerăsuflate.

-Drace! Și tu crezi că l-am aranjat eu sau unul din neamul meu?

-Aici scrie, am spus împungând ziarul cu degetul arătător, că a fost ucis într-un mod cumplit.

-Orice moarte are ceva cumplit în ea, filozofă Ulrich. Și vampirii nu sunt singurele făpturi care știu să ucidă, ține minte asta. Dar cred că putem afla mai multe despre modul în care a murit nenorocitul dacă îl contactăm pe Steve.

Mi-am scos calculatorul din sertarul în care îl țineam, am pornit programul de poștă electronică și i l-am pus lui Ulrich în brațe. Zâmbi văzând că îl privesc cu atenție, apoi se apucă de tastat cu o viteză amețitoare.

-După cum poți constata singură, am făcut ceva progrese în lucrul pe calculator. Nu a fost ușor pentru mine, dar sper că apreciezi asta.

Îmi venea să-l strâng de gât! Să mă întreacă, în propriul meu domeniu de activitate, un individ din Evul Mediu! Era chiar culmea!

Nu trecură mai mult de cinci minute din clipa în care blondul își expedie mesajul către Steve, când piuitul calculatorului ne dădu de știre că Steve se și grăbise să răspundă.

-E bun fiul meu, a reușit să intre în dosarele poliției din Timișoara, spuse admirativ Ulrich. Avem aici tot ce ne interesează. Uite, citește!

Laptopul trecu din brațele lui într-ale mele. Steve descoperise totul, de la datele personale ale tânărului la informațiile privind ancheta aflată în desfășurare. Cadavrul fusese găsit cu două zile în urmă în pădurea de la marginea orașului, într-o baltă de sânge. Băiatul murise înjunghiat cu un cuțit manevrat de un asasin nu foarte priceput, pentru că au fost necesare mai multe lovituri în zona inimii pentru ca tânărul să moară. Mobilul crimei rămânea necunoscut – tânărul nu avea dușmani sau bunuri de valoare care să tenteze hoții, iar în pizzeria unde lucra nu se semnalaseră niciodată altercații violente și nu se serveau băuturi alcoolice, cu excepția berii locale din care trebuia să bei cantități astronomice ca să-ți ia mințile. Dosarul conținea și o mulțime de poze oribile ale cadavrului. Asasinul îl abandonase în pădure și probabil fugise din oraș, sau cel puțin asta înclinau să creadă anchetatorii. Ulrich îmi plimbă prin fața ochilor fotografiile, deși eu încercam să mă uit în altă parte.

-Nu vreau să visezi urât la noapte, dar trebuie să vezi asta. Așa vei înțelege că neamul meu nu are nici o legătură cu moartea tânărului.

-Zău? Și sângele care era peste tot?

-Tocmai asta e dovada care ne absolvă de orice vină. Vezi tu, pentru noi sângele omenesc nu e numai un aliment, ci și un lichid sacru, un elixir al nemuririi. Noi nu ne permitem să-l risipim – dacă un vampir i-ar fi luat viața tânărului, i-ar fi secat trupul de sânge până la ultima picătură.

„Încurajatoare discuție”, am remarcat în gândul meu. Am încercat să par mult mai puțin impresionată decât eram de fapt și am întrebat, făcând eforturi să nu-mi tremure vocea:

-Dacă nu voi, atunci cine? Și de ce?

-Cred că știi de ce, altfel nu ai fi așa de speriată. Clientul care l-a tocmit pe băiat la pizzerie a vrut să-i închidă gura pentru totdeauna, ca nimeni să nu poată ști că m-a căutat pe mine în numele unei firme inexistente. Dar asta îmi complică misiunea, pentru că înseamnă că de profeția lui Nostradamus au aflat și oamenii, iar asta e cu adevărat grav.

M-am uitat la el contrariată. Ulrich explică:

-Mi s-a cerut să plec de la Viena la Paris, unde o comunitate a nemuritorilor se ascunde în catacombele orașului. Aceste creaturi vorbeau despre extincția neamului nostru și despre o profeție referitoare la soarta vampirilor. Am timp două luni să o găsesc, iar în vremea asta fiul meu Steve este prizonier la Paris.

-Fir-ar, am înjurat cât de delicat am putut. Dar de ce tu?

-Pentru că Nostradamus se temea îngrozitor de Inchiziție și a trimis documentul în singurul loc din Europa unde cumplita instituție nu avea nici o putere: în nou-creatul vilayet al Timișoarei, care fusese cucerită de turci cu câțiva ani mai devreme. După câte se pare, nu suntem singurii care știm acest lucru. Dacă și oamenii

caută profeția, e pentru că ei cred în existența vampirilor și speră să ne supună și să ne utilizeze puterile în folosul lor. Iar acest folos probabil nu va fi al întregii omeniri, ci al unui grup restrâns care vrea să-i domine pe ceilalți prin intermediul nostru.

-Dar vei găsi profeția, nu-i așa? Doar ți-ai petrecut cinci secole în oraș și în împrejurimile lui.

Ulrich rânji.

-Aș vrea să fie atât de simplu precum credeți și tu și Joshua, șeful comunității din Paris. Este adevărat că am umblat prin Timișoara anului o mie cinci sute, dar în timpul cuceririi turcești m-am ținut departe de oraș. Hotărâsem în acele vremuri să nu mai ucid oameni, iar asediul turcesc a fost ceva îngrozitor – sângele curgea în valuri, oamenii mureau ca muștele, făcându-mi o poftă nebună să mă hrănesc și îndemnându-mă să-mi calc legământul pe care-l rostisem față de mine însumi. Ce rost avea să nu-mi murdăresc conștiința cu noi crime, când oamenii, care ne catalogheză pe noi ca fiind monștri, ucideau cu sălbăticie zi de zi? Ca să-ți faci o idee despre ce s-a întâmplat atunci, iată pe scurt faptele: turcii încercau, de mai bine de un secol, să intre în stăpânirea orașului. Pentru ei era un punct strategic, dar și o chestiune de orgoliu – Iancu de Hunedoara își stabilise cu o sută de ani în urmă cartierul general în oraș și toate campaniile militare în care glorioasa semilună a fost bătută măr își aveau punctul de plecare la Timișoara. Pentru turci moartea lui Iancu a fost o binecuvântare, dar entuziasmul lor n-a ținut mult: comite de Timiș a fost numit Pavel Chinezul, un om la fel de energic și de pornit împotriva otomanilor ca și Iancu. Turcii au mai avut de așteptat încă cinzeci de ani după moartea lui Pavel, până să reușească să-și ridice tabăra sub zidurile orașului. Să te apropii de Timișoara cu o oaste era în vremea aceea o aventură în sine – cetatea era înconjurată de mlaștini și de nisipurile mișcătoare

ale Timișului iar terenul dificil făcea înaintarea un calvar. Mai mulți atacatori au murit înecați, în încercarea de a acoperi canalele mlăștinoase cu podețe de lemn, decât în timpul luptelor. Ahmed-Pașa, comandantul oștirii turcești, venise cu o sută șaizeci de mii de oameni, o cifră imensă în acele vremuri. Timișoara avea sub zece mii de apărători, bazându-se doar pe mlaștini, canale și zidurile de apărare formidabile ridicate la o mie trei sute de Carol Robert de Anjou și consolidate de Iancu. Nici în condițiile astea nu e sigur că orașul ar fi căzut dacă vremea n-ar fi ținut cu invadatorii. Vara anului 1552 a fost îngrozitor de secetoasă, iar turcii au reușit să distrugă turnul de apă al orașului. A fost un paradox pe care îl cunosc de sute de ani: să fii înconjurat de apă dar să mori de sete. Apa din mlaștini și din firele despletite ale Timișului și Begăi era bună doar ca să aducă malaria, holera, frigurile, febra tifoidă, toate boli mortale în aceea epocă. Oamenii din oraș trebuie să fi avut aceeași senzație pe care o am eu când înot în Lacul Dracului: gâtul îmi arde de sete, dar dacă aș înghiți fie și doar o gură de apă, m-aș simți ca și cum aș fi băut nisip. Apa îmi dă dureri de gât îngrozitoare și, odată ajunsă în stomac, grețuri și stări de rău pe care nu ai vrea să le cunoști. Iar apărătorii Timișoarei erau în starea mea: aveau la dispoziție ape nesfârșite, în timp ce ei sufereau de sete în armurile lor grele, sub dogoarea unui soare nemilos. Orașul era plin de răniți și muribunzi, așa încât nu exista altă soluție decât cea a predării. Ahmed-Pașa a promis că va lăsa apărătorii Timișoarei să plece nevătămați dacă i se predă cetatea, dar necinstea omului și-a spus cuvântul: toți cei care au ieșit din oraș au fost obligați să treacă printre două șiruri de ieniceri, care au decapitat cu săbiile lor curbate orice ființă vie – bărbat, femeie, copil, rănit sau muribund, toți au fost uciși fără milă. Apele mlaștinilor s-au înroșit

de sângele vărsat, iar focul pus de învingători a mistuit orașul și cadavrele apărătorilor lui.

Ascultam fascinată. M-am scuturat ca trezită dintr-un coșmar.

-Dar e groaznic, am spus după ce Ulrich tăcuse.

-Sigur că e groaznic, dar incedierea localităților cucerite era lucrul cel mai sănătos care se putea face pe atunci. La finalul unui asediu de durată rămâneau prea puțini apărători într-o cetate ca să mai poată îngropa morții și, ca să se evite răspândirea molimelor, focul era cea mai bună soluție. Casele în vremea aceea se făceau din chirpici sau lemn, cu acoperiș de lemn sau paie, deci incendiile se propagau foarte rapid.

Văzându-mă îngândurată, Ulrich reluă cu glasul lui rece și calm:

-Nu te mai gândi la asta, sunt lucruri petrecute cu sute de ani în urmă. Ți le-am povestit doar ca să înțelegi de ce am evitat orașul. Voiam să-mi regăsesc, în noua mea existență care abia începuse, curățenia sufletească și valorile care mă călăuziseră ca om – bunătatea, mila, iertarea. Iar la Timișoara ce puteam vedea? Cruzime, moarte, pe Ahmed-Pașa călcându-și cuvântul de onoare și toate astea mi-ar fi deschis pofta de sânge și m-ar fi făcut să alunec către partea întunecată a firii mele.

Am cugetat la cele auzite, luptându-mă cu mine însămi. O întrebare mă frământa, dar nu îndrăzneam să deschid gura. Dar Ulrich a ghicit.

-Hai, spune, ce vrei să știi? De ce nu l-am oprit pe Ahmed-Pașa? Sau de ce nu l-am ucis, ca să-i plătesc comportamentul mârșav?

-Citești gânduri mai nou?

-Nu. Dar nu ești prima persoană care vrea să afle aceste lucruri. Puterile mele sunt imense dar nu nelimitate – o sută șaizeci de mii de oameni ar fi fost prea mult chiar și pentru mine. Și apoi de ce să scap orașul?Am fost ucis de niște tâlhari

creștini și în vremea asediului Timișoarei încă mă întrebam cu ce sunt mai buni acești nemernici decât musulmanii. Legea noastră ne interzice să schimbăm cursul istoriei altor specii, iar orașul trebuia să cadă, era în firea lucrurilor. Dacă aș fi făcut o minune, mi-aș fi deconspirat natura magică și nu aveam chef să sfârșesc nici pe rugurile creștinilor, nici decapitat de săbiile ienicerilor.

-Cred că am înțeles asta. Dar totuși, cruzimea inutilă a lui Ahmed-Pașa…

-Ar fi fost o joacă de copil să pătrund în orașul devastat, după ce incendiile se stinseseră, să găsesc cortul pașei și să-l sugrum în somn. Dar asta însemna să răspund răului cu aceeași monedă și să sporesc nedreptatea din lume, care și așa e prea destulă. Recunosc că mi-a trecut prin cap un asemenea scenariu, pentru că purtarea nemernicului m-a scârbit și pe mine, dar, de teamă să nu mă las cotropit de dorința de a ucide, m-am îndepărtat în grabă, m-am afundat în pădurile care pe atunci umpleau ținutul și am hăituit o mulțime de jivine. Către dimineață eram sătul, furia mi se potolise și mi-am găsit adăpost peste zi într-o colibă părăsită săpată în pământ. Până seara ajunsesem deja la concluzia că e mai interesant să nu fac nimic, doar să aștept desfășurarea evenimentelor. Eram curios să aflu dacă dreptatea divină, pe care oamenii o tot invocă, există cu adevărat.

-Și? Ai aflat?

-A trebuit să am multă răbdare, dar am aflat, într-adevăr. Am fost acolo când turcii au capitulat și au predat orașul. E o scenă pe care nu o voi uita niciodată.

-Ai așteptat cam multișor, o sută șaizeci de ani, nu?

-Timpul meu este eternitatea, iar așteptarea aceea a meritat și m-a răsplătit cum nu aș fi crezut niciodată.De astă dată eram în tabăra învingătorilor, bucurându-mă de bucuria lor.

Trecuse destul timp de când devenisem vampir și am învățat să-mi înfrânez pornirile nesăbuite și cruzimea, iar asta mi-a dat puterea să mă aflu în preajma unui om care mi-a schimbat cursul existenței. Sunt aproape trei secole de la moartea lui, dar un asemenea prieten nu am mai întâlnit niciodată.

-A fost un ostaș anonim sau un om pe care istoria l-a ținut minte?

-Asta contează mai puțin, importantă e lecția de corectitudine și cumpătare pe care mi-a dat-o. Omul acesta a avut ocazia să plătească nelegiuirea lui Ahmed-Pașa cu aceeași monedă, dinte pentru dinte și ochi pentru ochi cum ați spune voi, oamenii. Dar a preferat să alunge turcii din cetate dăruindu-le viața, ba chiar și câteva mii de căruțe în care să-și încarce familiile și avutul , cu ordin ca apoi să dispară în pustiul Anatoliei, de unde veniseră cândva.

Eram mai mult decât șocată: înțelesesem oare bine?

-Cel care a negociat capitularea lui Mehmed-Pașa, ultimul beglebeg de Timișoara, a fost Eugen de Savoya. L-ai cunoscut personal?

Ulrich zâmbi.

-Prințul Eugen mi-a fost mentor, prieten și frate. Pentru el nu a contat nici orginea mea modestă, nici faptul că sunt vampir. Aș fi vrut să-l transform și să împart eternitatea cu o asemenea persoană, dar… în fine, a intervenit o ceartă între noi și fiecare a mers pe calea sa.

Am înțeles că atinsesem un punct sensibil. Era mai bine să nu insist, poate momentul destăinuirilor încă nu sosise. Am hotărât să schimb subiectul:

-Deci ai o misiune, imposibilă ca toate misiunile tale și a naibii de urgentă. Ce pot eu să fac pentru tine?

-Păi, poți să faci destule. Aș vrea să ne plimbăm mâine prin oraș, să-mi arăți locurile în

care s-au făcut săpături arheologice în lunile cât eu m-am aflat la Viena și să-mi povestești toate noutățile pe care le-ai aflat, de la simple bârfe și legende urbane până la descoperiri însemnate. Știu că subiectul te pasionează, iar eu sunt un ascultător docil.

De fapt istoria orașului îmi plăcuse din copilărie, iar după ce am început colaborarea cu Nelly Noel (acesta e numele cu care Ulrich își semnează cărțile), să cunosc trecutul devenise o obligație. Am acceptat bucuroasă propunerea lui. Deși se presupunea că eu voi vorbi și el va asculta, știam că va fi tocmai pe dos și că îmi va povesti lucruri neștiute despre străzile pe care le străbăteam de zeci de ani. Ne-am dat întâlnire a doua zi, în pauza de prânz când urma să mă ia de la serviciul meu aflat la doi pași de șantierele arheologice din centru și să începem hoinăreala. Socotisem că o oră ne va fi suficientă ca să vedem toate cele trei piețe istorice ale orașului, a Unirii, a Libertății și Piața Sfântul Gheorghe, locurile unde acum excavațiile erau în toi. Ulrich și-a luat rămas-bun de la mine, dispărând pe geam precum venise, înghițit de întuneric. Fiind târziu seara, m-am culcat imediat după plecarea lui dar nu am reușit să adorm. Prin fața ochilor închiși îmi treceau mereu imaginile evocate de el: un oraș medieval cu străduțe înguste și case înghesuite, o cetate cu străjile plimbându-se pe zidurile crenelate, mlaștini și smârcuri degajând miasme fetide, bărci și barcagii cu turbane pe cap, Ahmed-Pașa și crimele lui teribile… Ca să-mi scot toate aceste grozăvii din minte, am încercat să-mi imaginez chipul perplex al doamnei de la recepție la vederea perfecțiunii blonde care va veni să mă caute, ocheadele curioase ale colegelor mele, întrebându-se ce star de la Hollywood s-a rătăcit prin firma noastră, fața lui Ulrich, angelică și senină… și m-am trezit dimineața, în sunetul strident al ceasului deșteptător. Soarele stătea să

răsară, iar eu mi-am început pregătirile obișnuite pentru o nouă zi de muncă.

Ulrich se lăsă să alunece lin până la pământ de pe zidul exterior al imobilului de zece etaje, căzând în picioare cu o îndemânare care ar fi stârnit invidia unei pisici. Străbătu fără zgomot străzile, tot mai pustii odată cu apropierea miezului nopții, până când ajunse în fața gardului de sârmă al vechiului cimitir de pe strada Rusu Șirianu. În gard exista o gaură – fusese acolo de decenii - și blondul o găsi fără bătaie de cap și se strecură prin ea. Ajuns printre mormintele de piatră, se opri, mirosi aerul – nu detecta prezența vreunui alt nemuritor – apoi o porni cu pași mari spre o zonă unde se îngrămădeau nu cavouri de marmură ci simple movilițe de pământ cu câte o cruce de tablă la căpătâi. Culese un pumn de țărână de-aici, unul de acolo, la întâmplare, apoi găsi un spațiu mai larg, care nu fusese pietruit ca celelalte alei ale cimitirului. Pentru magia lui, avea nevoie de pământ moale, nu de dale de piatră. Cu un bețigaș adunat de pe drum, desenă pe sol o pentagramă perfectă – mâna lui sigură era dovada faptului că se dedase unui ritual îndelung exersat. Apoi uni vârfurile pentagramei prin arce de cerc, obținând un cerc perfect, ca și cum l-ar fi trasat cu compasul. Presără pământul cules de pe morminte peste vârfurile pentagramei și în centrul cercului, privi luna care răsărise – o lună aproape plină, strălucitoare - și intră în cerc. În casa lui izolată de la lacul Dracului aprindea întotdeauna lumânări montate în sfeșnice de argint la un asemenea ritual vrăjitoresc, dar luna era cu mult mai bună pentru așa ceva, ea avea propriile puteri pe care doar făpturile întunericului le cunoșteau.

Ulrich închise ochii și se concentră intens, până când o cută de încordare apăru pe fruntea lui netedă. Murmura formule magice în surdină – buzele i se mișcau, fără ca printre ele să scape vreun sunet. Din vârfurile degetelor prinse să i se

reverse o ceață neagră care-l înconjură cu totul, făcându-l nevăzut – obișnuitul camuflaj al vampirilor în fața muritorilor excesiv de curioși. Puțin mai târziu, o boare de vânt trecu printre crengile copacilor, destrămând fuioarele de ceață. Când atmosfera se limpezi, din cerc ieși o femeie de o frumusețe răpitoare, cu ochii violeți și părul la fel de auriu ca cel al lui Ulrich. Tânăra părea să fie întruchiparea curajului, pentru că se plimbă nepăsătoare prin cimitir până când dădu de poarta principală, încuiată la ora aceea, peste care se cățără cu gesturi de felină. Înfruntând tăcerea grea a străzilor pustii, se îndreptă spre un hotel discret și luxos din centrul orașului.

-Bună seara, doamnă Noel, salută recepționerul din tura de noapte. Vă simțiți bine? Sunteți foarte palidă astăzi.

-Am avut o zi lungă și grea, răspunse femeia cu un glas de mezzosoprană, și-acum mă doare capul. Vezi să nu fiu trezită înainte de ora zece, iar dacă prinzi picior de ziarist pe-aici, te autorizez să-l înjuri cum îți vine la îndemână.

-Prea bine, doamnă.

Recepționerul înmână femeii cheia celui mai scump apartament – Nelly Noel era o scriitoare celebră și își respecta statutul. Femeia urcă scările, descuie ușa apartamentului, dar nu se grăbi deloc să doarmă, cu toate că ceasul de pe noptieră arăta ora două din noapte. În loc de asta, se duse la baie, aprinse toate luminile și scoase din dulap o trusă de machiaj uriașă. Curând, peste chipul cu trăsături superbe dar de o paloare cadaverică așternea strat după strat de fard, dând viață unei fețe înghețate cu cinci sute de ani în urmă.

În dimineața aceea, m-am uitat nepermis de mult la ceas. Munca mea – pe care o găseam totuși captivantă – mi se părea anostă de astă dată, în comparație cu explorarea ruinelor din orașul de demult, alături de o persoană care știa să-mi spună

câte ceva despre fiecare clădire – ba nu, despre fiecare cărămidă din zid și piatră din pavaj. Mie, ca profan în domeniu, toate acele ruine scoase la iveală cu prilejul înlocuirii canalizării din centrul orașului nu-mi spuneau nimic. Citisem în ziare că se descoperiseră moscheile lui Soliman Magnificul și lui Ali-Bey (cine o fi fost și acest Ali?), depozitul de grâne și sare al orașului turcesc, vreo câteva case medievale în Piața Sfântul Gheorghe , dar nu știam nimic mai mult decât majoritatea timișorenilor oarecum informați. Fusesem de față când arheologii scoseseră din pământ niște monede de bronz, lipsite de valoare (cum și-or fi dat seama că sunt monede? Erau negre și semănau perfect cu pământul din jur) dar, din câte aflasem, asta a fost tot, nimic mai spectaculos nu venise să răsplătească efortul arheologilor. Cu Ulrich de față și magia lui străveche, nu mă îndoiam că pământul va scoate la iveală comori de aur și argint, îngropate cu multe secole în urmă.

Fix la miezul zilei am ronțăit un sandvici (nu avea rost să pierd vremea cu o treabă atât de banală ca un prânz normal), mi-am înșfăcat poșeta și am tulit-o pe scări în jos, hotărâtă să-l aștept pe blond în holul de la intrare.

Cruntă dezamăgire! Pe fotoliile de la recepție se afla nu Ulrich, ci soră-sa! Și-acum puneți-vă în situația unei femei care se aștepta să întâlnească un bărbat frumos, dar în loc de asta are parte de o femeie și mai frumoasă. Vă asigur că senzația nu e deloc plăcută – unele femei sunt indecent de arătoase, făcând ca noi, celelalte, să părem niște hidoșenii pe lângă ele, iar Nelly aparține în mod sigur acestei categorii de privilegiate ale destinului.

-Mă bucur că ești fericită că mă vezi, ciripi ea vesel.

-La dracu, n-ai putea fi mai puțin ostentativă?

-Eu, ostentativă? Ți s-o fi părând. O viață are omul, de ce să și-o rateze încercând să treacă neobservat?

Remarca era o împunsătură directă la adresa mea, cu aerul meu umil de gospodină cumsecade. Nelly radia bucurie prin toți porii pielii, îmbrăcată într-un taior elegant, mov ca și ochii ei, cu reverele împodobite cu cristale și broderii. Peste genunchi i se revărsa o fustă vaporoasă, neagră și tot negri îi erau pantofii, cu toc cui de cel puțin zece centimetri.

-Nelly, ai căpiat? Străzile sunt desfundate, orice urmă de pavaj sau asfalt a dispărut, de la o casă la alta se traversează podețe de lemn suspendate peste hăuri de trei-patru metri adâncime și tu porți asemenea pantofi? Eu abia mă țin pe picioare în balerini fără toc, iar tu te-ai cocoțat pe catalige? Ce-a fost în capul tău?

Se aplecă spre mine zâmbind.

-S-ar putea ca experianța mea să compenseze lipsa de încălțăminte adecvată. Nu uita, am traversat pe asemenea podețe canalele și mlaștinile fără număr și fără sfârșit ale orașului cu ceva vreme în urmă, când nimic din ce există astăzi nu exista încă.

Am zâmbit sceptică.

-Bine, să vedem. Ia-o înainte!

Fu rândul ei să zâmbească.

-Nu, tu ești gazda, eu nu fac decât să te urmez.

Și-așa am pornit la plimbare prin oraș, cu faimoasa Nelly Noel, scriitoarea, pe urmele mele.

Cap. 6 Arma crimei

Cea mai veche dintre piețele orașului e piața Sfântul Gheorghe – se spune că aici a fost cândva centrul micii comunități din care s-a dezvoltat Timișoara de mai târziu: un grup minuscul de case din lemn, paie și lut grupate în jurul unei biserici paleocreștine. Ulterior Carol Robert de Anjou a ridicat prima cetate fortificată la câteva sute de metri distanță de piața cu pricina, care a devenit centrul așsezării civile, în timp ce cetatea a fost vreme de secole centrul așezării militare. Vechea biserică din Piaţa Sfântul Gheorghe ar fi aparţinut , conform legendei, epocii lui Glad, cel care a întemeiat un cnezat pe actualul teritoriu al Banatului încă din primul mileniu al erei creştine. Acum Piaţa Sfântul Gheorghe ni se înfăţişa ochilor ca un imens şantier. Ruinele moscheii lui Soliman Magnificul, cu bolta lor semicirculară, atrăgeau toate privirile. Fuseseră înconjurate de un gard de sârmă şi ferite de ploi cu o prelată de plastic, care urma să fie îndepărtată după terminarea lucrărilor de conservare.

-Îmi amintesc perfect locul, îmi susură în ureche vocea lui Nelly. Cimitirul musulman a fost construit chiar în spatele ei, iar din faţa moscheii pleca un soi de stradă-bazar care se termina la baia din Piaţa Libertăţii. Nu cred că ţi-ar fi plăcut să locuieşti înt-una din casele care se ridicau aici pe vremea stăpânirii turceşti. Toate aveau o singură cameră în care se înghesuiau uneori şi câte douăzeci de membri ai aceleiaşi familii. La camera cu pricina ducea o scară de lemn ce pleca din stradă, iar sub casă, cu acces din noroiul infernal al mahalalei, se găsea un fel de şopron în care se ţineau animalele familiei, în cea mai mare parte găini şi gâşte.

Asemenea locuinţe sărăcăcioase aveau ca mobilier o sobă de teracotă, o măsuţă la care se

mânca stând turceşte pe podea, câteva perne şi un cufăr în care se strângeau toate lucrurile de valoare ale casei, fie bani, fie haine de sărbătoare, fie înscrisuri domneşti. Atât. Nici vorbă de pat – oamenii dormeau pe duşumea, întinşi pe rogojini.

-Halal confort, am murmurat bucurasă că maşina timpului nu se inventase încă. O întoarcere în acele vremuri nu mi-ar fi fost pe plac nici cât negru sub unghie.

Ne-am îndreptat, făcând o echilbristică periculoasă, către Piaţa Libertăţii, străjuită de clădirea roşie şi albă a vechii primării habsburgice. Ştiam că pe locul acela se ridicase cândva una din băile oraşului: zidul de lângă poarta primăriei e împodobit cu o placă scrisă într-o limbă turcă arhaică, având gravate pe ea versete din Coran. În mijlocul pieţei se vede şi astăzi statuia dedicată de cetăţenii oraşului sfântului Ioan Nepomuk, patronul catolic al localităţii şi cel care a scăpat populaţia, zic legendele, de una din epidemiile de ciumă din secolul al XVIII-lea.

-Asta a fost pe vremuri Piaţa Paradei, îmi suflă vocea rece a lui Nelly. Aici erau sediul garnizoanei şi cazinoul militar, aici se desfăşurau defilările de trupe.

-Şi mai e, din câte se pare, locul hambarului în care turcii ţineau grânele şi sarea din rezerva oraşului pentru caz de asediu, am spus arătând spre un acoperiş pe piloni care proteja nişte ziduri ruinate aflate pe o latură a pieţei, cu mult sub nivelul actual al pavajului.

-Mda, ar fi interesant să arunc o privire sub acoperişul acela de lemn, comentă Nelly. Să vedem, poate trec pe aici la noapte. Altceva?

-Nu ştiu dacă te interesează Piaţa Unirii, ziarele scriu că acolo s-au descoperit urme din neolitic.

-Nostradamus nu a trăit chiar atât de demult.Dacă neoliticul mai interesează azi pe cineva, acel cineva nu ar putea să fie decât Joshua,

el sigur s-a născut ca om în epoca pietrei. Propun să ignorăm Piaţa Unirii – pre vremea mea i se spunea Domplatz – pentru că e prea nouă. Ştii că înainte de recucerirea austriacă acolo nu erau decât mahalale şi suburbii? Strălucirea de azi şi-a dobândit-o după ce în Domplatz s-a ridicat Palatul Prefecturii, dar asta s-a întâmplat cu două sute de ani după perioada lui Nostradamus.

-Fie cum vrei, Nelly, asta însemană că ai văzut totul şi eu m-aş întoarce la serviciul meu.

-Ah, serviciul tău din buricul târgului, comentă Nelly zâmbind ironic. Te-ar mira să afli că aproximativ peste drum de intrarea în Spitalul Municipal se aflase cândva Poatra Cocoşului, iar dincolo de ea nu erau nici măcar mahalale, ci doar câmp viran până la casele de vară ale paşei, din actuala Mehală? Dar permite-mi să te însoţesc. Îţi rămân datoare pentru această plimbare.

Din Piaţa Libertăţii până în Piaţa 700, unde trebuia să mă întorc, am străbătutu un oraş parcă aflat în stare de război. În faţa fiecărei case se căscau tranşee adânci, peste care fuseseră azvârlite punţi înguste de scândură, unele lipsite de balustrade. Pentru oricine nu avea abilităţi de echilibrist străbaterea oraşului devenise o chestiune de risc şi spirit de aventură. Înjurând amarnic în minte, m-am strecurat temătoare pe aceste podeţe improvizate dar, ori de câte ori simţeam că-mi pierd echilibrul, mâna fermă a lui Nelly mă susţinea sprijinindu-mă de cot şi punându-mă pe drumul cel bun. Odată era să cad literalmente în nas, uitându-mă prea atentă la săpăturile din jurul moscheii lui Ali-Bey, aflată pe o străduţă laterală care se desprinde din Piaţa Libertăţii şi duce către Piaţa Unirii. De atâta căscat ochii în depărtare, am ignorat grămada formată din dale de pavaj, care răsărise pe drum de la ultima mea trecere prin zonă, în urmă cu doar câteva ore. Dar am simţit brusc o mână strângându-mă de talie, atât de rece încât îmi provoca frisoane chiar

şi prin puloverul de pe mine, pe care.l purtam în ziua aceea însorită de primăvară.

-Atenţie pe unde calci, şopti Nelly din spatele meu. Şi uită-te la picioarele tale!

M-am uitat în jos şi am înlemnit. Nelly mă ţinea ferm, cu o singură mână, deasupra unei grămezi de moloz şi piatră sfărâmată, lăsându-mă să dau din picioarele aflate la câţiva centimetri de sol, în aer.

-Hei, lasă-mă jos! Se uită lumea la noi!

-Ba nu se uită, bieţii oamni sunt cu toţii vrăjiţi. Ce zici de o vedere de ansamblu, de sus?

Fără să stea pe gânduri, mă ridică la nivelul umerilor ei, tot cu o singură mână şi fără cea mai mică urmă de efort.

-Dacă ştiam că ai de gând să faci asta, mi-aş fi luat cu mine aparatul de fotografiat. Dar mulţumesc oricum, vederea de sus e grozavă şi experienţa de asemenea.

-Nu ai de ce să-mi mulţumeşti, îmi place doar să-mi plătesc datoriile cât mai repede cu putinţă, iar ţie îţi eram datoare pentru că ţi-ai pierdut vremea cu mine, conducându-mă în această plimbare agreabilă.

-Plăcerea a fost de partea mea, Nelly. (Era bine să fiu politicoasă cu o persoană care trăise vremuri în care politeţea era la mare cinste.)

An ajuns până pe scările de la intrarea firmei la care lucrez, unde ne-am luat rămas-bun, Nelly fiind convinsă că pot ajunge în propriul birou fără să mă împiedic de cine ştie ce obstacole. Am privit în urma ei cum pleca şi se amesteca nonşalantă printre oameni, cu o naturaleţe care mă uimise dintotdeauna şi continua să mă uimească de fiecare dată când ne întâlneam.

Marian Bratu hotărâse ferm, de cel puţin douăzeci de ori în ultimele treizeci de zile, să nu-şi mai ia de lucru acasă. Dar în cazul lui hotărârile de

a munci mai puţin aveau tot atâta efect ca jurămintele unui fumător pasionat care promitea că se va lăsa de ţigară. Îşi deşertă aşadar rucsacul pe masa de lângă pat, căută o lupă şi aprinse o lumină puternică. Voia să se convingă dacă simţise într-adevăr ceva sau era doar o părere, dar putea să jure că pe unul din cioburile de ceramică pe care le găsise în Piaţa Libertăţii se afla un fragment de inscripţie. Ciobul fusese, bineînţeles, dus imediat la laborator, spălat de pământ cu atenție, curățat și fotografiat din toate unghiurile posibile. Omul își luă ochelarii, lupa și începu să studieze pozele pe rând. După câteva imagini comune reprezentând ceramică sfărâmată, cu urme de funingine (o fi fost de la focul vreunei vetre dintr-o bucătărie străveche? O fi fost de la vreun incendiu?) găsi două fotografii pe care le puse deoparte, iar pe celelalte le vârî într-un plic mare și le aruncă deasupra rucsacului, pe scaunul unde – printre alte mărunțișuri – se găsea salopeta lui portocalie de serviciu.

Marian nu se născuse în Timișoara, nici măcar în Banat. Dar copilărise într-un alt oraș la fel de plin de mărturii ale timpurilor trecute, în Alba Iulia. Pasiunea pentru arheologie îl bântuise încă de mic, așa încât opțiunea lui pentru Facultatea de Istorie din Cluj nu stârnise mirarea nimăniu. Dar de când i se solicitase să conducă echipa care a venit să ajute muzeul din Timișoara, depășit de vastitatea perimetrului de lucru și de mulțimea descoperirilor făcute, încrederea în misiunea lui de arheolog a început să i se clatine. În poveștile copilăriei fusese mereu vorba de mormântul lui Tutankhamon și de săpături în deșertul torid și inospitalier al Egiptului, dar își repetase de nenumărate ori că dragostea pentru trecut îl va ajuta să depășească astfel de condiții climatice deloc plăcute. Însă de două luni, de când se afla în Timișoara, „șantier arheologic” însemna să stai opt ore pe zi într-un fel de combinezon de

cosmonaut de un portocaliu intens, cu cizme de cauciuc, într-un noroi clisos sau de-a dreptul în apă până la genunchi, săpând într-o mlaştină în condiţii inumane, mereu sub cerul ca plumbul sau sub perdelele de apă ale ploii. Oraşul acesta era lucrul cel mai lipsit de culoare din câte văzuse vreodată, un amestec anost de griuri şi de marouri, toate nuanţele – până şi cele ale clădirilor – amintind de mocirla din care se ridicase târgul de altădată. Dacă săpa o groapă vineri, în mod sigur până în lunea următoare o găsea plină de apă, cu linţoliul verde de mătasea broaştei plutind deasupra. Ura oraşul şi ar fi vrut să se întoarcă în Alba Iulia, lăsând locul unui alt voluntar entuziast, dar descoperirile erau multe şi interesante, de parcă eterna mlaştină înghiţise timp de sute de ani cele mai variate obiecte, ca să le vomite pe toate în coşurile arheologilor. „A vomita” era singurul verb care îi venea în minte la vederea materiei umede şi lipicioase în care trebuia să scormonească zi de zi, dar scormonitul scosese până acum la iveală monede, oase, cioburi de ceramică, bucăţi de lemn, vârfuri metalice de săgeţi şi suliţe, ba chiar şi un pantof vechi de piele şi un buzdugan de dimensiuni impresionante. Mai erau şi eternele proiectile neexplodate din cele două războaie mondiale, dar pe acestea le luau rapid în stăpânire cei responsabili cu detonarea lor.

Acum atenţia lui Marian Bratu se concentră asupra celor două fotografii pe care le lăsase deoparte. În mod cert – sub lupă, lucrurile deveneau nu numai mai mari, dar şi mult mai clare – fragmentul de ceramică purta o inscripţie, numai că el nu ştia să o descifreze. Aruncă o privire ceasului deşteptător de pe masă şi hotărî că ora nouă şi jumătate seara nu este prea târzie când te-a luat în stăpânire demonul curiozităţii. Îşi scoase din buzunar telefonul mobil şi formă un număr pe care îl ştia pe de rost. Avea neapărată nevoie de ajutorul specialistului în limba turcă, iar acesta era

un om tot atât de obsedat de munca lui ca și el însuși.

-Ja...

-Otto, sunt Marian.

-Ah, da, scuze. Cu ce te pot ajuta?

Otto Muhler venea de la Universitatea din Heidelberg, era tot arheolog și vorbea fluent vreo șase limbi, fără a socoti mulțimea de graiuri și dialecte, unele demult ieșite din uzul curent, în care, după propria apreciere, se descurca binișor. Dar când omul era surprins de un apel neașteptat, răspundea întotdeauna în limba lui maternă.

-Ciobul cu inscripția pare să fie specialitatea ta și mă gândeam dacă n-ai putea să arunci o privire...

-Mergem să-l vedem? se interesă Otto.

-Nu, am doar fotografia lui, dar e o poză mare și clară.

-Vin la tine, decise neamțul. Sper că nu voiai să te culci în următoarea jumătate de oră.

Otto Muhler lucra pe șantierul din Timișoara cam de o lună, dar se împrietenise imediat cu Marian Bratu, pentru ceea ce el numea „punctualitatea și seriozitatea aproape teutonă" a arheologului din Alba Iulia. Când Otto zicea cinci minute, apoi acelea erau cinci minute, nici trei și nici șapte. Acum spusese „ne vedem în opt minute", iar la trecerea timpului stabilit chica lui roșcovană apăru în ușă la Marian. Acesta își aștepta oaspetele cu pozele aliniate frumos pe masă și două căni de cafea aburindă. Era lucru îndeobște cunoscut pe șantier faptul că Otto putea să bea cafea oricând, la orice oră din zi sau din noapte sau oricât de târziu seara, fără ca asta să aibă vreun efect asupra somnului său strașnic.

-„Lui Al", citi neamțul de îndată ce privi fotografiile ciobului de ceramică. Grafica secolului XVI sau XVII, asta e clar – deci datează probabil din vremea vilayetului. Pot să jur că terenul unde

ai găsit ciobul a aparținut cândva unui olar care își vindea marfa în bazarul de lângă atelierul lui.

-Știam eu la cine să apelez! Ești o sursă neprețuită de informații, jubilă Marian.

-Da de unde, avem aici prea puțin text ca să înțelegem ceva coerent. „Lui Al” ar putea să însemne „acest vas a ieșit din atelierul lui Ali”, sau „acest vas aparține lui Ali”, sau la fel de bine „slavă lui Allah, făuritorul cerului și al pământului, mulțumescu-ți ție, atotputernicule, că nu ai permis ca nevasta să mă otrăvească nici azi cu mâncarea”.

Marian zâmbi – Otto Muhler era un poznaș, dacă reușeai să străpungi carapacea sa de reținere germanică.

-Păi, nu am mai mult decât fragmentul ăsta, se dezvinovăți Marian Bratu.

-Unde l-ai găsit, s-ar putea să mai existe și altele, se însufleți neamțul. Ce-ar fi să căutăm textul complet de pe vas?

Cei doi bărbați se priviră o clipă în tăcere, apoi arheologul din Alba iulia explodă într-o cascadă de râsete:

-Nu e încă nici ora zece, propun să mergem chiar acum pe șantier. Dar parcă ziceai că nu te mai interesează perioada vilayetului și vrei să pleci acasă.

-Bine, mergem. Oricum mâine nu vom putea săpa, iar s-a anunțat ploaie la știrile de pe postul local de televiziune.

După lăsarea întunericului, cortul arheologilor din Piața Libertății și întregul șantier erau păzite de poliția locală, dar legitimația de șef de echipă a lui Bratu făcea minuni. Polițiștii îi lăsară să treacă, dând din cap a înțelegere – se convinseseră demult că istoricii care căutau zi-lumină prin mizerie și noroaie erau nițeluș nebuni. Bărbații își aprinseră lanternele frontale și începură să sape, alungind treptat un șanț deschis încă în săptămâna precedentă.

Uri Heller prinse zvonul glasurilor înainte de a vedea venind cei doi bărbați în salopete portocalii. „Aha, arheologi”, își spuse el și se făcu una cu întunericul. Cei doi se îndreptau spre același acoperiș provizoriu, ridicat în Piața Libertății, care îl interesa și pe el. Îi urmări discret, cu pași de pisică și, acoperit de fuioare de ceață neagră, îi văzu discutând cu cei doi polițiști din patrulă, arătându-și legitimațiile, apoi coborând scara de lemn care stătea sprijinită de un perete în ruină recent descoperit. Polițiștii își continuară rondul, semn că îi cunoșteau pe cei doi bărbați și că aceștia aveau tot dreptul din lume să se afle pe șantier la ora aceea târzie. Ulrich se pregăti să îi urmeze în groapă, când văzu un alt individ coborând scara, profitând de faptul că polițiștii se îndepărtaseră. Acest din urmă bărbat aproape se ciocni de vampir, dar nu-l băgă în seamă și se grăbi să-i urmărească pe arheologi. „Cine e și ce caută aici?” se întrebă Ulrich. Dar nu avu timp să reflecteze – un urlet de agonie străbătu liniștea nopții și urmăritorul arheologilor se pierdu în întuneric fugind ca mânat de diavol.

-Ajutor, să mă ajute cineva, ceru Otto Muhler.

-Sunt aici, calmează-te, auzi un glas din imediata apropiere. Ce s-a întâmplat?

-Colegul meu a fost atacat, răspunse neamțul. Apoi adăugă: sunt Otto Muhler, de la catedra de istorie est-europeană a Universității din Heidelberg.

-Uri Heller, se prezentă Ulrich.

-Oh, acel Uri Heller care filmează castelele bântuite din Scoția pentru BBC?

-Chiar el. Ce-ți face tovarășul?

-Ajută-mă să-l ridic, ceru Otto.

-Nu, lasă-l așa. Ai un telefon în buzunar? Sună la numărul de urgență și cere să vină o

ambulanță. Omul e grav rănit, pierde sânge cu nemiluita și e imprudent să-l mișcăm.

-De unde știi în ce stare e? Eu abia văd ceva la lumina frontalei. Ești medic de fapt, înainte de a fi realizator de filme?

-Nu sunt medic, dar încrede-te în cuvântul meu, mă pricep. L-ai văzut pe atacator?

-Nu, n-am avut vreme.

-Atunci așteaptă aici sosirea ambulanței, mă ocup eu să-l caut pe individ.

Blondul se îndepărtă, cumplit de încet după părerea lui dar ochii omenești nu trebuiau șocați cu detalii care nu erau făcute pentru înțelegerea muritorilor.

-Cum te pot găsi, domnule Heller? mai strigă după el Otto Muhler.

Ulrich se întoarse și îl privi adânc în ochi, apoi vorbi cu o voce moale, învăluitoare:

-Ai fost singur aici cu tovarășul dumitale și ați fost atacați din senin, probabil de un hoț de buzunare. Nu știi cine sunt eu și nu m-ai văzut niciodată.

Îndată ce întrerupse contactul vizual cu omul, dispăru cu viteza unei tornade – exact la timp, pentru că patrula de poliție venea în mare grabă.

Uri Heller nu plecă decât până la colțul Primăriei Vechi, unde lăsă ceața neagră să îl ascundă. Își duse o mână la gât – avea senzația că va muri sufocat, atât de tare îl ardea mirosul sângelui proaspăt, pierdut de individul care agoniza. Dar zgândărirea instinctelor sale de prădător, chiar dacă era dureroasă, avea și o parte bună – i se trezise acel simț al mirosului de care dispun doar felinele flămânde, când își hăituiesc prada. Iar atacatorul trecuse pe lângă el…

Ulrich, condus de miros, se îndreptă spre Piața Unirii. Când cel căutat abia trecuse de primele case din piață, blondul se tupila deja în întuneric într-unul din șanțurile săpate pentru

schimbarea țevilor de canalizare, pe deasupra căruia fusese azvârlit un podeț din scânduri. Când atacatorul traversă podețul, din adânc se ivi o mână albă care i se prinse de gleznă ca o liană.Omul se zbătu să scape dar, văzând că nu era chip, își scoase pumnalul de sub haină și se pregăti să taie degetele care îl țineau ca într-o menghină. Vampirul era însă mai rapid – până când omul se aplecă, mâna albă îi zdrobise deja oasele gleznei, forțând-l să cadă la pământ de durere.

-Tu m-ai obligat, îmi pare rău, îi șopti Ulrich la ureche.Spune-mi cine te-a trimis și de ce, iar eu te voi lăsa în pace.

-Omul... fără... chip, reuși să îndruge printre gemete cel atacat, dar pe urmă blondul nu mai fu în stare să afle nimic – victima lui leșinase, strângând încă în mână pumnalul.

-Rahat, oamenii pe vremea mea rezistau la tortură adevărată, nu ca sclifosiții din ziua de azi, mormăi Ulrich. Dar e bine și așa, cineva te va găsi, amice, iar poliția va face legătura între pumnalul tău și arma cu care a fost înjunghiat arheologul. De aici încolo e momentul ca justiția umană să facă dreptate, eu am plecat la vânătoare.

Se săltă din șanț, se scutură de pământ și se îndreptă spre pădurea de la marginea orașului. „Nu-mi plac iepurii, nu mă împac de fel cu aricii, dar cred că în seara asta nu voi fi mofturos”, cugetă el. Apoi prinse viteză și se făcu nevăzut.

Otto Muhler ajunse la Spitalul de Urgență împreună cu prietenul lui, Marian Bratu. În mașina ambulanței, acesta din urmă dădu vagi semne că redevine conștient, dar asistenta medicală îl sedă imediat ca să-l împiedice să se miște și să evite o nouă hemoragie. În timp ce Marian era introdus în blocul operator, unde chirurgul din garda de noapte se pregătea să-i dezinfecteze și să-i coase rana, Otto trebui să răspundă, în româna lui nu prea grozavă, întrebărilor poliției și ale personalului de la serviciul de internări.

-Plagă prin înjunghiere în regiunea toracică, se pronunțară medicii. Urmă clară de cuțit la doar doi centimetri de inimă, cu o venă lezată și mulțime de vase capilare distruse.

Otto ascultă împietrit diagnosticul.

-Va trăi?

-Dacă e un tip robust, probabil că da, dar nu vrem să ne pronunțăm înainte de a fi siguri. Un stop cardiorespirator mai e încă posibil, având în vedere cantitatea de sânge pierdută.

Dacă pe medici Otto era cel care îi întreba, în cazul polițiștilor rolurile se inversară și neamțul era cel chestionat.

-Marian Bratu are familie?

-Nu a vorbit prea des despre asta. Odată l-am auzit spunând că e divorțat și că stă cu mama lui, dar aici în Timişoara era singur și locuia într-o garsonieră închiriată.

-E din Alba Iulia, spuse un polițist arătând către actele rănitului.

-Prea bine. Ia legătura cu rudele de acolo, îi ordonă șeful lui.

-Ce căutați pe șantier după lăsarea întunericului?

Otto se concentră asupra anchetei, încercând să-și pună ordine în minte și să furnizeze orice detaliu care ar fi putut duce la prinderea criminalului.

-Am mai fost și altădată, legitimațiile noastre ne permit accesul la orice oră. Marian a descoperit azi un fragment ceramic cu o inscripție și am încercat să mai căutăm și alte bucăți din același vas, mai ales că de mâine va ploua și probabil săpăturile vor trebui întrerupte pentru câteva zile.

-Ați mai găsit ceva acum, seara?

-Nu am avut vreme, Marian a fost atacat la scurt timp după ce ne-am apucat de lucru.

-L-ați putea descrie pe atacator?

-Mi-e teamă că nu. Fiecare dintre noi săpa în altă parte, n-am văzut decât o umbră neagră suind scara pe care noi, arheologii, coborâm până la nivelul ruinelor și fugind în noapte.

Polițistul care conducea ancheta se uită fix în ochii lui Otto.

-Credeți că Marian a fost ales dinadins ca victimă, sau ați fi putut fi dumneavoastră? Suspectați premeditarea sau atribuiți fapta hazardului?

-Nu știu, dar îmi închipui că ținta putea fi oricare dintre noi. Nu știu dacă a fost ceva premeditat – Marian nu avea dușmani, sau cel puțin eu nu știu să fi avut vreunul.

-Cam mulți de „nu știu”, observă anchetatorul. Dacă nu ne puteți da indicii despre criminal, poate ar fi bine să discutăm despre mobilul încercării de asasinat.

Otto răsuflă ușurat.

-Ah, măcar ăsta e un lucru simplu. Zi de zi oamenii care ne tot văd săpând ne întreabă dacă am descoperit vreo comoară sau măcar vreun obiect din aur. Bănuiesc că cineva, văzând că mergem seara pe șantier, a presupus că s-au găsit lucruri de valoare și că am vrea să le ascundem. Iar noi ne-am simțit în siguranță, știind că o patrulă a poliției orașului se plimbă prin zonă.

-Zona era prea întinsă pentru a fi supravegheată de doar doi oameni, observă anchetatorul. Dar deh, numărul patrulelor depinde de fondurile primăriei, iar aceste fonduri sunt mereu insuficiente pentru cât de multe lucruri necesită bani în orașul ăsta. Deci spuneți că mobilul încercării de asasinat ar fi jaful. Ați găsit obiecte de valoare în cursul săpăturilor?

-Depinde ce înțelegeți prin valoare. De obicei pentru noi lucrurile valoroase sunt cele care aruncă lumină asupra unei perioade istorice puțin cunoscute. În acest context, un ciob de ceramică poate fi mult mai de preț decât o bijuterie din aur.

Dar dacă ne referim strict la valoarea materială a obiectelor, tot ce s-a descoperit în Piața Libertății a fost o monedă de argint venețiană, acum trei săptămâni. Amatorii de antichități plătesc bine pentru așa ceva, fiind foarte veche, dar în nici un caz nu e o raritate. Serenissima Republică nu-și bătea capul cu inflația în Evul Mediu târziu și pre-Renaștere, sau cel puțin și-a permis să arunce pe piață o cantitate mare de monede cu relativă ușurință.

-Mulțumesc, domnule Muhler. Aș zice că cel mai înțelept lucru este să vă odihniți până mâine. Prietenul dumneavoastră nu se va trezi câteva ore bune după anestezie, iar apoi probabil medicii nu vor tolera vizitatori în jurul lui, cel puțin până când se va mai înzdrăveni.

Anchetatorul scoase dintr-o mapă o carte de vizită.

-Aveți aici numărul meu de telefon. Sunt inspectorul Tomșa. Vă rămân îndatorat dacă mă sunați în caz că vă aduceți aminte de orice amănunt, oricât de neînsemnat, al acestei nopți. Și fiți cu băgare de seamă dacă mai doriți să vă plimbați noaptea prin oraș.

Otto mulțumi, luă cartea de vizită și plecă spre casă. Ca majoritatea arheologilor din grupul de voluntari, închiriase o locuință aproape de vestigiile istorice din orașul vechi. Din fața spitalului chemă un taxi și dădu șoferului adresa apartamentului său, apoi privi absent străzile pustii derulându-se ca într-un film pe lângă mașină. Șoferul nu avea nici el chef de vorbă, iar ceasul de pe bord arăta ora două când mașina ajunse în final în fața casei arheologului, un bloc cu opt etaje și cu vedere spre Catedrală.

În vreme ce neamțul pleca să se odihnească, la sediul poliției se dezbătea cazul:

-Să-l credem pe individul ăsta? Chiar n-au descoperit aur după toate săpăturile alea?

-Directorul muzeului zice că nu și că omul are o reputație-beton. Nici o somitate în materie nu se va demite să se ocupe de comerțul ilegal cu antichități, prea și-ar păta numele dacă așa ceva ar ieși la iveală.

-Atunci să fie vorba de un simplu hoț de buzunare?

-Posibil. A lovit bine, dar nu îndeajuns de bine pentru un asasin de meserie.

-Șefule, deci zici să-l credem pe neamț?

-Da, pare cinstit. Până la obținerea altor informații , omul e martorul-cheie. Ar fi bine ca cineva să-l supravegheze discret, ca nu cumva el să fie următoarea victimă. Și-acum plecați pe la casele voastre, ajunge pentru astă-noapte.

Era aproape dimineață când polițiștii se împrăștiară. În clădire rămaseră doar cei doi ofițeri de serviciu, portarul și inspectorul Tomșa, pe care situația nu făcea decât să-l enerveze. Nu-l găsise încă pe asasinul băiatului de la pizzerie, iar de cazul arheologului trebuia neapărat să se ocupe – directorul muzeului îi fusese coleg de școală și îi oferea adesea sfaturi prețioase. Tomșa colecționa tot felul de obiecte vechi, cumpărate prin magazinele de antichități și avea adesea nevoie de expertiza unei specialist, iar fostul coleg de școală îi oferea gratis această expertiză, oricând, pentru orice vechitură.

Tomșa reciti declarațiile lui Otto Muhler și ale polițiștilor primăriei despre cazul Marian Bratu, dar fu dezamăgit de puținătatea informațiilor. Cine dracu îi angajase pe polițiștii primăriei? Ăștia erau polițiști sau ce? Fabulau despre o ceață neagră care se ivise pe neașteptate în Piața Libertății și dispăruse la fel de brusc, atunci când noaptea fusese senină în tot orașul și vizibilitatea excelentă. „Dacă ar fi subordonații mei, i-aș da afară. Oamenii ăștia precis au venit băuți la serviciu”. Trânti dosarul Bratu într-un sertar, convins că un somn bun îi va limpezi

gândurile și se pregăti să plece, când unul din cei doi ofițeri de serviciu apăru de pe culoar, urmat de un puști de cel mult șaisprezece ani, cu un aer timid.

-Domnule inspector, tânărul susține că are informații despre cazul băiatului de la pizzerie.

Tomșa se încruntă.

-La ora asta, tinere? Părinții știu că nu ești acasă și nu dormi? De unde vii?

-De la un bar, domnule, răspunse puștiul. (Era prea serios ca să poată fi luat drept un adolescent impertinent și plin de aere.) Fratele meu și-a sărbătorit ziua de naștere și și-a cinstit colegii de facultate, iar părinții au acceptat să merg și eu cu ei.

-Dar dumneata nu ești încă la facultate, nu?

-Nu, eu sunt abia în clasa a zecea. Dar să știți că am băut numai bere fără alcool.

Tomșa se aplecă, brusc preocupat să ia o foaie de hârtie dintr-un sertar, ca să-și mascheze zâmbetul. Alți elevi de clasa a zecea beau de stingeau și începuseră să se drogheze – naivitatea celui din fața lui era înduioșătoare. Inspectorul hotărî să-și îndulcească vocea – în fond interlocutorul nu era decât un copil.

-Foarte bine, tinere. Ia să auzim, ce ai de spus?

-Păi, am ieșit din bar astă-noapte, adică în jur de miezul nopții, că atunci se închide localul. Eram cu toții în Piața Unirii și ne pregăteam să mergem spre casele noastre, când fratele meu a observat pe un podeț un om căzut pe jos. Eu m-am speriat, am crezut că e mort, dar Mihai e student la medicină și mi-a spus să stau calm, că ține situația sub control. S-a aplecat, i-a luat pulsul și a spus că omul trăiește dar că trebuie dus la spital. A încercat să-l ridice, dar era greu ca naiba și nu putea merge. Așa că băieții l-au cărat până la mașina unuia din ei, parcată în apropiere și au plecat cu toții la Spitalul de Urgență. Fratele meu m-a sunat de

acolo, spunând că omul are glezna sfărâmată , ca și cum ar fi fost prinsă într-o menghină. Eu eram în drum spre casă, dar m-am întors în locul unde l-am găsit pe acel individ. Dacă avea glezna zdrobită, cum de ajunsese acolo? Iar dacă a venit în Piața Unirii pe picioarele lui, de ce anume s-a împiedicat de-a ajuns în halul în care l-am zărit noi, zăcând pe podețul acela?

„Puștiul e mai bun decât poliția municipală, își pune întrebările care trebuie”, gândi Tomșa. Îi zâmbi încurajându-l să-și continue istorisirea.

-M-am întors în Piața Unirii și n-am văzut nimic neobișnuit, dar aveam o lanternă în buzunarul pantalonilor. Am luminat în jurul podețului și în șanț lucea ceva. Am coborât în groapă, dar n-am bănuit că poate fi atât de adâncă și n-am mai putut să ies. Am sunat acasă ca părinții să nu se neliniștească și le-am spus că sunt la un coleg de liceu, apoi m-am tot străduit să mă salt din șanț, dar când am văzut că nu am spor am așteptat dimineața ca lumea să înceapă să circule prin piață și am strigat după ajutor. Au venit doi bărbați și m-au tras afară, le-am spus că am căzut acolo în noaptea precedentă și ei au zis că am mare noroc că nu mi-am rupt nimic. Iar pe fundul gropii am găsit asta!

Băiatul scotoci prin rucsacul său plin de noroi și scoase de acolo un cuțit pe care-l întinse inspectorului, murmurând între timp:

-Știți, nu pare un cuțit obișnuit de bucătărie și când am citit în ziare despre omorul de la pizzerie m-am gândit imediat că…la restaurantul ăla mergeam și eu adesea, așa că pe băieții de acolo îi știu din vedere, sunt toți de treabă.

Tomșa își trase o pereche de mănuși și examină cuțitul, apoi îl introduse într-o pungă transparentă pe care o sigilă.

-Ai făcut o treabă excelentă, tinere. Poți să scrii tot ce mi-ai povestit, fără să uiți nici un

amănunt?

-Da, desigur.

Îl lăsă pe puştiul îmbujorat de emoţie în grija ofiţelului de serviciu, care îl dotă cu hârtie şi pix, iar el începu să studieze arma. Nu avea nici o îndoială, acela nu era, cu adevărat, un cuţit de bucătărie. Lama din oţel japonez, care reflecta în curcubeie lumina din încăpere, părea mult prea tăioasă şi prea ascuţită, iar petele roşii de pe ae ar fi putut să jure că nu erau pete de rugină. „Sângele lui Bratu” gândi Tomşa. „Dacă arma ar fi rămas acolo de la moartea băiatului de la pizzerie, cineva ar fi găsit-o deja”. Începu să se plimbe nervos prin încăpere, apoi se opri la fel de brusc precum pornise. „Furnizorul de pizza a murit înjunghiat… Bratu a fost înjunghiat… oare cele două atacuri au legătură unul cu celălalt? Şi oare aceasta e arma crimei?” Se pocni peste frunte, cu nervii întinşi la maximum. „Asta înseamnă că victima şi presupusul asasin se găsesc în acelaşi spital, la câteva etaje unul de altul”.

Alergă la automatul de cafea, bău pe nerăsuflate două cafele scurte şi concentrate, în timp ce urla la ofiţerul de serviciu:

-Trezeşte-mi şoferul şi pe medicul legist. Plecăm la Spitalul de Urgenţă. Acum!

Cap. 7 Povestea unor case vechi

Degetele lui Caius Gallus înghețară pe tastatură.

-Mașinăria ta a piuit. Vrea să-ți vorbească?

Steve zâmbi. „Mașinărie vorbitoare” era termenul cu care romanul desemna poșta electronică. Îl atinse ușor, liniștitor pe umăr și Caius întoarse capul, ceea ce era cu adevărat o performanță: de zile în șir stătea cu ochii fixați pe ecran, abandonându-l doar atunci când necesitatea de a se hrăni devenea presantă.

-Poți să lupți în continuare. Voi citi poșta după ce-ți termini bătălia.

După trei zile de conviețuire în apartamentul închiriat de Ulrich la Paris, atmosfera devenise apăsătoare și Steve hotărâse că lucrurile nu mai puteau continua așa. Atât timp cât soarele era pe cer, Caius își certa iritat sclavii, care noaptea ucideau uneori oameni din nebăgare de seamă. La lăsarea întunericului plecau pe rând să vâneze, iar către dimineață Steve își primea cupa cu sânge proaspăt, despre care era mai bine să nu întrebe cum făcuseră rost de ea. De cele mai multe ori era sânge de om, gros și dulce și Steve bănuia că cele trei matahale care ascultau numai de bici semănau teroarea în fiecare noapte în taberele de imigranți clandestini de la marginile orașului. Atunci când Caius mergea cu sclavii, în apartament rămânea doar unul din ei și vânătoarea se prelungea până către dimineață. „Meniul” lui Steve consta în acele nopți din sânge de animale, semn că vampirii alergaseră până în pădurea de la Fontainebleau, pentru că în Bois de Boulogne demult nu mai existau sălbăticiuni.

Steve făcea progrese în învățarea limbii latine, deși nu înțelegea de ce nu ar fi fost corect să învețe Caius engleza. Doar engleza era limba cea mai răspândită de pe pământ, vorbită de poporul

care dispunea de economia cea mai puternică și care domina lumea. Caius avea exact aceeași părere, dar despre latină, iar părerile celor doi erau ireconciliabile, mai ales că romanul avea argumente zdrobitoare:

-Latina și-a împrumutat cuvintele științelor naturii și medicinei, iar în anumite școli de elită ea încă se mai predă și astăzi. Vom vedea dacă peste două mii de ani situația englezei va fi similară, dar tot ce cred eu că se va mai învăța din engleză vor fi operele lui Shakespeare, însă și acelea probabil se vor studia doar în arabă sau în chineză.

Steve descoperise repede că era plăcut să discuți cu Caius, chiar dacă multe din aceste discuții erau în contradictoriu. Omul acesta studiase cu două milenii în urmă logica, retorica și filosofia și știa să argumenteze politicos, fără să se înfurie și fără să-și abandoneze convingerile. Și mai avea o calitate – învăța repede, iar Steve decise să-l răsplătească pentru tovărășia lui agreabilă explicându-i câteva noțiuni de bază într-ale calculatoarelor, pe care romanul le urmărea atent, punând întrebări de bun-simț. Ca să detensioneze cumva atmosfera – el însuși era mai mereu nervos gândindu-se că misiunea lui Ulrich e dificilă și nu-l poate ajuta nicicum – Steve descărcase de pe internet un joc de strategie, cu personaje care să nu-i pară lui Caius din cale-afară de stranii. În joc se înfruntau pentru teritorii și hrană două triburi – unul avea arme de fier, destul de asemănătoare mijloacelor de luptă din Imperiul Roman, celălalt se afla în Epoca Pietrei, dar se folosea de druizi care preparau poțiuni magice și rosteau blesteme puternice. Caius își alegea să lupte când de o parte, când de cealaltă, dar avea dificultăți în a pricepe că era vorba doar de o simulare și trăia jocul cu o intensitate copilăroasă. De cele mai multe ori tabăra în care se afla el ieșea câștigătoare, ceea ce-i aducea un zâmbet pe buze pentru toată ziua.

Caius se bucura de fiecare zi și de fiecare noapte trăită, fără să-și pună probleme legate de moralitatea sau de rostul lui în lume. „Poate pentru că nu e creștin?” se întreba Steve. Până și Joshua credea într-un singur zeu atotputernic, care semăna foarte mult cu Dumnezeul necruțător din Vechiul Testament, dar Caius avea o mulțime de zei, pe care îi lăuda sau îi înjura după chef. După lungi perioade de ezitare, Steve își făcu destul curaj cât să-l întrebe:

-Cum de poți fi mereu atât de vesel? Noi, ceilalți, nu suntem.

-Asta e doar prostia voastră, răspunse Caius nonșalant. Noi spuneam „carpe diem” și într-adevăr ne trăiam clipa cu euforie, știind că trecutul nu se întoarce niciodată. Ehei, ce ospețe strașnice aveau loc la Roma în vremea tinereții mele!

-Te lasă inima să te mai bucuri chiar și acum, când știi ce ai devenit?

-De ce nu? Că doar n-o să-i permit lui Joshua și predicilor lui interminabile să-mi strice ziua! Știi care e problema voastră, a tuturor? Sunteți mai acri decât oțetul și asta numai pentru că credeți în zei perfecți și vreți să deveniți asemena lor, niște oameni perfecți. Dragul meu, perfecțiunea nu există și e un nonsens să te culpabilizezi pentru ceva ce nu ai, dar nu posedau nici măcar zeii. Jupiter al nostru e un afemeiat notoriu, nevastă-sa o intrigantă cicălitoare, mereu gata să se răzbune pe cineva sau ceva, Marte, stăpânul nostru, al războinicilor – un tip impulsiv, fără prea multă minte, iar frumoasa Venus – o ușuratică, asta ca să mă exprim delicat. Iar ceilalți zei nu sunt cu nimic mai buni. Ei ne-au creat după chipul lor, ne-au dat câte ceva din defectele lor și nouă ne e bine așa. Dar voi, cei care credeți în religia asta nouă? Ați fost creați imperfecți de un zeu perfect, iar acum vă irosiți viețile încercând să

atingeți o perfecțiune niciodată la îndemâna omului, fie muritor, fie nemuritor.

-Am fost creați perfecți, dar Cel Rău ne-a făcut să devenim ceea ce suntem astăzi. Nu înțelegi cât e de cumplit? Cel Rău ne-a luat sufletele și în felul acesta ne-a codamnat să trăim o eternitate ca niște făpturi fără suflet, capabile de cele mai mari nelegiuiri. Oamenii zic că noi suntem slujitorii Celui Întunecat.

Caius zâmbi.

-Eu nu sunt slujitorul nimănui, nici măcar al lui Joshua. M-a rugat să te păzesc, dar știe că dacă îmi cere să fac un lucru cu care nu sunt de acord, a încurcat-o. Iar treaba cu Cel Rău, cum îi spui tu, mi se pare o aberație. Dacă zeul vostru atotputernic ar fi vrut ca Cel Rău să nu existe, acesta n-ar fi existat pur și simplu. Deci fie îl tolerează și atunci nu ai de ce să te alarmezi că slujești unui individ pe care zeul tău îl acceptă, fie Cel Rău trăiește în pofida zeului tău, ceea ce înseamnă că acesta nu este atotputernic. Religia asta a voastră nu s-a putut naște decât după moartea lui Platon și Aristotel, aceștia doi ar fi desființat-o imediat ca fiind ilogică.

-O religie nu trebuie să fie logică, se încăpățână Steve. Ea se adresează sufletului, nu minții.

-Păi tu susții că noi nu mai avem suflete, deci în cazul nostru religia asta nu ni se adresează. Poți să dormi liniștit, nimeni și nimic nu te amenință, nu există nici un iad în care ăștia ca noi să fie prăjiți în focul veșnic.

Steve oftă.

-Aș vrea să văd lucrurile atât de optimist ca tine, dar nu pot. Nu creatorul tău a fost trimis într-o misiune îngrozitor de dificilă, nu tu ești cel care pierzi vremea pe aici în loc să-i fii de ajutor în misiunea lui.

-Păi vorbiți zilnic prin mașinăria aia a ta, iar dacă are nevoie de ajutor bănuiesc că Ulrich

știe unde să te găsească.

-Simplifici lucrurile tot atât de mult ca și în cazul religiei, se plânse Steve.

-Poate. Dar cineva trebuie să vadă lucrurile simplu și clar, tu și cei din jurul lui Joshua le complicați îndeajuns. Dacă profeția nu apare, ne vom continua existența ca și până acum, iar dacă profeția apare vom face același lucru, pentru că probabil nici unul dintre noi nu va fi capabil să-i pătrundă înțelesul. Dar Joshua se agită ca și cum ar urma să fim exterminați mâine dacă el nu pune mâna pe blestematul de document.

-Nu prea-l ai la inimă, observă Steve.

-Nu mă dau în vânt după el, sunt doar conștient că e dreptul lui să ne fie conducător, indiferent dacă mie îmi place sau nu. Dacă asta nu ar reprezenta un pericol pentru creatorul tău, te-ș putea chiar lăsa să fugi, indiferent de ordinele pe care le-a dat Joshua.

-Dacă Ulrich aduce documentul lui Nostradamus, voi putea să plec unde am eu chef?

-Bătrânul a jurat pe zeul lui că așa se va întâmpla, dar eu sunt convins că la nevoie va inventa un tertip ca să își calce jurământul.

-Și dacă aș încerca să evadez de aici, Joshua te-ar pedepsi?

-E prea deștept ca să mă ucidă, sclavii nu pot fi stăpâniți decât de mine și are nevoie de trei brute bătăușe care să-i rezolve treburile murdare. Dar o pedeapsă ar găsi, poți să fii sigur de asta. E puțin sadic și are o fantezie bogată…

Steve se înfioră. Prefera să nu se gândească la ce ar putea să însemne cuvântul „pedeapsă” în accepțiunea unui om preistoric. Se săturase de captivitate, dar nu voia să-i pricinuiască vreun rău romanului, pe care-l considera singurul prieten din lumea vampirilor, cu excepția lui Ulrich, tatăl său.

-Continuă-ți bătălia, spuse într-un târziu, oftând. Voi vedea după aceea ce ne scrie Ulrich și cu ce îi putem fi de folos.

„Dragul meu fiu, de o săptămână cutreier șantierele arheologice ale orașului, noapte de noapte, ca un bezmetic. Până acum am văzut cantități impresionante de cenușă rezultată în urma diverselor incendii care au mistuit Timișoara, de cioburi ceramice, de așchii de lemn vechi și putred, ba chiar și oase de oameni și animale – uneori schelete întregi în locuri care cândva au fost cimitire, fie creștine, fie musulmane. Dar n-am găsit nici o bucățică de hârtie sau pergament, nici una, ceea ce-mi scade moralul cu mult. Secretara mea a venit cu ideea să răscolesc pivnițele și podurile caselor vechi și cred că îi voi asculta sfatul, pentru că se mai găsesc multe case de acum două-trei sute de ani, construite imediat după ce turcii au fost alungați din oraș, în care s-ar putea afla lucruri interesante. Nu-mi fac griji cum anume voi intra în aceste locuri: meseria mea de orologier îmi va fi de ajutor, asta e sigur.

Dar în afară de mine mai sunt și alții care caută ceva prin oraș, iar eu nu știu ce caută. Unui băiat care servea într-o pizzerie i s-au cerut referințe despre mine, iar omul a fost găsit înjunghiat peste câteva zile în pădurea de la marginea orașului. Și asta încă nu e totul: unul din arheologi a fost atacat seara pe șantier, tot cu cuțitul, iar mie mi-e greu să cred în coincidențe. Dacă ai ziua întreagă la dispoziție ca să faci cercetări pe calculator, ai putea să cauți ceva despre activitatea unui anume Marian Bratu, arheolog, angajat al muzeului din Alba Iulia care a fost detașat temporar la Timișoara. Omul a găsit un ciob cu inscripții și asta era să-l coste viața, nu îmi dau încă seama din ce cauză. Un alt lucru care mă interesează e orice informație disponibilă despre un „om fără chip”, habar nu am ce vrea să însemne asta. Bineînțeles continuă să urmărești activitatea poliției, ar fi neplăcut ca oamenii să-și bage nasul

cu prea multă insistență în treburile noastre. Te voi ține la curent cu tot ce aflu, dar din păcate sunt departe de a fi optimist. Faptul că omul care a primit profeția trăia în satul Becicherec nu e de bun augur – din acel sat a pornit o puternică revoltă antiotomană la vreo patruzeci de ani după cucerirea turcească și nimic nu distruge urmele trecutului mai mult decât iureșul luptelor. Dacă documentul nu a fost pus la adăpost între timp în cetatea Timișoarei, probabil praful și pulberea s-au ales de el. Dar, în fine, am promis că-l voi căuta și nu am voie să-mi pierd speranța, deși, cunoscând locurile, sunt mai degrabă sceptic. Nostradamus ar fi făcut mai bine să-și sape profețiile în piatră decât să le aștearnă pe hârtie, Aștept veștile tale și îți doresc o ședere cât mai puțin enervantă în Paris. Te îmbrățișez, Ulrich".

O vreme, în încăpere domni liniștea, întreruptă doar de zgomotul ușor făcut de degetele lui Steve lunecând pe tastatură. Romanul se așezase în apropiere și îi privea ecranul peste umăr, iar sclavii jucau zaruri în cea mai deplină tăcere, ferindu-se din calea biciului care s-ar fi abătut asupra lor dacă îndrăzneau să tulbure liniștea stăpânului. Steve nota uneori câte ceva pe un caiet, încercând să stabilească legături între fapte și evenimente aparent disparate.

-Caius, dă-mi o mână de ajutor, te rog. În vremea ta lumea nu era chiar atât de diferită ca azi de lumea lui Nostradamus, așa că poate îți vine vreo idee. Ce ai face dacă ar trebui să ascunzi un document pentru o bună bucată de timp și ai vrea ca documentul să parvină întreg generațiilor următoare?

-Simplu, l-aș rula și l-aș înghesui într-o amforă sau alt vas mare de ceramică. Oare nu așa s-au păstrat timp de aproape două mii de ani manuscrisele de la Qumran?

-Fir-ar să fie, nu m-am gândit la manuscrisele de la Marea Moartă, dar ai dreptate.

Mai mult de atât, cineva judecă exact ca tine, pentru că a fost gata să ucidă un arheolog pentru un simplu ciob de ceramică acoperit cu inscripții. Acel cineva crede că documentul a fost introdus într-un vas marcat cu un text special de recunoaștere, nu?

Caius clipi des din ochi.

-N-ar fi imposibil. În epoca mea chiar așa s-ar fi procedat.

-Acum cred că înțeleg de ce a fost atacat arheologul. Trebuie să-i scriu cât mai repede cu putință lui Ulrich, ca el să știe ce am aflat și mai ales ce presupunem. Uneori rezolvarea unei probleme complexe se ascunde în detalii care par incredibil de nesemnificative.

Ulrich ridică ochii, cercetând cu atenție fațadele clădirilor, ca și cum le-ar fi văzut pentru prima oară. Era ciudat acest lucru, cel puțin pentru un individ care se aflase în oraș dinainte de ridicarea caselor cu pricina. Dar acum căuta ceva anume și – de fiecare dată când găsea ce voia – scotea un carnețel din buzunar și-și nota adresa construcției, ca să fie sigur că la noapte se va întoarce acolo și că nu va rata nici o casă din listă. Toate imobilele care-l interesau aveau un etaj (uneori gârbovit de ani), acoperișuri uriașe care coborau în pante abrupte până deasupra ferestrelor micuțe, porți masive situate pe mijlocul fațadei, destul de largi ca pe ele să poată intra o trăsură trasă de doi cai sau chiar o căruță de târgoveț, bine încărcată cu marfă. Acestea erau primele case zidite în vechiul centru al orașului după alungarea turcilor. Înfruntau tăcute, de aproape trei sute de ani, trecerea timpului care lăsa urme de neșters pe zidurile vechi, o patină comparabilă cu ridurile unui om bătrân. Multe din porți erau închise, dar Ulrich știa cu precizie ce ar fi găsit îndărătul lor, dacă ar fi intrat: un coridor lung care dădea într-o

curte patrată, spre care se deschideau o mulțime de uși aflate la parter și spre care privea galeria de la etaj, care înconjura curtea pe toate cele patru laturi ale ei. Toate fuseseră construite la fel - și casa Guvernatorului și palatul Deschan și casa de pe colțul străzii Prințul Eugen, unde tradiția plasa în mod greșit chiar locuința lui Eugen de Savoya, deși casa nu avea în comun cu acesta decât faptul că se ridicase pe locul porții prin care prințul victorios intrase în cetatea cucerită. Erau cel puțin cinzeci de case de acest fel în centrul vechi, majoritatea grupate în jurul Pieței Unirii. Și se mai găseau unele pe străzile Alecsandri, Mărășești (vechiul spital ridicat de călugări pentru a găzdui răniții luptelor din 1716), Savoya, Mercy… Ulrich zâmbi propriilor amintiri – oameni pe care îi cunoscuse cândva, cu mult timp în urmă, ajunseseră acum nume de străzi – ciudată mai putea fi soarta!

Ignoră Piața Sfântul Gheorghe. Acum acolo se aflau clădirile unor bănci ridicate în secolul al XIX-lea, iar aceste imobile nu-l interesau de fel. Dacă profeția lui Nostradamus scăpase războiului turco-austriac, atunci ea se găsea probabil în vreun pod de casă veche sau în vreun subsol datând de după cucerirea de la o mie șapte sute. Căuta casele care mai stăteau în picioare dintre cele ridicate după incendierea orașului turcesc – primele case din piatră și cărămidă ale Timișoarei, care înlocuiseră lemnul și lutul, materiale de construcție utilizate începând din neolitic. Își propuse să exploreze și bastionul Terezia, și vechea cazarmă dezafectată din Piața Mărăști, dar hotărî să înceapă cu palatul Guvernatorului, omițând somptuosul palat al vechi Prefecturi, înălțat în Piața Unirii după moartea contelui de Mercy, odată cu clădirea Domului.

Casa pe care și-o zidise primul guvernator militar al Banatului se mai află și azi în picioare, peste drum de un hotel de secol XX, cu o mulțime

de etaje. Ulrich intră în clădire și privi liniștit în jur – aici poarta fusese înlăturată și, trecând pe sub o arcadă străjuită de două coloane zvelte, se ajungea direct în curte. Cândva clădirea adăpostise Parchetul, după ce guvernatorul și administrația se mutaseră în clădirea din Piața Unirii, mult mai încăpătoare. Pentru gusturile epocii și pretențiile Imperiului Habsburgic cuceritor, casa era chiar modestă – o construcție din cărămidă, cu etaj și nu mai puțin de șaptesprezece ferestre dând către fațada principală. Nu era mică, desigur. Dar în afara coloanelor simetrice nu avea alte decorațiuni, atunci când palatele Vienei gemeau de statui din cea mai fină marmură albă. Dar guvernatorul Mercy fusese militar de carieră, iar stilul casei îi reflecta întocmai gusturile austere. Acum acolo se afla o berărie, mult iubită de turiști și de localnici deopotrivă și câteva magazine cu mărunțișuri. Ulrich privi în jur și fluieră admirativ – restauratorii făcuseră treabă bună înlăturând straturile succesive de tencuială și lăsând la vedere zidurile gorase din cărămidă roșie. Impresia de vechi și foarte solid era copleșitoare, ca și romantismul locului.

Nebăgat în seamă, vampirul se strecură într-un cotlon slab luminat al berăriei, apoi urcă la etaj, Noaptea, după ce localul se închise, urcă o scară care ducea spre pod. Dimineața îl găsi cercetând – din nou și din nou – podul cu pricina. Dar acolo nu era nimic de văzut: cei care restauraseră clădirea, nu cu mult timp în urmă, se ocupaseră și de curățenie și aruncaseră toate boarfele nefolositoare adunate în acel loc de-a lungul a trei sute de ani. Pe scurt, podul era gol, pustiu ca deșertul, fără un fir de praf și fără vreuna din acele vechituri care se găsesc de obicei în astfel de locuri.

Ulrich ciocăni în scânduri și în bârnele care susțineau acoperișul, în speranța că va găsi un locaș secret, o ușiță tainică îndărătul căreia se

ascundeau hârtiile lui Nostradamus sau un indiciu cât de mic că ele se aflaseră vreodată în acel loc. Dezamăgit de căutarea zadarnică, repetă operațiunea în subsol, unde cotloane mai puțin expuse vederii erau încă pline de resturi de materiale de construcție. Găsi saci cu ciment desfăcuți, grămezi de nisip, var, câteva cărămizi și o mătură, dar nici urmă de vreo bucată de hârtie, de pergament sau de orice ar fi putut tăinui o scriere. Dezamăgit, se îndreptă spre ieșire atunci când personalul magazinelor venea la serviciu și se pierdu în forfota mulțimii de pe stradă. „Mai sunt și alte case vechi", își spuse încurajându-se. „Ar fi fost prea bătător la ochi ca profeția să ajungă în casa guvernatorului – oricine, până și oamenii – ar fi căutat-o acolo. Nu, ascunzătoarea trebuie să fie într-un loc mult mai puțin circulat, uitată de timp și de lume".

Următoarele clădiri publice de pe lista lui, în care peste zi intrau și ieșeau o mulțime de oameni, erau vechiul spital și casa Savoya, care acum găzduia un restaurant. Le vizită pe amândouă, în primul loc căutând o imaginară rudă internată, în cel de-al doilea cerând un vin bun și o cafea (de care scăpă stropind cu ele o plantă decorativă) – dar nici aici nu dădu de urmele profeției, nici în pivniță, nici în pod și nici în vreuna din camere. „Nu-i nimic. Șansele vor fi de partea mea într-una din casele particulare, prin care n-a trecut atâta puhoi de lume. Poduri tăcute cu bârne roase de cari și praf în strat gros de trei degete, pivnițe adânci care se termină în vechile coridoare secrete de sub oraș - ele sunt obiectivul meu din nopțile următoare. Nu se poate să nu găsesc ceva acolo!"

Cele două femei priveau la televizor – cea bătrână, cu un aer absent, de persoană cu totul neinteresată, cea mai tânără vag curioasă, dar mai

ales obosită și muncită de griji. Pe ecran se vedeau niște comentatori cu aere atotștiutoare, botezați pompos analiști politici, care luaseră în colimator iar și iar aceleași personalități publice presupus corupte și ticăloase.

-M-am săturat, spuse femeia mai tânără și schimbă canalul cu unul pe care se dădeau sfaturi culinare. Aici măcar e ceva de văzut.

Bătrâna aprobă dând din cap.

-Da, dar nu le e rușine să arate așa ceva? Unde găsești toate ingredientele alea pe vreme de război?

-Mamă, războiul s-a terminat acum șaptezeci de ani! Nu-l știu decât din cărți, m-am născut după ce s-a încheiat. Aia a fost demult.

Dar între timp bătrâna adormise, rezemată de fotoliul ei din fața televizorului.

Cele două femei ocupau etajul unei case a cărei fațadă dădea spre spatele bisericii sârbești din Piața Unirii. La parter se găseau niște dughene minuscule, care vindeau mereu alte și alte nimicuri. Falimenta una sau se muta altundeva, venea alta și ciclul acesta se repeta iar și iar. Chiriile spațiilor comerciale din centrul vechi erau amețitoare și puțini patroni rezistau în zonă mai mult de câteva luni.

Femeia mai tânără – și ea cam adusă de spate și adunând mai mult de șaizeci de primăveri – o lăsă pe bătrână să dormiteze în fotoliul ei și începu să strângă de pe masă resturile cinei, apoi se apucă să care în bucătărie farfurii și căni de ceai golite de conținut. Aruncă totul în chiuvetă, dădu drumul la apă când atenția îi fu atrasă de un zgomot ce părea să vină din pod.

-Șobolanii dracului, bombăni ea cu voce tare. Precis au răsturnat iar ceva vechituri adunate în podul ăla.

Bătrâna dădu semne că vrea să se trezească.

-Ce ziceai?

-Că am auzit un zgomot din pod. De când ne-au plecat vecinii și suntem singure în casă, tresar la orice zgomot.

-Mai bine că au plecat. Aveau o mulțime de copii care făceau o gălăgie îngrozitoare.

Femeia dădu din mână a lehamite. Familia cu mulți copii locuise în casă cu treizeci de ani în urmă, ultimii care plecaseră fuseseră doi tineri liniștiți și la locul lor, pe care abia dacă-i auzeai.

-La parter cine e acum? se interesă bătrâna.

-O mică librărie. Dar închide la șase dupăamiaza.

-Foarte bine. M-am săturat de cârciumile care țineau deschis până noaptea, pline de bețivi puși pe ceartă.

-Și eu. Doar că așa e prea multă liniște în casă.

-Doar nu ți-o fi frică, pufni bătrâna. Caută-te, sigur ai ceva la cap. Am spus eu, mulți au rămas cu nervii slăbiți după bombardamente, asta e sigur.

După care se adânci în lumea ei și în curând dinspre fotoliul pe care-l ocupa se auzi un sforăit adânc și sonor ca zgomotul unei drujbe.

Femeia mai tânără privi speriată în sus. Din pod răzbăteau acum bufnituri, ca și cum cineva ar fi aruncat deoparte lăzi și cufere aflate acolo de dinainte de potop și ar fi încercat să-și croiască un culoar de acces prin dezordinea aceea nemăsurată. „Trebuie să fac ceva” își spuse femeia căutând să-și adune curajul. Puse mâna pe o lanternă și începu să urce scările spre pod, când bătrâna se trezi din nou.

-Ce e? Ce faci, unde pleci?

-Mă duc să verific podul. Mi-e teamă că a intrat un hoț.

-Așa, și? Ce poți face tu singură contra lui? Lasă-l în plata Domnului, va pleca așa cum a venit. Auzi la ea, hoț – parcă ar avea ce să fure din mizeria asta după ce au trecut rușii...

Bătrâna începu să-şi depene amintirile – rechiziţionări, perchiziţii în toi de noapte, soldaţi cazaţi forţat în camerele de la parter... Fiica ei doar ridică din umeri: auzise povestea de atâtea ori încât o putea povesti ea însăşi, ca şi cum ar fi participat la evenimente cu şaptezeci de ani în urmă. Asculta fără să audă, cu gândul tot la zgomotele care se auzeau din podul casei. Apoi, cuprinsă de o hotărâre subită, urcă scara spre pod şi descuie uşa. În tot acest timp bătrâna se plângea într-una că, în loc să stea s-o îngrijească, fata ei nerecunoscătoare umblă aiurea prin podul pustiu.

Tremurătoare, femeia întinse mâna pipăind după comutatorul aflat undeva la dreapta uşii, pe perete. Podul era luminat de un singur bec chior şi acela atât de plin de praf încât devenise complet opac. Dar tot era mai mult decât lumina unei lanterne cu bateriile aproape descărcate.

Spre surprinderea femeii, în pod era o linişte perfectă. Nici o urmă nouă întipărită în praful gros de pe duşumelele de lemn nu lăsa să se ghicească trecerea şobolanilor prin acel loc. „Mi s-o fi părut", gândi femeia. „Sau am halucinaţii auditive. Sau zgomotul venea de la casa vecină". Această ultimă explicaţie păru s-o mulţumească: imobilul lipit de casa lor, mai nou cu o sută de ani (ceea ce însemna totuşi o clădire foarte veche), fusese cumpărat de o firmă care tocmise nişte arhitecţi-restauratori să o renoveze. Acum faţada arăta bine şi şantierul se mutase în interior – probabil de acolo veneau zgomotele. „Dar e aproape miezul nopţii. Ceva nu se potriveşte" îşi spuse femeia. După care se linişti – hoţi sau şobolani, ce-or fi fost aceia, erau în podul casei vecine, iar pe ea acest lucru nu o interesa. Se întoarse mulţumită că îşi găsise curajul şi fusese în stare să verifice spaţiul acela vechi şi prăfuit în miez de noapte şi se pregătea să coboare scara care ducea înapoi în locuinţă, mai precis în debaraua din spatele bucătăriei. Dar se împiedică de un

obstacol pe care nu-l mai văzuse niciodată în acel loc: de pe cine știe ce dulap sau cufăr abandonat se rostogolise pe dușumea o ulcică rotundă de lut, înnegrită de funingine și cu buza ciobită în mai multe locuri. Femeia se luptă să-și recâștige echilibrul, speriată de ideea unei căzături. Se gândea la osteoporoză, la fracturi și la necesitatea de a-și îngriji bătrâna mamă. Cum va putea face acest lucru cu o mână sau un picior în ghips? Dar nu căzu. Se pomeni susținută din senin de o mână albă și atât de rece că îi dădea frisoane, care o apucase de talie. În același timp o altă mână i se așeză pe gură.

-Nu vei țipa și ne înțelegem, da?

Femeia dădu din cap aprobator. Ce rost ar fi avut să țipe? N-o putea auzi decât bătrâna, iar ea era incapabilă să urce scara abruptă de lemn care ducea în pod. „Dacă e un hoț, va pleca așa cum a venit”, îi răsună în cap glasul maică-sii. Se uită cu atenție la bărbatul care o speriase (dar totuși o salvase de la căzătură, trebui să recunoască asta în sinea ei) și înlemni. La lumina chioară a becului i se dezvăluia fața perfectă a unui înger.

-Cine ești? abia îndrăzni ea să șoptească.

-Nu contează. Voiai să ridici și să pui la loc ulcica aia.

Femeia se execută ca și cum ar fi fost o păpușă mecanică întoarsă cu o cheie. Dacă avusese vreodată voință proprie, aceasta părea s-o fi părăsit cu totul. Trase de toartă și ridică vasul de ceramică.

-E greu ca naiba, protestă ea. Nu credeam să mai fie oale pline pe aici.

-Dacă e plină, golește-o, îi sugeră îngerul blond din fața ei. Haide, curaj, nu sunt șobolani ascunși înăuntru.

Femeia băgă mâna prin gâtul spart al vasului, atentă să nu se taie. Scoase un săculeț din catifea, închis cu un șnur de mătase, totul – și sacul, și șnurul – cumplit de decolorate. Săculețul

era mic, dar bine îndesat și greu. Cu o mână tremurătoare, femeia trase de șnur și rămase stană de piatră. În săculeț se găseau niște monede mari și strălucitoare. Nici măcar becul chior nu putea ascunde sclipirea galbenă a aurului.

-Dumnezeule, o comoară! De unde...?

-Nu întreba! Ulcica aia era aici în pod, bănuiesc că de când lumea.

-Da, se încăpățână femeia, dar era goală. Aș fi găsit demult monedele dacă s-ar fi aflat acolo.

-Ți-am spus să nu întrebi. Au apărut din podul casei tale, deci îți aparțin.

-Dar eu... eu n-am avut niciodată atâta bănet.

-Păi poate a venit timpul să fii bogată. Ce vei face cu banii?

-Nu știu, adică... dar e chiar aur, sau doar poleială?

-E aur, de asta poți să fii sigură. Și sunt câteva sute de grame.

-Dumnezeule mare! Voi putea repara casa și – cine știe? – voi găsi poate niște chiriași mai cu dare de mână. Vecinul a dat două camere unui cabinet de avocatură cu plata înainte pe un an și-acum își renovează întreaga casă.

Îngerul blond se aplecă spre femeie și o privi în ochi.

-Așa să faci, e bun gândul tău. Și acum uită că m-ai văzut vreodată și du-te la mama ta.

Ulrich dispăru ca un fulger în noapte. Se opri abia cu câteva străzi mai încolo și, la lumina unui felinar, își scoase agenda din buzunar și tăie cu pixul peste ultima adresă trecută pe listă. Gata, asta a fost totul – a răscolit toate casele orașului păstrate din prima jumătate de secol XVIII, a cercetat poduri și pivnițe și tot n-a dat de nici o urmă a profeției lui Nostradamus. E drept c-a împărțit niște galbeni din comoara Răspopitului câtorva familii sărmane, dar dacă faci asta de cinci

sute de ani, emoția dăruirii devine obișnuință, nu te mai bucură. Se simțea descurajat – un sentiment de inutilitate și de zădărnicie puse stăpânire pe el, iar sentimentul acesta rău îi amplifica setea. „La dracu”, își spuse blondul. „Decât deprimat, mai bine sătul” – și o porni în pas alergător spre pădurea de la marginea Timișoarei, plină de arici și iepuri de câmp al căror gust nu-l putea suferi.

M-am întâlnit cu Ulrich pe lângă vechiul liceu al ordinului călugărilor piariști („știi că ordinul mai are doar trei școli în toată Europa?” Bineînțeles că nu știam), iar apoi el a dorit să mergem în Parcul Central, despărțit de parcul în mijlocul căruia se ridicase Catedrala, în preajma celui de-al doilea război mondial, de liniile de tramvai.

-Știi că odată pe aici trecea trenul? Iar înainte de asta a fost unul din cimitirele de la marginea orașului.

-Ce de amănunte!

-Păi e simplu. Imaginează-ți castelul: când l-am zărit pentru prima oară, om fiind, se ridica tot acolo unde se află și astăzi, doar că arăta diferit. Pe trei laturi se întindeau mlaștinile și brațele Begăi, pe o parte era șanțul cu apă și podul mobil. Dincolo de cetate se afla târgul, înconjurat de ziduri groase de apărare. Iar dincolo de târg, un spațiu viran, o câmpie netedă ca-n palmă pe care nu creștea nici un fel de vegetație, asta pentru a împiedica eventualii asediatori să se apropie neobservați. După această fâșie de pământ pustiu se găseau mahalalele, care practic nu mai făceau parte din oraș. Când așezarea s-a extins, o parte a terenului viran de sub zidurile cetății a găzduit cimitirul, iar o altă parte a fost acoperită de construcții și astfel mahalalele au fost înglobate în ceea ce tu cunoști ca fiind Timișoara de azi. Acum o sută de ani liceul piariștilor se afla la capătul

orașului, iar în timpul stăpânirii turcești pe strada Alba Iulia, pe care tu o străbați zilnic căscând ochii la vitrine, curgea Bega.

Ulrich se așeză pe o bancă în parc și mă pofti să stau lângă el.

-Ce-i, ce te frământă? am întrebat prudentă.

-De două săptămâni bat străzile astea zi și noapte și încă n-am descoperit nici un indiciu care să-mi arate că sunt pe drumul cel bun. Steve îmi scrie că probabil arheologul a fost atacat din pricina ciobului aceluia de ceramică. El crede că profeția a fost ascunsă într-o amforă, întocmai ca manuscrisele de la Marea Moartă și că ciobul cu inscripții ar putea fi un semn.Dar am fost acolo unde s-a descoperit fragmentul de vas și nu era nici urmă de vreun document, iar la ultima vizită locul era înțesat de poliție, care ancheta încercarea de asasinat asupra lui Marian Bratu, arheologul. Și ar mai fi ceva – în noaptea trecută am alergat până la Becicherec, locul unde noi presupunem că a ajuns profeția.

-A fost cu folos alergătura?

-Mi-e teamă că nu. Am văzut un sat adormit cu moară, biserică, primărie, școală și străzi largi ca în toate satele din Câmpia Bănățeană. Dar aceste clădiri erau noi, nici una nu cred că și-a sărbătorit încă centenarul. Satul pe care eu îl caut, în care eventual a poposit profeția, a fost ras de pe fața pământului în 1594, când de aici a pornit revolta lui Gheorghe Pantelici, un sârb energic, nemulțumit de stăpânirea turcească. Beglebergul de Timișoara, pașa Hassan cel Mic, a fost înfrânt în patru rânduri de răsculați și neavând încotro a scos tunurile din oraș și le-a îndreptat împotriva creștinilor. A fost ultimul mare măcel sângeros la care s-au dedat musulmanii înainte de a fi nevoiți să predea cetatea în mâinile lui Eugen de Savoya.

-Apropo, știai că s-a ridicat un bust al prințului Eugen la doi pași de aici, pe Aleea

Personalităților din parc? Zici că l-ai cunoscut bine și voiam să te întreb dacă statuia îi seamănă.

-Mergem să vedem chiar acum, decise Ulrich.

Se ridică brusc (făcea probabil eforturi să se miște lent, ca să nu atragă atenția oamenilor) și am luat-o spre ieșirea din parc care dă către Corso, promenada orașului. Nu a fost nevoie să-i arăt locul – până să-l ajung din urmă, el se oprise deja în fața bustului prințului Eugen. Strângea în mână o batistă albă, fină, pe care o duse rușinat la ochi. Când o îndepărtă, pe țesătura de un alb strălucitor se ivi o pată roșie. M-am înfiorat – deci nu era o simplă poveste, vampirii chiar plângeau cu lacrimi de sânge. Am încercat să ignor batista (spre norocul meu o ascunse repede într-un buzunar al hainei) și să nu mă las impresionată.

-Da, e chiar așa cum mi-l amintesc. Am avut un noroc nesperat să pot cunoaște un asemenea om.

-Știa ce ești?

-Știa, bineînțeles. Am încercat să-i prezint avantajele unei vieți veșnice pentru cineva atât de citit și de pasionat de cunoaștere, dar m-a refuzat. Spunea că are și așa prea multe păcate pe suflet ca să mai adauge încă unul. Era de o corectitudine impresionantă. N-ar fi pricinuit moartea nici unui om daca aceea moarte nu era strict necesară pentru cauza creștinilor, iar inamicii și prizonierii și-i trata cu același respect cu care își trata apropiații. Îmi aduc perfect aminte de ziua capitulării garnizoanei turcești din Timișoara – mulți dintre cei care se găseau atunci în jurul prințului Eugen ar fi vrut să-l determine să se răzbune pentru purtarea neomenoasă a lui Ahmed-Pașa. El doar stătea acolo, în fața cortului său situat în mijlocul taberei, fără să lase să i se ghicească pe chip bucuria victoriei. Stătea și murmura: „și ei sunt oameni, iar noi am promis că ne vom purta omenește cu învinșii". „Dar Ahmed-Pașa..."

murmurau câte unii. „Eu nu sunt Ahmed-Pașa”, a replicat prințul cu o privire atât de neagră că nimeni n-a mai îndrăznit să se apropie de el în ziua aceea și să-l întrebe de ce îi lasă pe turci să plece.

-Cred că mai ții și acum la el, am observat pe un ton neutru. Și totuși v-ați certat.

-Nu ne-am certat, mă contrazise Ulrich dând energic din cap. Pur și simplu ne-am despărțit, considerând că există lucruri asupra cărora vederile noastre sunt mult prea diferite.

N-am insistat, așteptând să văd dacă mai spune ceva. Vilayetul și sfârșitul lui erau pentru mine aspecte exotice ale istoriei orașului – în ciuda faptului că mă laud cu o imaginație bogată, nu-mi puteam închipui Timișoara ca pe un oraș oriental, cu bazarul plin de mirodenii din țările calde, bărbați cu turbane pe cap și femei acoperite de văluri negre din cap până-n picioare, care evitau să se arate pe stradă și își petreceau întreaga viață între pereții odăilor din haremuri. Ulrich se hotărî să continue, vorbind în șoaptă, mai mult cu sine însuși sau cu bustul de bronz din fața noastră:

-Prințul, cu statura lui scundă și timiditatea înnăscută, s-a ferit de societatea femeilor. Dar asta nu înseamnă că n-a avut parte în viață de câteva iubiri fulgerătoare.

-Există mereu excepții care întăresc regula, am spus într-o doară.

-Nu, nu de asta e vorba. Vezi tu, într-o viață petrecută mereu în oștire, a fost înconjurat de bărbați tineri, unii foarte arătoși...

-Hm, da... Care va fi fost nivelul de toleranță al oamenilor în anul o mie șapte sute?

-Acum pricepi de ce a vrut să-și salveze sufletul, neacceptând să-l transform în vampir? În ciuda inteligenței lui, era în fond un om foarte religios.

-Cred că încep să înțeleg motivul rupturii dintre voi. Vampirii sunt frumoși și au lipici la muritori. Iar tu și prințul Eugen...

-Nu am fost iubiți, dacă asta vrei să insinuezi. Am plecat de lângă el atunci când mi-a devenit limpede că nu-i pot răspunde cu aceleași sentimente ca ale lui, că din partea mea nu e decât prietenie, în timp ce el și-ar fi dorit... în fine, un alt fel de relație.

N-am mai întrebat nimic o vreme. Simțeam că răscolisem un trecut care a lăsat urme adânci în conștiința lui Ulrich (eram convinsă că avea totuși o conștiință) și mi-am zis că era mai bine să tac. El continua să privească bustul prințului Eugen, dar eram convinsă că ceea ce vedea erau scene din trecutul îndepărtat, dintr-un oraș în care trăisem întreaga viață, dar pe care nu voi ajunge să-l cunosc niciodată așa cum îl cunoștea el. Nu știu ce mi-a venit să întreb la un moment dat, dar nu mă puteam abține:

-Prințul Eugen a fost om, sau vreo creatură magică?

-A fost om, răspunse blondul fără ezitare.

-Și Nostradamus?

-Tot om, fără îndoială. Eu nu l-am cunoscut, dar Joshua, conducătorul vampirilor din Paris, a zis că poate să bage mâna în foc pentru asta. Dar de ce vrei să știi?

-Mă întrebam dacă nu cumva treci pe lângă obiectul misiunii tale fără să-i acorzi importanță, doar pentru că nu poți gândi ca un om, ci mult mai complicat.

-Și cum ar gândi un om, după părerea ta?

-Păi, nu cred că un om s-ar despărți cu atâta ușurință de un document prețios, posibil compromițător, numai ca să-l trimită în colțul opus al continentului. Dar i-ar prinde bine ca lumea să creadă acest lucru, pentru că n-ar căuta profeția acolo unde – dacă ea există – probabil se află și astăzi. Eu mă îndoiesc că profeția a părăsit teritoriul Franței. Ai putea s-o găsești la ultimul domiciliu al lui Nostradamus, unde el probabil se

amuza văzând că a reușit să trimită curioșii în brațele sultanului și ale pașalelor și vizirilor săi.

Ulrich zâmbi larg. Îl vedeam pentru prima oară bine dispus după multe zile de supărare.

-Dar știi că ai idei? Tot căutam un motiv să merg din nou în Franța, ca să mă asigur că Steve e tratat cum se cuvine. Promite-mi că în lipsa mea te vei interesa în continuare de șantierele arheologice și de mersul săpăturilor.

-Dacă se descoperă ceva însemnat, știrea va apărea în ziarul local. Un document ascuns printre ruine timp de secole ar face senzație și sigur aș afla de el. Nu-ți pot garanta că voi bântui noaptea prin oraș, ca tine, pentru că eu noaptea dorm. Dar ziua voi avea ochii deschiși și urechile ciulite, iar ziarele locale te vor aștepta la întoarcere, sortate și puse în ordine.

Cap. 8 Mărturisirea

-Pacienții mei sunt morții, nu cei vii, bombăni medicul legist în timp ce străbătea grăbit coridoarele Spitalului de Urgență.

-Știu, dar totuși de astă dată te vei uita la un pacient în viață. Garantez că nu mușcă, replică Tomșa sec.

-Dacă tu zici... Și cam ce te interesează la acest pacient?

-Rana de la piept. Am aranjat să fim de față atunci când i se schimbă bandajul și vreau să știu cu ce obiect i s-a putut face o astfel de leziune.

-Nu ar fi mai simplu să-l întrebi pe el? Spre deosebire de cei decedați, oamenii vii au obiceiul să vorbească...

-Mi-e teamă că nu va avea ce să spună. A fost atacat fulgerător, noaptea, în întuneric, pe fundul unei gropi. Cel puțin asta susține colegul lui care a chemat ambulanța și l-a însoțit la spital.

-O groapă e un loc cu totul nepotrivit ca să-ți petreci noaptea, observă legistul. Iarăși anchetezi o încăierare între oamenii străzii?

-Nu, de data aceasta „clientul” e un respectabil arheolog.

-Ah, m-am dumirit. Lucrările de reabilitare a centrului vechi sunt atât de rămase în urmă că mai nou arheologii sapă și noaptea.

-Nu e chiar așa. Omul a descoperit un artefact rar și s-a întors să facă unele verificări, împreună cu un coleg și o lanternă frontală. Era convins că nu i se poate întâmpla nimic rău, pentru că poliția municipală patrula prin zonă.

-Grozav, n-am ce zice! Tipul e suspectat de ceva?

-Nu, nici vorbă. Am cercetat persoana, doctorul în istorie Marian Bratu e ceea ce se numește un savant respectabil, cu o listă cât un

pomelnic de lucrări publicate la edituri de bun nivel și prin reviste de specialitate.

-Atunci ce caută un polițist pe coridor?

-L-am plasat acolo din motive de siguranță. O încercare nereușită de asasinat se poate repeta oricând.

-Aici, la spital? E riscant din cale-afară. Ce a descoperit omul ăsta ca să trebuiască redus la tăcere? Bănuiesc că aurul pierdut al lui Decebal n-are cum să se afle printre ruinele Timișoarei turcești.

-Aș da o sută de lei, un an din viață și o ladă de bere ca să știu răspunsul, murmură Tomșa.

-Banii nu ne vor ajuta, viața e și așa scurtă. Vezi, din oferta ta orice om deștept ar alege berea.

Legistul era mai mereu bine dispus și avea replica potrivită. Tomșa bănuia chiar că buna dispoziție făcea parte din fișa postului, altfel medicul n-ar fi putut trece prea ușor peste vederea cadavrelor ciopârțite, pe jumătate descompuse, pe care munca lui i le punea în față zi de zi.

La auzul ușii care se închidea în spatele celor doi, Marian Bratu deschise ochii.

-E conștient, dar a fost sedat și doarme mai tot timpul, șopti o infirmieră aflată lângă patul rănitului.

Femeia tocmai schimba niște bandaje pline de sânge cu altele proaspete, iar legistul se apropie curios.

-Mda, arată ceva mai bine decât pacienții mei obișnuiți.

Ochii medicului zăboviră îndelung asupra tăieturii adânci pe care arheologul o avea sub sânul stâng – o rană foarte roșie și foarte mare.

-Este, aproape cu certitudine, făcută cu același tip de cuțit care l-a ucis pe băiatul de la pizzerie, declară legistul.

Tomșa oftă.

-Asta nu înseamnă că e vorba neapărat de aceeaș armă, adaugă medicul. Poate să fie o

coincidență. Oamenii recurg cel mai adesea la cuțit atunci când vor să ucidă, pentru că e o armă aflată la îndemână: aproape în orice gospodărie se găsește un cuțit mare de bucătar care, mânuit cu știință, poate trimite pe lumea cealaltă chiar și un tip solid. Arheologul ăsta, Bratu, a avut o doză bună de noroc sau cel care l-a atacat a acționat cam în grabă.

-Mulțumesc, asta voiam să aud. Cel care a găsit arma, un tânăr care se întorcea către dimineață de la o petrecere, s-a gândit la crima de la pizzerie, dar eu am presupus imediat că sângele de pe pumnal era al lui Bratu.

-A, avem arma crimei? Iată o informație binevenită, observă legistul. Sper că ai trimis-o la laborator, nu?

Telefonul din buzunarul inspectorului țârâi strident. Infirmiera îi aruncă o privire dezaprobatoare – nu se vine în camera unui bolnav cu o sonerie de telefon atât de zgomotoasă!

-Tomșa la telefon. Da, te ascult. E sigură informația? Avem și amprentele? Bine, mulțumesc. Se întoarse spre legist cu un zâmbet de ușurare și-i spuse: s-a confirmat, pe pumnal era sângele arheologului. Avem și niște amprente, se caută în baza de date dacă aparțin cuiva cunoscut. Mai reziști să vii cu mine în partea cealaltă a spitalului sau te-ai săturat de pacienții în viață?

-Dacă mă rogi, vin. Dar ce avem acolo?

-Pe individul lângă care s-a găsit cuțitul.

-Oooo, tu te plângi că ai o meserie grea? Caz rezolvat, ce mai vorbă!

Tomșa privi pe geam cu un aer preocupat.

-Aș vrea să fiu atât de sigur cum ești tu. Am arma, am un suspect dar nu văd pentru nimic în lume un motiv de a-l înlătura pe Marian Bratu.

Ieșiră fără zgomot din încăperea aseptică în care arheologul continua să doarmă și se îndreptară spre clădirea spitalului de ortopedie, aflată în curte.

După ce-și scoase legitimația de polițist, Tomșa se interesă de un caz adus de niște studenți, un pacient cu glezna ruptă. O asistentă porni în fața celor doi bărbați, arătându-le drumul. Se opri la intrarea unui coridor puțin animat la ora aceea matinală, pe care singurul suflet care se zărea era un agent de pază moțăind pe un scaun, în fața unei uși.

-Eu i-am spus să stea acolo, lămuri inspectorul. Individul din cameră s-ar putea să fie suspectul nostru. Vom afla când amprentele lui vor fi confruntate cu cele de pe pumnal.

-Și tu lași un presupus criminal în serie sub paza unui singur polițist, care și el pare cuprins de boala somnului?

-Presupusul tău criminal nu va face nici un pas ca să evadeze, te asigur. Chirurgul care l-a operat m-a sunat să-mi spună că n-a văzut, în toată cariera lui, un ins cu glezna mai ferfeniță decât ăsta. Chiar se întreba ce anume poate rupe oasele în asemenea hal. Prin urmare mi-am trimis băieții să verifice dacă nu cumva în Piața Unirii a fost uitată o menghină.

-O menghină? repetă legistul curios. Cine ar duce așa ceva pe șantierul arheologic de acolo?

-Vezi, asta mă întrebam și eu. Dar exact așa mi s-a spus, că piciorul individului pare să fi fost strâns într-o menghină până când oasele au cedat.

-Brrr, lucrul dracului! Dacă e cum zici, omul a avut parte de o durere atroce.

-Și va mai avea parte de dureri, te asigur. Se pare că de-acum nu va mai putea merge decât sprijinit în baston.

Telefonul inspectorului se trezi din nou, cu același țârâit strident.

-Tomșa. Ascult.

Un timp se lăsă tăcerea, întreruptă doar de câte un „hm, da, așa” mormăit de inspector, apoi acesta întrebă:

-Sunteți siguri de asta? Bine, mulțumesc.

Închise telefonul și-l luă pe legist de braț, în timp ce polițistul care se trezise de-a binelea le deschidea ușa.

-Și acum hai să ne vedem criminalul.

În salon se aflau două paturi, din care unul era gol. În celălalt se vedea un ins ars de soare, brunet, de vreo patruzeci de ani. Omul era treaz dar, de îndată ce auzi ușa deschizându-se, se întoarse cu spatele spre cei doi bărbați care intraseră, prefăcându-se că doarme. Legistul observă că omul purta pe un picior o cizmă de ghips.

-Bună dimineața, domnule Avădanei, salută Tomșa.

-Cine ești și ce vrei de la mine? i-o trânti brunetul. Cară-te și lasă-mă în pace!

-Cu mine nu-ți merge. Sunt inspectorul Tomșa și anchetez încercarea dumitale de a-l asasina pe arheologul doctor Bratu. Ai face bine să colaborezi.

-Nu aveți nici o dovadă și nici un martor. Nu mă lua cu povești. Și apoi nu cunosc nici un Bratu.

-Poate. Dar cazierul dumitale e destul de „colorat”.Tocmai ai ispășit paisprezece ani pentru omucidere. De la închisoare te-ai întors acasă la Iași și peste o lună ai luat trenul către Timișoara.

-Și ce, e interzis? Am venit aici să-mi caut de lucru.

-Hm, iată o afirmație care poate fi adevărată, deși cred că foștii dumitale angajatori te-ar fi găsit mai ușor la Iași.

-N-am idee ce spuneți!

-Oh, ba da. Ai mai lucrat pentru mafia din Ucraina, n-ar fi prima oară. S-ar putea să beneficiezi de circumstanțe atenuante dacă îmi spui sincer ce le-a cășunat ucrainienilor pe bietul arheolog.

-V-am mai zis, eu pe omul ăla nu-l cunosc!

-Chiar așa? Atunci mă întreb cum de-a fost rănit cu un cuțit pe care s-au descoperit amprentele dumitale.

Legistul îl privea încordat pe Avădanei și-i sesiză tresărirea speriată când Tomșa aduse vorba de amprente. Acesta văzu și el crisparea vinovată a suspectului, pentru că se decise să continue interogatoriul. Într-un colț, polițistul zărit adineauri pe coridor înregistra discuția.

-Ești vinovat nu numai de starea gravă în care se află arheologul Bratu, dar și de moartea unui băiat de la o pizzerie din centru. Tânărul a fost înjunghiat cu același cuțit.

„Joacă la cacialma”, gândi legistul. „Pentru băiatul de la pizzerie nu avem dovezi”. Dar Avădanei fie nu era prea deștept, fie suferința îl înmuiase, pentru că vorbi fără să-și măsoare cuvintele:

-Asta chiar nu mai puteți să mi-o puneți în cârcă tot mie. Nimeni nu a văzut nimic, mă auziți? Nimeni! Și nu există amprente pentru că...

-Pentru că ai planificat totul și purtai mănuși, îl întrerupse Tomșa. Bravo, așa te vreau, cooperant. Dacă lucrezi în continuare pentru „prietenii” din răsărit, nu are nici un rost să-i aperi – vor fi oricum dați în urmărire prin Interpol. De ce să scoți tu castanele din foc pentru ei?

Avădanei se resemnă.

-Poate aveți dreptate, măcar la închisoare nu trebuia să-mi bat capul cu ce voi mânca a doua zi. Am lucrat într-o vreme la o fabrică, dar atunci când ea a falimentat am rămas pe drumuri și am început să beau. Mai munceam pe apucate, când aici, când acolo, până un vecin mi l-a prezentat pe Ghenadi. Mai bătusem oameni, mă mai încăierasem la beție, dar Ghenadi mi-a cerut să ucid. Mi-a promis mai mulți bani decât aș fi câștigat în cinci ani de leafă la fabrică și când n-am mai avut parale pentru mâncare am acceptat.

-Știu continuarea, avem dosarul tău, îl întrerupse Tomșa. Ai lucrat neatent și ai fost prins, iar între timp Ghenadi despre care vorbești a dispărut și și-a șters urmele. Ai fost închis pentru paisprezece ani – de fapt condamnarea fusese pentru douăzeci, dar te-ai purtat bine. Mai departe?

-Păi, am venit cu ceva bani în buzunar la Timișoara, să-mi caut de lucru. Nu mai voiam să am de-a face cu mafia ucraineană, dar după câteva săptămâni de rătăcit prin oraș mi s-au terminat iar banii. M-am angajat în gară, la descărcat de vagoane ca să fac rost de suma necesară să mă întorc la Iași, dar știți cum e… muncă grea, obositoare, omul asudă mult și merge la birt să se răcorească – așa că iarăși m-am trezit cu buzunarele goale.

-Dacă n-ar fi băutura, ai putea deveni un om de înțeles. Dar așa… Deci descărcai vagoane în gară. Ce s-a întâmplat între timp?

-M-a găsit un amic de-al lui Ghenadi, zicea că vine din partea lui și că are nevoie de un om priceput în mânuirea cuțitului. I-am spus că n-am decât o brișcă micuță, cu care n-aș putea face rău nici unei muște, iar el mi-a dat un pumnal adevărat și niște bani în avans, cerându-mi să-l lichidez pe băiatul de la pizzerie. A zis că tânărul îi datora o sumă mare, pe care nu voia s-o returneze nici cu amenințări.

-Și tu l-ai crezut…

-Păi ce puteam face? Aveam nevoie de parale, iar tânărul acela nu-mi era nici tată, nici mamă, nici frate…

-Nu gândești deloc, spuse Tomșa cu un aer compătimitor. Nu pui niciodată să fie ucis cineva care îți datorează bani. Morții nu-și plătesc datoriile, asta e sigur. Deci individul care te-a tocmit nu a fost sincer în privința motivului pentru care voia să-l facă dispărut pe băiatul de la pizzerie. Altceva? Tot el ți-a cerut să-l lichidezi pe Bratu?

-De fapt pe Bratu n-ar fi trebuit să-l omor. Omul m-a tocmit doar ca să-l urmăresc pas cu pas și să-i raportez tot ce face și mai ales tot ce se descoperă pe șantierul din Piața Libertății. Cum din slujba de la gară demisionasem, aveam vreme să colind centrul orașului și să casc gura la ce se petrecea acolo, iar reperarea lui Bratu a fost un fleac – era șeful peste săpături și se agita toată ziua prin zonă. Așa am aflat de blestematul de ciob cu inscripții și, imediat, mi-am sunat șeful.

-Șeful tău are un nume și o înfățișare? Ni-l poți descrie?

-Nu, nu mi-a lăsat decât un număr de telefon la care-l puteam contacta oricând, iar înfățișarea e... hm, de unde pot să știu eu cum arată un tip pe care nu l-am văzut decât noaptea, cu gulerul hainei ridicat, cu ochelari negri mari cât jumătate de față și cu capul mereu acoperit, ba de o șapcă, ba de o pălărie? Când îl sunam, trebuia doar să spun „sunt Avădanei”, atât. Nu-i cunosc numele, pentru mine e omul fără chip și basta.

-Deci zici că Bratu a descoperit un ciob cu niște inscripții. Ce ți-a ordonat omul fără chip?

-Păi, să-l urmăresc pe arheolog și dacă se duce noaptea pe șantier să-i iau tot ce găsește în pământ și să ascund în camera pe care am închiriat-o într-un demisol nenorocit și plin de igrasie.

-Și a mai găsit ceva, în afara acelui ciob?

-Nu cred să fi găsit. A venit cu încă unu', tot dintr-ăștia cu salopete portocalii, discutând în gura mare. Au trecut pe lângă mine vorbind despre ciobul cu pricina, sperau să mai descopere și altele. Au coborât în groapă și s-au apucat de săpat.

-Iar tu ai sărit asupra lui Bratu ca un nebun, cu cuțitul și l-ai rănit grav în zona inimii. Poți să-mi spui de ce?

Avădanei părea serios încurcat. Lăsă capul în jos, într-un gest resemnat.

-Ai băut înainte și ți-a cășunat ceva din senin pe bietul arheolog de ți-ai pierdut controlul în halul ăsta?

-Nu, mă jur că n-am pus strop de alcool în gură.

-Atunci?

Avădanei privi in lături, evitând ochii lui Tomșa.

-Ei, ai de gând să răspunzi sau nu?

-Păi, de-acum mi-e totuna dacă mă duceți la închisoare sau la casa de nebuni, vreau să ajung doar într-un loc unde să am casă și masă și să nu mă găsească mafia.

-De ce crezi că vei ajunge la casa de nebuni? Spune-mi adevărul și te voi crede.

-Nu pot, domnu' inspector. Nu mă cred nici eu pe mine. Beleam ochii și eram convins că am halucinații, iar asta m-a speriat de moarte.

-Și atunci ai sărit asupra lui Bratu...

-Da, atunci. Am făcut-o de frică.

-Zău dacă pricep. Lămurește-mă.

Avădanei se foi în așternut, ceea ce-i provocă o grimasă de durere. Apoi continuă, vorbind pe o voce joasă, ca și cum s-ar fi temut să nu fie auzit de urechile nu se știe cui:

-Cei doi arheologi erau așa de ocupați cu discuția lor, că mergeau înainte ca chiorii, fără ca măcar să întoarcă și ei capetele odată. În spatele lor mă strecuram eu, trăgând cu urechea și încercând să pricep mai multe din discuție. Și mai era o patrulă de poliție în piață, care l-a recunoscut pe Bratu și l-a lăsat să treacă, după care s-a îndepărtat. Despre oameni, cam atât. Dar a mai fost ceva în piață în acest timp, ceva straniu și care m-a înspăimântat atât de mult că mi se ridică părul măciucă și acum, când îmi aduc aminte și povestesc. Era – cum să spun? Un soi de negură, o ceață care luase o formă vag umană și din partea căreia venea un aer înghețat. Iar chestia aia, nu știu

cum să-i zic, ne urmărea pe noi, pe arheologi și pe mine, iar de polițiști nu s-a apropiat deloc.

-Și tu zici că n-ai băut nimic, observă Tomșa supărat.

-Vă jur că nu m-am atins nici măcar de un strop de bere. Ceața s-a ridicat amenințătoare în spatele meu, densă și neagră ca smoala. Luminile lămpilor din piață au pălit, câteva au început să pâlpâie, iar altele s-au stins. M-am speriat atât de tare că am coborât în groapă lângă cei doi tipi care se apucaseră de săpat. Ce altceva puteam face? Ăia măcar erau oameni, iar la polițiști n-aveam de gând să mă duc, din motive evidente. Speram că lucrul acela, orice ar fi fost, va pleca de acolo, dar am făcut un zgomot pe când am coborât scara care duce la săpături. Bratu m-a auzit și a întors capul spre mine, celălalt era prea departe și n-a reacționat. Bratu a deschis gura să strige după ajutor, iar eu trebuia să-l reduc cumva la tăcere, ca să nu mă dea de gol. Am scos cuțitul și l-am înjunghiat, dar el a început să zbiere și să horcăie, așa că am recuperat cuțitul, am urcat scara și am început să alerg cât mă țineau picioarele.

-Să presupunem că te cred. Ce ai făcut după aceea?

-Păi, trebuia să scap cumva de cuțit. Știam că toată Piața Unirii e plină de șanțuri, mi-am zis că-l arunc acolo și mă duc acasă. Poliția și colegul lui Bratu aveau să se ocupe de rănit, iar eu îmi puteam vedea de drum. Dar n-a fost să fie. Umbra neagră s-a luat după mine, m-a depășit și a dispărut în noapte. Când am intrat în Piața Unirii, locul era pustiu, nu se vedea nimic ciudat și nici țipenie de om. Mă uitam cu grijă în jur, căutând un loc unde să abandonez arma și am văzut un șanț adânc traversat de un podeț, chiar în drumul meu. Mergeam pe podeț când s-a întâmplat toată treaba – mai țin minte doar că mă gândeam că noaptea e neobișnuit de rece. O mână albă a răsărit din

adâncul pământului, mi s-a înfășurat ca un șarpe în jurul gleznei și nu mi-a mai dat drumul.

-Ai văzut omul căruia îi aparținea mâna?

-Nu, șanțurile sunt adânci și luminile felinarelor nu ajung până în fundul lor. Oricine ar fi fost, s-a ascuns în beznă. M-am aplecat, bucuros că nu aruncasem cuțitul și hotărât să scap de individ tăindu-i degetele. Dar el m-a strâns de gleznă și am simțit o durere îngrozitoare. Am căzut la pământ, omul s-a aplecat asupra mea și m-a întrebat ceva legat parcă de cine m-a trimis. Am răspuns „omul fără chip" și mai departe nu știu nimic. Mi s-a făcut negru în fața ochilor, am început să dârdâi și să-mi clănțănească dinții în gură și am simțit că-mi îngheață sângele în vene, mai ceva decât într-o noapte geroasă de iarnă. Când am deschis ochii, m-am trezit aici, cu o perfuzie în braț și mi s-a spus că glezna mea e făcută praf.

-Mâna care te-a atacat nu avea nici un semn particular?

-Ei, da, acum că ziceți, mi-am amintit: un inel pe degetul arătător, foarte vechi și complicat, cu o uriașă piatră prețioasă. Era o piatră adevărată, nu sticlă de neam prost – strălucea în lumina felinarelor de-ți lua ochii.

-Un diamant? întrebă Tomșa.

-Nu am de unde să știu, dar diamantele sunt albe, nu? Piatra aia avea o culoare închisă, era ca o apă neagră, primejdioasă și tăcută. Mă tot gândesc că poate omul lui Ghenadi a vrut să mă pedepsească pentru prostia cu Bratu, dar cineva care are bani pentru un asemenea inel trebuie să fie un șef mare, nu unul care stă noaptea prin gropi – un tip care doar ordonă și altul execută în locul lui. Și-abia ce-l abandonasem pe Bratu în Piața Libertății, plin de sânge. Nimeni nu ar fi avut vreme să decidă ceva în privința mea, necum să-și ducă hotărârea la îndeplinire. Asta e, v-am spus tot ce știam. De ce s-au întâmplat toate așa...

-Bine, îmi dau seama că analiza faptelor nu e punctul tău forte. Consideră-te arestat, dar fii liniștit, mafia ucraineană nu are cum să ajungă la tine. Un polițist va fi în permanență în cameră sau la ușa ta, așa că nu trebuie decât să-l chemi dacă îți mai aduci aminte de ceva și eu voi primi toate informațiile.

-Să trăiți, domnu' inspector, mulțumi Avădanei când Tomșa și legistul plecară.

-La naiba, bombăni inspectorul după ce ieșiră pe coridor. Îți dai seama ce fantezie bogată au câte unii? Cețuri, umbre negre – ai fi zis că Avădanei povestește un film de groază...

-Nu-l judeca prea aspru. Mai bine întreabă-te cum se face că el și cei doi de la poliția municipală au văzut același film, deși nu aveau nici o posibilitate să comunice între ei.

Tomșa îi aruncă legistului o privire întunecată.

-Sunt obosit și aproape că dorm pe mine, deci nu-mi stă mintea la ipoteze halucinante. Dacă ai observat ceva suspect, deșartă-ți sacul.

-Nu acum, când nu te poți concentra. Vino la mine după un somn bun și mai vorbim.

De douăzeci de ani, de când Tomșa colabora cu bunul său prieten medic legist, se ferea sistematic să-l viziteze la locul de muncă al acestuia. Acum ar fi vrut să-i propună un alt loc de întâlnire, dar mintea lui refuza să se gândească la orice, în afara unei perne de puf, situată într-un pat moale. Cei doi se despărțiră hotărâți să se revadă cu câteva ore mai târziu și Tomșa se duse să-și recupereze somnul pierdut în noaptea care tocmai trecuse.

Inspectorul inhală aerul de pe culoar fără pic de plăcere. Mirosea a formol, a dezinfectant și a săpun, iar toată această combinație aseptică, suprapusă peste duhoarea morții, îl făcea să se

simtă rău. De îndată ce ajunse în biroul legistului, începu să se plângă:

-Știi bine că detest să vin aici! Nu putem să ne vedem și noi, ca oamenii, la o cafea la mine? Ești singura persoană în viață care suportă locul ăsta fără să i se întoarcă stomacul pe dos!

-Tocmai de aceea am vrut să treci tu pe la mine și nu invers. Aici nu ne va deranja nimeni și în mod sigur nimeni nu va trage cu urechea. Toți cei din aripa asta a clădirii sunt morți.

-Minunat, e din ce în ce mai bine!

Medicul zâmbi.

-Ți-am anticipat reacția și ți-am pregătit o cană mare de cafea concentrată. Poftim, bea liniștit, nu e nici un pic de formol în ea.

-Mulțumesc. Poate mă lămurești acum și ce e cu secretoșenia asta.

-„Secretoșenia”, cum o numești tu, constă în apărarea unora din tainele meseriei mele care, odată scoase la lumină, ar da peste cap lumea oamenilor.Știi că un unchi de-al meu a fost tot medic legist?

-Nu, nu știam.

-Ei bine, el mi-a spus într-o zi o poveste atât de stranie încât povestea aceea de demult m-a determinat să-mi aleg cariera. Așa ai și tu explicația de ce n-am urmat o ramură a medicinei care se ocupă cu cei vii - știi tu, jurământul lui Hipocrat și tot bla-bla-ul cu cea mai nobilă meserie din lume. Pe lângă asta, medicina pe care o practic eu nici nu e cine știe ce rentabilă, pentru că pacienții mei nu se grăbesc să-mi ofere câte o „mică atenție”.

-Înțeleg ce zici. Colegii de școală s-au mirat de alegerea ta, noi toți așteptam să devii chirurg, aveai note suficient de bune pentru asta. Și când colo…

-În loc să vindec oameni, am ales să aflu adevărul. Știi, câte unii pot trăi cu o situație materială modestă, dar nu pot trăi în minciună.

-Totuși nu pricep ce te-a fascinat la medicina legală…

-Povestea unchiului meu, care i-a fost spusă de unul din profesorii lui pe vremea studenției. Omul se pregătea de o disecție, cadavrul zăcea pe masă cu o incizie adâncă în cutia toracică, dar a sunat telefonul. Profesorul a răspuns, însă când s-a întors la cazul lui a constatat că de fapt nu tăiase încă pielea mortului, sau cel puțin el asta credea. A făcut o nouă tăietură, de această dată foarte atent la fiecare detaliu și a plecat să-și aducă un caiet de notițe. A revenit din nou și din nou mortul zăcea întreg, fără nici o urmă lăsată de bisturiu.

-Brrr…

-Dar profesorul era un tip metodic. A mai făcut o incizie și a scos o parte din organele interne. Doar că acestea arătau ciudat, iar sângele și mai ciudat. Era lichid, nu se închegase, un lichid gros și negru ca smoala, care ardea ca un acid concentrat. Iar bisturiul folosit, după trei incizii, se tocise îngrozitor, ca și cum cineva ar fi încercat să taie pietre cu el. Omul și-a luat caietul și a început să noteze cele constatate, pentru că în mulți ani de practică nu mai văzuse așa ceva niciodată. Dar ce a urmat i-a depășit cu totul capacitatea de înțelegere. Pe când scria, cadavrul s-a ridicat în capul oaselor și a coborât de pe masa de disecție.

-Drace! Vrei să spui că profesorul tăia un om viu?

-Ți-am zis doar că o parte din organele vitale fuseseră scoase și zăceau pe masă. Ce om viu ar putea supraviețui fără plămâni și fără ficat?

-Aștept să-mi povestești continuarea. Eu tot sper că la urmă vei recunoaște că mi-ai istorisit un film de groază. În plus, ai creat și cadrul necesar, chemându-mă aici.

Legistul zâmbi.

-Nu, dragul meu, nu e nici un film. Deci mortul stătea bine-mersi, proțăpit pe picioarele lui,

cu rana provocată de bisturiu evident închisă. S-a uitat în jur, a întrebat unde se află și apoi i-a mărturisit profesorului, care era pe cale să leșine, că băuse sângele unui bețivan, iar pe ei alcoolul îi amețește mult mai rău decât pe oameni.

-A băut sânge, murmură Tomșa pe gânduri. Deci vrei să cred că era un…

-Da, un vampir. Noi, legiștii, suntem singurii care cunoaștem specia și pentru binele oamenilor am jurat să ne ținem gura. În plus, dovezile dispar extrem de ușor: creatura care a coborât de pe masa de disecție i-a spus profesorului că n-are nevoie nici de plămâni, nici de ficat, deci acesta poate să le păstreze. Numai că în câteva secunde s-au transformat într-o grămăjoară de praf fin și asta se întâmplă cu întreg corpul celor reci, dacă reușești să ucizi vreunul. Poftim de încearcă să dovedești ceva!

-Nu pot să cred una ca asta. Nu se potrivește deloc cu cunoștințele noastre de biologie și genetică – doar nu suntem în Evul Mediu, ca să înghițim orice pe nemestecate.

-Vrei o explicație științifică despre existența acestor făpturi? Profesorul a primit-o! Vampirul susținea că, așa cum mulți oameni știu, în evoluția timpurie a omenirii a intervenit o rasă extraterestră superioară, care ne-a transformat din neanderthalieni în homo sapiens. Numai că universul nu e populat doar de o singură specie extraterestră – așa cum o rasă ne-a creat pe noi, o alta a creat vampirii.

-Atunci cum se face că noi mai existăm? Ei sunt mai puternici, cel puțin asta zic legendele, iar cel puternic îl elimină pe cel slab, e legea selecției naturale.

-Au un mod de reproducere mult mai complicat decât al nostru, din cauza asta sunt foarte puțini. Nu e destul să facă schimb de sânge cu un om, ca omul să devină vampir. De cele mai multe ori o asemenea încercare se termină cu

moartea omului, pentru că sângele lor este incredibil de toxic pentru noi. Organismul uman va încerca să elimine toxinele și, nereușind, va muri otrăvit. Dar dacă schimbul de sânge se petrece atunci când reacțiile naturale de apărare ale omului sunt inhibate, în acest caz transformarea are șanse de reușită. Iar asta înseamnă să aduci omul în stare de comă profundă sau chiar de moarte clinică, pentru că numai astfel poți diminua atât de mult capacitatea lui de autoapărare încât corpul să-i accepte sângele de vampir.

-Mda, înțeleg. Nu e simplu și nici lipsit de riscuri. Acum pare evident cum de există așa de puțini vampiri. Dar de ce crezi că în povestea lui Bratu și a lui Avădanei e amestecat un nemuritor?

-Semnele sunt clare, lămuri legistul. M-am uitat la glezna nenorocitului și mi-am dat seama. Spre deosebire de voi, ceilalți, eu chiar am văzut odată un individ strivit într-o menghină, care avusese mult mai multe leziuni la nivelul pielii, dar mai puține la nivelul oaselor decât Avădanei al nostru. M-am lămurit pe dată că pe glezna lui cineva a aplicat o forță uriașă, pulverizând practic osul și articulația. Și mai era ceața din povestea polițiștilor și a criminalului, iar vampirii au abilitatea de a produce un fel de negură de camuflaj, îndărătul căreia își desfășoară nestingheriți acțiunile.

-Deci să-l credem pe Avădanei și pe polițiști, cugetă Tomșa cu voce tare.

-Și da și nu. Când vor, vampirii au o privire goală de conținut, care parcă te absoarbe. Cum oamenii din popor cred că ochii sunt poarta sufletului, de aici s-a născut legenda că vampirii nu ar avea suflet. De fapt au, ba unii din ei – e drept, cazuri rare – au un suflet tare cumsecade. Dar ochii aceia goi folosesc la hipnoză – ei hipnotizează oameni cu o ușurință ieșită din comun și muritorii vor ține minte și vor povesti din aceste întâmplări aflate la granița realității exact

atât cât vrea vampirul să se afle. Așa că nu putem fi siguri de adevărul celor afirmate de polițiști sau de asasinul plătit, pentru asta ar trebui ca un psiholog bun să încerce o regresie hipnotică.

-Din bine în mai bine, bombăni inspectorul. Nu numai că am fost pus în temă cu existența vampirilor, dar mai aflu și că nu pot avea nici cea mai mică încredere în martori. Nu doar avem un mort, pe băiatul de la pizzerie și o tentativă de asasinat, dar ne mai încurcă socotelile și niște creaturi coborâte din legende, niște ucigași sadici care se hrănesc cu sânge de om.

-Aici te înșeli. Vampirii au fost cândva oameni – nu sunt nici mai buni, nici mai răi ca majoritatea oamenilor. E adevărat că se hrănesc cu sânge, dar de cele mai multe ori e vorba de sânge de animale, iar proverbiala lor sete poate fi ținută în frâu. Dacă tot ai pomenit de legende, ar fi bine să-ți amintesc de poveștile cu creaturi binevoitoare, care ajută oamenii și pe care de multe ori noi le luăm drept îngeri păzitori, pentru că sunt ființe albe și frumoase, a căror piele strălucește sidefie la lumina lunii. Mulți sunt tot atât de departe de imaginea demonului sângeros pe cât e de departe omul modern, așezat în fața calculatorului, de primata cu păr pe tot corpul și ghioaga pe umăr din care am evoluat cu milioane de ani în urmă.

-Un vampir, hm… Ce interes ar avea să se amestece în cazul nostru?

-Poate că Bratu cu echipa lui nu e singurul care caută artefacte vechi. Poate că vreun nemuritor a ascuns ceva în Timișoara medievală și acum vrea să recupereze obiectul înainte da a cădea în mâinile arheologilor. Sau poate e vorba pur și simplu de nostalgia trecutului…

-Sau de aur, spuse Tomșa. Nu pot crede că mafia ucraineană a făcut o pasiune bruscă pentru cioburile de ceramică inscripționate, sunt tot mai convins că acești oameni se gândesc la o comoară

și speră ca arheologii să o descopere.Se zice că Timișoara a fost cândva un oraș extrem de important, că în vremurile bune avea strălucirea Vienei. Prietenul meu muzeograf explică asta prin faptul că a fost, de-a lungul timpului, capitala a două regate: a Ungariei lui Carol Robert de Anjou și a Voievodinei sârbești, acum un secol. Strângerea oștilor creștine între zidurile ei, pe vremea lui Iancu de Hunedoara, în intenția de a pleca la luptă contra turcilor e considerată o cruciadă și tratată de istorici ca atare. Deci o cruciadă a plecat de la Timișoara! Numai epidemia de ciumă în care a pierit Iancu a pus capăt tentativei creștine de a reface Imperiul Bizantin.

-Dar văd că te știi…

-Da, cu tine am fost împreună la liceu, dar în școala generală coleg de bancă îmi era actualul director al muzeului.

-O informație deloc de lepădat, dragul meu. Înseamnă că vei avea întotdeauna acces la cele mai noi vești de pe șantierele arheologice. E bine de știut.

Un timp nici Tomșa, nici legistul nu mai spuseră nimic. Se auzea doar zgomotul cafelei sorbite din cești. După o vreme, inspectorul reluă discuția:

-Iartă-mă că te întreb direct, tu ai întâlnit vampiri în acitvitatea ta?

-N-am de unde să știu asta. Puterea lor de a-și ascunde adevărata natură e remarcabilă.

-Totuși, trebuie să se deosebească într-un fel sau altul de oameni.

-Da – sunt mai frumoși decât noi, palizi, cu pielea rece ca gheața și dură ca o bucată de marmură. Ies la aer doar noaptea, soarele le este fatal. Dar paloarea și-o ascund fardându-se, iar pe lângă asta se mai spune și că ar avea abilitatea să se preschimbe în animale: bufnițe, lilieci, pisici negre, toate acele creaturi pe care omul le-a demonizat în poveștile lui. Dar nu trebuie să-ți faci

griji – dacă în anchetele tale te vei intersecta cu ei, vor șterge cu atenție orice urmă care să ducă în lumea lor. Sfatul meu sincer e să-ți vezi de treaba ta, să te bucuri că ai și arma crimei și criminalul, iar Avădanei nu-și neagă faptele. Cazul de la pizzerie e rezolvat, cel al lui Bratu de asemenea, datorită amprentelor de pe cuțit, care nu pot fi negate. Iar restul… uită restul. Eu în locul tău aș cere întărirea pazei de pe șantierele arheologice din oraș, având în vedere că mafia ucraineană se interesează de ele și nu știm ce urmărește. Și aș interzice strict accesul pe șantiere noaptea, oricât ar vrea arheologii să urgenteze lucrările sau orice ar fi descoperit. Vezi? Viața ta e simplă și frumoasă, cazurile se rezolvă ușor… iar discuția asta dintre noi bineînțeles că nu a avut loc. Și-acum te poftesc fie să te uiți la televizor împreună cu mine, fie să pleci – urmează serialul meu preferat, pe care nu l-aș rata pentru nimic în lume.

În biroul auster al legistului se găsea un televizor vechi, cu tub cinescop, care-i permitea acestuia să-și urmărească emisiunea preferată. Era un lucru bine știut în rândul colegilor că, așa cum mii de gospodine plângeau înnebunite la siropoasele seriale sud-americane, tot așa legistul făcuse o pasiune pentru un serial documentar dedicat castelelor bântuite, produs de BBC și difuzat odată pe săptămână.

-Bine, plec, hotărî Tomșa. Te las să-ți savurezi în pace porția de stafii. ne vedem mâine.

Ieși în aerul răcoros al înserării, cu un gust amar în gură. Tomșa era un bărbat înalt și sportiv, care se ținea extrem de bine pentru anii lui și se putea lua la întrecere cu colegi mult mai tineri: alerga la fel de iute ca în urmă cu douăzeci de ani, trăgea cu arma la țintă cu aceeași precizie și – mereu ocupat până peste cap – nu avusese vreme să filosofeze despre trecerea timpului. Dar acum, dintr-o dată, cei cinzeci și opt de ani pe care îi avea începură să-l apese pe umeri. Tocmai își dăduse

seama că un om din aceeași generație, un prieten, fusese atacat de crunta demență senilă și gheara spaimei îi strângea inima. „Câți ani voi mai rămâne oare lucid? Cinci, zece? Și după aceea ce va fi?” Rațiunea îi cerea să nu se neliniștească, bunicul lui murise la peste nouăzeci de ani, cu mintea întreagă și conștient de sine până în ultima clipă. Da, dar legistul? Aveau amândoi aceeași vârstă, iar omul acesta putea să susțină cu nonșalanță o idee atât de deplasată ca existența vampirilor. Oare asta nu însemna pierderea contactului cu realitatea?

Tomșa hotărî să-și pună grijile la o parte și să meargă acasă, la nevasta care în mod sigur îl aștepta deja cu o ciorbă caldă. „Uneori, ca să fii fericit în viață, trebuie să te mulțumești cu puțin. Eu acum nu am nevoie, pentru un pic de fericire, decât de una din ciorbele excelente pe care mi le gătește Stela și de un borcan plin cu smântână. Asta e tot ce contează – restul lucrurilor pot să aștepte până mâine…”

Cap. 9 Noi semne de întrebare

Meseria e meserie, n-ai ce-i face! Deși se jurase că va merge de-a dreptul acasă, la Stela și la oala cu supă, Tomșa nu se putea abține să traverseze orașul luând-o prin Piața Libertății, ca să arunce o privire săpăturilor. Deja se întunecase de-a binelea și o noapte senină coborâse peste lume, iar plimbăreții de pe stradă începuseră să se rărească.Tomșa trecu pe lângă de-acum celebrul cort al arheologilor, văzu patrula poliției locale făcându-și rondul și își spuse, mulțumit, că totul era în ordine, când privirea îi fu atrasă de un bărbat blond care își făcea de lucru în zona săpăturilor, deși aceasta era înconjurată de un gard de sârmă.

-Domnule, nu aveți voie acolo! Accesul e interzis!

Blondul mânuia un aparat de fotografiat de duzină, dar al cărui blitz lumina puternic ruinele la fiecare declanșare.Tipul păru să ignore interpelarea polițistului și își văzu de poze. Tomșa se apropie.

-Nu scrie nicăieri că e interzis să fotografiezi, observă bărbatul fără să fie deranjat de prezența polițistului. Tomșa îi vârî legitimația sub nas.

-Eu sunt Uri Heller, spuse necunoscutul la vederea legitimației, de parcă Tomșa i-ar fi întins o carte de vizită.

-În cazul acesta, domnule Heller, țin să vă repet că nu e voie să staționați noaptea în perimetrul șantierului arheologic și nici să faceți fotografii.

-După cum vedeți și dumneavoastră, nu sunt în perimetrul șantierului ci în exteriorul gardului care mărginește șantierul, iar o atenționare cu fotografiatul interzis nu e afișată nicăieri, comentă blondul cu o politețe rece și ironică.

Tomșa simțea că începe să se enerveze. Plecase necăjit de la serviciu, cu gândul mereu la fabulațiile prietenului său și tot ce-i mai trebuia după o zi îngrozitoare era acest filfizon spilcuit care să-i dea cu tifla. Dar - și Tomșa știa asta prea bine – blondul nu comisese nici o infracțiune și ceea ce spunea era perfect adevărat. Iar numele străinului, Heller, îi suna vag cunoscut, însă nu reușea să-și aducă aminte unde îl mai auzise. În mod cert, omul din fața lui nu era unul din acei politicieni locali de care cel mai bine e să te ferești, dacă nu vrei să dai de necazuri. Tomșa vorbi din nou, având grijă ca de astă dată vocea să nu-i trădeze nici un pic de iritare:

-Domnule, aveți dreptate dar ceee ce vă spun e pentru binele dumneavoastră. Sunt polițist, după cum ați putut vedea și rolul nostru e să apărăm cetățenii de lucrurile neplăcue care li s-ar putea întâmpla.

Blondul îl fixă cu niște ochi mari, mirați, iar inspectorul simți nevoia să adauge, deși chiar în momentul în care rostea cuvintele îi părea deja rău că le spusese:

-S-au petrecut fapte reprobabile aici, unul din arheologi a fost rănit și de aceea vă sfătuiesc să reveniți mâine, pe lumină.

-Sper că domnul Bratu e de-acum în afara oricărui pericol, spuse blondul îngrijorat. („De unde dracu îl știe pe Bratu? Doar am interzis ziarelor să publice știrea.”) Dar ziua nu se poate fotografia zona, pentru că la săpături participă și deținuți, m-am interesat deja.

-Duminică nu se lucrează, observă Tomșa. Ați putea fotografia atunci, în deplină siguranță.

-Hm, numai că eu duminică voi fi deja plecat din oraș. Dar n-are a face, rămâne pe altă dată.

Spre mulțumirea inspectorului, blondul își puse în buzunar aparatul de fotografiat. La un gest, pe degetul arătător al mâinii drepte îi fulgeră

lucirea unui inel cu o nestemată închisă la culoare. Inelul era mare, greu și cu un desen aiuritor, reprezentând un fel de gură deschisă cu colți care țineau piatra. Tomșa simți pământul fugindu-i de sub picioare, dar se strădui să rămână calm. Domnul Heller își luă rămas-bun într-un mod politicos, fără a uita să adage:

-…Și vă mulțumesc, domnule inspector, pentru grija pe care mi-o purtați.

-Nu e nimic deosebit, doar îmi fac meseria.

-…dar să știți că mă pot apăra și singur, indiferent cine ar vrea să mă atace. Noapte bună.

După plecarea blondului, Tomșa se certă în gând cu sine însuși. „Mă înșel eu sau ultimele cuvinte au avut un ton amenințător? Trebuia să-l arestez pe individ, nu să-l las să plece. Da, dar pe ce motiv? Nu am nici o dovadă că el i-a frânt glezna lui Avădanei”. La naiba! Se întorcea fără voia lui, iar și iar, la cazul pe care îl anchetase toată ziua - ceața suspectă din piață, întâmplările stranii ale nopții, ciobul de ceramică… Lua-le-ar dracu pe toate! Așa nu mai putea continua, trebuia să mănânce și să doarmă, orice ar fi.

Inspectorul se convinse, pe propria piele, de adevărul vorbei care spune că noaptea e un sfetnic bun. Se trezi în zori în formă, bine dispus și cu chef de muncă. Își bău la serviciu prima cafea a zilei și se afundă în dosarele de pe birou, printre care și cel al „cazului arheologul”. Bratu își revenise în ajun și putuse să dea o declarație, dezamăgitor de scurtă și de lipsită de claritate, despre modul în care fusese rănit. Nu-și amintea deloc cum se petrecuse fapta și nu fu în stare să recunoască poza lui Avădanei, amestecată într-un teanc de fotografii ale unor deținuți oarecare. Tomșa nu se așteptase să găsească cine știe ce revelații în declarația victimei, având în vedere întunericul nopții și viteza cu care se derulaseră evenimentele. Tot ce fusese Bratu în stare să-și amintească ținea de discuția cu Otto Muhler despre

ciobul de ceramică, de o durere bruscă în piept și de un chip palid care se apleca asupra lui de undeva din neant, încercând să-l liniștească. „Probabil halucinam” notase Bratu „pentru că numai așa se explică viziunea acelui chip cu părul de aur – sau era o aureolă de sfânt? Bunica îmi spunea demult, în copilărie, că toți îngerii păzitori ai oamenilor au păr de aur, ca să se deosebească de noi, muritorii. Nu știu ce o fi fost arătarea aceea, știu doar că după ce am văzut-o m-am liniștit și am simțit că pot închide ochii în siguranță, pentru că sunt pe mâini bune. M-am trezit confuz, întins pe un pat de spital și mi s-a spus că fusesem inconștient două zile”.

Tomșa înlătură declarația – poate conținea un strop de poezie, dar pe el în mod sigur nu-l ajuta de fel. Ar fi preferat ca Bratu să se ocupe mai puțin de îngeri și mai mult de făpturile pământene care aveau interesul să-l ucidă. Confruntă declarația cu cea a lui Otto Muhler – în aceasta dn urmă nu apărea nici un fel de ființă cu păr auriu, ceea ce era o dovadă clară a faptului că Bratu își închipuise doar întreaga scenă. Mulțumit de concluzia la care ajunsese, Tomșa notă pe o foaie câteva observații, când telefonul începu să sune. Era bunul lui prieten, legistul, pe care inspectorul se hotărâse inconștient să-l evite o vreme, tulburat de istorisirile acestuia.

-Nu vrei să prânzim pe undeva și să bem o cafea împreună?

Invitația era binevenită. Se apropia ora amiezii și Tomșa simțea că i se face foame.

-Ba vreau, cu condiția să nu-mi strici pofta de mâncare cu poveștile tale de groază.

Se întâlniră peste un sfert de oră la un mic bistrou din centrul orașului. Legistul sporovăia vesel, fără să aducă în nici un fel vorba de obsesiile lui paranormale și Tomșa își repetă în gând că poate prietenul lui nu era senil, poate doar făcuse o gumă sinistră pe seama lui inventând

legende cu vampiri și plasând o disecție în povestire numai fiindcă știa că asemenea amănunte îi întorc inspectorului stomacul pe dos.

-Dar ție cum îți mai merge, bătrâne?

Medicul pusese întrebarea pe un ton jovial, dar Tomșa prinse din zbor ocazia să-și verse sacul de necazuri.

-N-am clasat cazul lui Bratu. Deși avem victima și potențialul asasin, cu dovezile de rigoare, e totuși prematur să consider afacerea încheiată până când simt că mai sunt elemente obscure, pe care unii și alții vor să mi le ascundă. Iar locul ăla din Piața Libertății, cortul arheologilor, atrage curioșii ca mierea muștele. Ieri seară, în drum spre casă, am dat acolo de un individ care făcea poze de zor, fără să se sinchisească de nimeni și de nimic, nici măcar atunci când i-am pus în vedere să-și ia tălpășița.

-Ia auzi! Interesant! N-ai putut să afli ce căuta și cum își justifica pasiunea nocturnă pentru fotografie?

-Nu. Mi-a spus doar numele lui, de parcă asta ar ține loc de explicație – un anume Heller, dacă am reținut bine.

-Heller? Uri Heller, cumva?

-Da, așa a zis.

-Și tu te-ai luat de el? Nenorocitule, trebuia să mulțumești soartei că ți-a dat ocazia să intri în vorbă cu o asemenea celebritate și mai trebuia și să-l aduci la mine, ca să mă faci fericit pentru întreaga săptămână. Văzând figura nedumerită a inspectorului, legistul adăugă: Uri Heller e realzatorul serialului cu castelele bântuite și avea tot dreptul din lume să-și bage nasul în orice șantier argeologic de pe fața pământului. Știai că de ceva vreme s-a stabilit în România, undeva într-un sat de pe Cheile Nerei? Bine că am aflat de la tine că e în Timișoara, voi avea grijă să-l întâlnesc.

-Hm, mai ușor cu entuziasmul. Mi-a zis că tocmai se pregătea să plece din oraș.

Chipul medicului legist se schimbă din radios și vesel în posomorât. Tomșa chiar îl auzi mormăind cuvântul „imbecil” și era convins că prietenul său nu îl eticheta astfel pe Uri Heller.

-Lasă, nu te necăji. Se întoarce el și promit să-ți aranjez o întâlnire cu un om pe care îl admiri atât de mult.

„Arât penibil – ca un actor de mâna a doua care îl joacă pe Hamlet. Nici lui craniul nu i-a răspuns la întrebare, nici mie.Se pare că filosofatul cu un craniu în mână nu te face mai înțelept, contrar a ceea ce oamenii vor să creadă”.

Ulrich puse la locul lui în sicriu craniul lui Nostradamus. Se mișca lin, fără zgomot prin întunericul de nepătruns al nopții, cu gesturile lui rapide și grațioase de vampir. Ochii mov-liliachii îi erau larg deschiși și cu ei vedea ca ziua, dar nici măcar așa nu putea desluși în sicriu ceea ce pesemne nu se aflase niciodată acolo – celebra profeție pentru care bătuse atâta amar de drum degeaba. Fusese metodic și ordonat, ca orice meșter ceasornicar: urmase riguros traseul vieții profetului, luase la pas Saint-Remy en Provence, locul nașterii acestuia, călătorise la Avignon și Montpellier, orașele unde studiase Nostradamus cu aproape cinci secole în urmă și ajunse în final și aici, la Salon de Provence, în orășelul în care omul chinuit de viziuni își găsise sfârșitul. Era sătul până peste cap de orașele turistice pline cu ruine grecești și romane, de vecinătatea Alpilor și a Mediteranei, de grupurile zgomotoase de oameni care începeau să se reverse pe străzi odată cu încălzirea vremii, prefigurând nebunia sezonului estival. Vizitase – normal – casa memorială Nostradamus, cu mobilierul de lemn masiv înnegrit de vreme, lăsat în același loc unde fusese în dimineața în care servitoarea dăduse peste

trupul neînsuflețit al profetului, căzut între masă și pat așa cum el însuși prezisese.

Ulrich își scutură praful de pe mâini, mai verifică odată, atent, ca mormântul să pară neatins, apoi se îndepărtă cu pași neauziți, ieșind în strada tăcută și pustie la ora aceea din noapte. „Mai am patru ore până în zori – e bine. Zilele astea din ce în ce mai lungi sunt teribil de enervante”. Ca în cazul oricărui nemuritor, anotimpul lui preferat era toamna târzie, perioada cu nopțile cele mai lungi, în care natura pare cu desăvârșire moartă. Se gândise chiar să-i ceară o păsuire lui Joshua – de Ziua Morților, la început de noiembrie când vampirii își țin sărbătoarea, spiritele celor plecați pot să comunice cu cei rămași și Ulrich era convins că ar fi fost în stare să ia legătura cu Nostradamus și să afle de la el lucruri necunoscute despre profeție. Dar nu, bătrânul zbir se arătase de neclintit, nu-i dăduse nici o zi mai mult peste cele două luni negociate dinainte, iar Steve era în mâinile lui…

Pașii blondului se opriră în fața casei lui Nostradamus, o casă gârbovită de ani, cu bârne aparente pe fațadă, așa cum era moda epocii. Vizitase, bineînțeles, muzeul cu o zi înainte, dar nimic din ce se găsea acolo nu-i atrăsese atenția. De astă dată simțea însă că trebuie să intre – era noapte, iar noaptea îi ascuțea simțurile și intuiția. Ulrich încercă poarta – era încuiată, se așteptase la așa ceva, dar pe dată în mână îi luci o banală agrafă de birou, pe care degetele lui iscusite o modelară ușor, îndoind metalul ca pe o foaie de hârtie. Ar fi putut sparge ușa, dar ideea nu-i surâdea deloc: voia să fie sigur că nici aici, nici la mormânt, nimeni nu va observa a doua zi vreo urmă a trecerii cuiva. Atinsă de degetele lui pricepute, poarta se deschise și Ulrich păși în spațiul negru căscat înaintea lui, privind cu ochi strălucitori în dreapta și-n stânga.

Urcă scările care duceau la etaj, păși peste cordonul care interzicea accesul turiștilor la masa lângă care căzuse Nostradamus și se grăbi să examineze etajera pe care se găseau câteva cărți atât de vechi încât în mod sigur trecuseră prin mâinile profetului. El însuși colecționar de cărți vechi, Ulrich le răsfoi blând, cu infinită atenție. Dădu peste o Biblie manuscirsă (bunicul lui Nostradamus se creștinase la Carcassone), dar și peste câte un exemplar din Tora și din Talmud, ridică și-apoi puse la loc o culegere de povestiri medievale, un pachet de cărți de tarot și – lucru normal pentru un erudit renascentist – câteva lucrări de Platon. În ciuda a ceea ce sperase venid aici, nici o bucată de hârtie nu căzu dintre paginile cărților. Dacă existase vreodată o profeție despre vampiri, ea nu se afla, cu siguranță, în casă. Blondul își lăsă umerii în jos, într-un gest de neputință. Părea deodată gârbovit, strivit de greutatea secolelor pe care le străbătuse și statura lui nu mai avea nimic din ținuta mândră a unui nemuritor. Se înhămase - șantajat, e drept – la o treabă care nu-i făcea nici un pic de plăcere și rămăsese în pană de idei.

Nostradamus colindase tot sudul Franței, Italia și Sicilia și putea ascunde în oricare din aceste locuri o hârtie de care ar fi vrut să se descotorosească. O asemenea căutare, pe un teritoriu atât de întins și în timp atât de scurt era ceva peste posibilitățile chiar și unui vampir. „Și dacă nu a existat nici o profeție? Și dacă Joshua sau Emanuel au mințit? Ce interes ar avea?” Gânduri pe care încerca să le alunge nu-i dădeau pace. Cei din neamul său aveau, de când lumea, o singură aspirație: să nu mai depindă de întuneric, să poată ieși la lumina soarelui fără să fie distruși. Asta i-ar face să nu se deosebească de oameni și să poată păcăli pe oricine că nu sunt decât muritori ca oricare alții. Ulrich repetase până la exasperare că obținuse darul rezistenței la lumină fără să știe

cum, dar că probabil sutele de ani de asceză, în care se abținuse de la sângele uman, își aveau rolul în toată povestea. Numai că Joshua nu avea intenția să aștepte câteva secole ca să-i verifice teoria. Pentru patriarhul nemuritorilor, mai simplu ar fi fost să-i dea o misiune imposibilă, inventată de la un capăt la altul, ca să-l poate acuza că nu o dusese la bun sfârșit și să-l rețină cu forța. Iar a găsi o profeție pierdută cu patru sute cinzeci de ani în urmă, undeva pe cuprinsul Europei, semăna destul de bine cu căutatul acului în carul cu fân. Pentru a-și continua căutarea, Ulrich trebuia să se convingă pe sine însuși că nu aleargă după o himeră.

Demoralizat, decise să părăsească vechea casă a profetului. Mai aruncă o privire în jur, cât să se asigure că fiecare obiect fusese pus la locul lui, când ochii îi căzură pe biroul negru, masiv, la care cândva Nostradamus își scrisese ultimele catrene. Dintr-o dată piesa de mobilier îi captă întreaga atenție. Fusese cioplită și asamblată cu răbdarea meșterilor medievali, așadar avea îmbinări perfecte, chiar dacă nu era o operă de artă așa cum se mai găseau unele piese prin palatele nobililor. Lui Ulrich biroul îi trezea amintiri din vremuri de mult apuse – tatăl său avusese, în Nurnbergul natal, o piesă asemănătoare la care ședea și își scria socotelile, iar atunci ei, copiii, erau scoși din încăpere ca să-și mute gălăgia în altă parte, de preferință pe maidanul din spatele casei.

Blondul surâse trecutului care îi răsări fugar în minte. Și el și fratele său mai mare fuseseră zdravăn urecheați în ziua când, fiind prea curioși, se întorseseră în casă cu gândul să-și spioneze tatăl în timp ce acesta își conducea afacerile. Și-atunci au văzut – era uimitor cu ce putere reveneau amintirile, chiar și după cinci secole - și-au văzut tatăl scotocind sub tăblia mesei, declanșând un mecanism și scoțând dintr-

un sertar secret caseta în care ținea agoniseala familiei.

Ulrich nu stătu mult pe gânduri. Cu degetele lui lungi și fine pipăi atent biroul, apăsând pe fiecare protuberanță a mobilei și așteptând să se întâmple ceva. După căutări care i se părură interminabile, simți o dungă subțire sub tăblia mesei, ceva care semăna cu conturul unui sertar ascuns. Cercetă mobila cu meticulozitate și dădu de o ieșitură într-unul din picioarele biroului. O apăsă și sertarul secret se deschise…

Stupoare! Era gol!

Dacă în acel moment o făptură cu sânge cald s-ar fi nimerit în preajma blondului, ar fi sfârșit-o cu gâtul sfâșiat. Era prea mult, chiar și pentru un tip ca Ulrich, care reușea de regulă să-și stăpânească furia și impulsurile sângeroase cu multă înțelepciune. Simțea nevoia să spargă orice i-ar fi căzut în mână, sau să dea cu pumnul în masă – dar știa cât de fragile puteau fi mobilele vechi și mai știa că nu are voie să lase urme. Înnebunit de supărare, își lăsă fruntea în palme. Era rece, ca de obicei, deși el simțea că fierbe pe dinăuntru. Hotărî să părăsească muzeul până nu va produce stricăciuni iremediabile. Dar înainte de a pleca, mai cercetă odată cu degetele cotloanele sertarului secret, ca să fie sigur că nu-i scăpase nimic, nici un mesaj scrijelit cu briceagul în lemnul mobilei, nici o zgârietură necercetată. Dintr-un colț al sertarului, o hârtie veche și sfărâmicioasă, făcută sul, îi căzu în palmă. Nu era mai lungă decât o țigară și doar pe jumătate atât de lată, dar Ulrich mulțimi în gând (nici el nu știa cui) că nu mai avea o inimă care bate. Avantajul nemuritorilor în fața rasei umane e că, deși se înfierbântă, la figurat vorbind, își păstrează mereu sângele rece. Nici roșeața, nici tremurul mâinilor, nici palpitațiile nu le trădează emoțiile. Blondul desfăcu așadar, cu grijă, încet, micuța hârtie. Nu era profeția mult căutată, ci doar un desen reprezentând un fel de cetate cu ziduri

groase, delimitând un dreptunghi în interiorul căruia se ridicau mai multe clădiri, înalte de unul-două etaje și trei turnuri impunătoare, dintre care unul era turnul porții care străjuia partea centrală a zidurilor. Într-un colț se afla un turn ascuțit, cu forma avântată a unui minaret și balconașul obișnuit din care muezinul cheamă lumea la cele cinci rugăciuni zilnice. „Eu cunosc locul ăsta” își spuse Ulrich, băgând cu grijă desenul în buzunar, între faldurile unei batiste fine de mătase. Apoi aranjă biroul și întreaga încăpere așa cum le găsise, se strecură în stradă și se îndreptă spre o pensiune din mijlocul așezării, unde se pregăti să întâmpine răsăritul cu un somn odihnitor.

Ulrich debarcă în gara Montparnasse, coborând din trenul care venea de la Lyon, cu moralul mult ridicat în comparație cu noaptea precedentă. Analizând hârtiuța găsită în sertarul biroului lui Nostradamus, ajunsese măcar la o certitudine – acelea erau turnurile și zidurile Timișoarei otomane, reprezentate în desen de un observator atent, care desigur fusese la fața locului. Deci între profet și orașul din celălalt capăt al Europei exista o legătură, chiar dacă nu era neapărat vorba de o profeție secretă. Până aici, totul era clar!

Ulrich ieși din gară și se pierdu în forfota Parisului. Ar fi putut trage la Hotel de Paris, o construcție veche aflată în imediata apropiere, dar nu avea nici un rost. Își planificase să-și petreacă noaptea în compania lui Steve și a inevitabililor săi supraveghetori, iar a doua zi avionul urma să-l ducă la Viena și de acolo la Timișoara. Umbre lungi se adânceau peste oraș, ultimele raze ale soarelui care apunea nu mai luminau decât uriașul Tour de Montparnasse care se potrivea aici, în cartierul de case cu trei și patru etaje, ca nuca în perete. Parizienii bonomi au chiar o vorbă, că

orașul arată cel mai bine privit din vârful turnului, pentru că așa turnul nu se vede. Bineînțeles, arhitecții zgârie-norului și primăria ridicaseră din umeri, motivându-și indiferența față de sluțirea orașului prin protestele nenumărate care urmaseră construcției turnului Eiffel, pe care demnii cetățeni ai urbei se chinuiau zadarnic, de mai bine de o sută de ani, să-l dărâme din motive estetice.

Ulrich privi mastodontul arhitectonic lunecând în umbrele înserării, apoi se pregăti să plece la locuința lui Steve Brown. Lăsase deja în urmă forfota colorată a gării, când nasul lui fin trase un semnal de alarmă. Izul de vechi, de prăfuit și neaerisit – chiar și aici, în aer liber – îi indica prezența unui vampir în apropiere. Nemuritorul cu pricina era, fără îndoială, un tip foarte grăbit, pentru că riscase să iasă din ascunzătoare înainte ca soarele să coboare sub linia orizontului. Probabil se furișase la umbra clădirilor, pe străduțele cu case înalte unde lumina pătrunde numai în orele amiezii.

Cimitirul Montparnasse fiind cu doar două străzi mai încolo, Ulrich nu avu nici o îndoială că numuritorul era unul din vampirii din anturajul lui Joshua. Blondul nu voia să fie văzut sau simțit. Se felicită în gând că se parfumase abundent la plecarea din Provence, destul cât să-i facă mirosul imperceptibil pentru oameni (ăștia nu simt, oricum, nimic, niciodată) și greu de sesizat chiar pentru vampiri. Avea nevoie să treacă neobservat, dar să poată observa la rândul său.

Peste drum de Hotel de Paris se găsesc o mulțime de magazine ieftine, frecventate de imigranți și de parizienii din clasa de jos. Ulrich se lăsă purtat de tumultul uman spre intrarea unuia din ele, un centru de confecții de duzină compus din parter și etaj, cu o splendidă fereastră de dimensiuni impresionante la etaj, de unde toată strada se vedea ca dintr-un balcon.

Privind în jos, blondul înlemni de mirare. Chiar în fața hotelului se opriseră pe trotuar și stăteau de vorbă două persoane. Una părea un comis-voiajor sau un agent de vânzări, cu veșnica valijoară plină de mostre în mână, îmbrăcat într-un costum gri-șoarece nici prea scump, nici prea ieftin: un individ anost, pe care privirea se oprea doar o clipă, ca să treacă imediat mai departe. Interlocutorul era însa cu atât mai remarcabil: un bătrân cu fața oacheșă și barba albă, îmbrăcat în straie orientale prețioase și cu un turban alb ca neaua pe cap.

-Dragă domnule Ifrimovici, nu e cazul să stăm aici și să încurcăm circulația. Am rezervat un apartament la Hotel de Paris și cu siguranță nepricopsiții ăștia vor găsi totuși o sală decentă și discretă unde să putem sta de vorbă.

Cei doi intrară în hotel, bătrânul cu un pas ezitant, sprijinit de brațul numitului Ifrimovici. Vederea celor doi avu asupra lui Ulrich efectul unei găleți cu apă rece aruncată în capul cuiva care încearcă să se trezească. Înșfăcă la întâmplare câteva haine de pe umerașe și se piti în prima cabină de probă care-i ieși în cale. Aici cercetă cu luare-aminte terenul și constată satisfăcut că nu fuseseră instalate camere video. „Uneori se impune o schimbare de plan”, gândi blondul. „Am avut atâta minte încât să nu-l avertizez pe Steve că voi trece pe la el. La naiba, e posibil să-mi petrec noaptea în cabina de probă, închis aici în magazin. Dar e nevoie neapărat să aflu ce au cei doi de la hotel să-și spună”.

Distanța nu era un impediment, auzul vampirilor este excepțional iar închiderea magazinului l-ar fi scăpat de zumzetul continuu al clienților umani. Când în megafoane răsună anunțul care cerea ultimilor clienți să se îndrepte spre casierii, Ulrich își păstră locul în cabina de probă. Atât timp cât stătea nemișcat, nici un senzor de pe lume nu i-ar fi simțit prezența. Iar vampirii

au o îndemânare exersată timp de secole de a sta nemișcați…

Zgomotele din magazin se estompară, apoi Ulrich prinse un scârțâit metalic, semn că ușile grele, de hală industrială, tocmai fuseseră închise. La parter se plimbau blazați doi paznici de noapte, dar aici, la etaj, nu se afla nimeni. Pesemne nici un hoț nu încercase vreodată să sară pe geamul imens al nivelului de sus, iar videocamerele conectate la un centru de supraveghere erau considerate o pază suficient de bună. Spațiul îngust al cabinei de probă nu era chiar comod, dar Ulrich își încropi un culcuș moale din stiva de haine pe care le luase ca să le „încerce”, apoi se pregăti să petreacă o noapte lungă și albă trăgând cu urechea.

Timpul zbura pe nesimțite – atât era de interesantă discuția celor doi, încât orele treceau mai iute decât minutele. Asupra lui Ifrimovici, blondul se înșelase – nu era un agent de vânzări, ci un expert contabil, o meserie oricum la fel de plictisitoare după părerea lui Ulrich. Spre surprinderea lui, Ifrimovici știa ce este interlocutorul său și asta nu părea să-l sperie câtuși de puțin. De fapt rolul contabilului era să înmulțească banii nemuritorului, în modul cel mai discret cu putință și – lucru de la sine înțeles – eludând toate taxele și impozitele care decurgeau dintr-o asemenea activitate. Iar bătrânul vampir își plătea contabilul într-un mod care lui Ulrich îi dădu fiori pe șira spinării: Ifrimovici avea o listă lungă de oameni pe care și-i dorea dispăruți, iar vampirul se îndeletnicea cu suprimarea celor de pe listă în modul rapid și curat al speciei lui, fără a lăsa nici o urmă. Când discuția celor doi degeneră într-o serie de tachinări amicale, Ulrich își spuse că era vremea să plece și să-i istorisească lui Steve cele aflate. Ar fi fost simplu să taie, cu piatra inelului său straniu, geamul de la etaj și să sară de-a dreptul în stradă, dar era convins că vampirul va afla și va face legătura cu prezența lui. Nu, dacă nu

voia să întâlnească moartea definitivă (o idee care nu-i surâdea deloc) trebuia să mai aștepte, răbdător, câteva ore.

Ifrimovici și bătrânul plecară de la hotel în zori, când afară mai era încă noapte neagră. La scurt timp după aceea, scârțâitul porții îi dădu de știre lui Ulrich că așteptarea se încheiase. Femeile angajate pentru curățenia în magazin, în majoritate mulatre sau asiatice, se răspândiră întâi la parter, apoi le auzi pașii pe scări. Blondul părăsi cabina de probă cu mișcări iuți, destul de repede ca videocamerele să nu înregistreze decât un fel de ceață mișcătoare, fără o formă precisă. Se strecură pe scară în jos și ieși pe poartă cu aerul cel mai nevinovat cu putință, traversă liniștit strada către Hotel de Paris și o porni spre turnul sfântului Iacob și spre locuința lui Steve aflată în apropiere.

„Aproape” e un fel de a spune adaptat la dimensiunile uriașe ale Parisului. Unui om i-ar fi trebuit mai mult de trei sferturi de oră de mers rapid între gara Montparnasse și turnul medieval, dar Ulrich străbătu distanța instantaneu, ajutat de întuneric. Nu-l încânta să vadă că la răsărit cerul începuse să-și schimbe culoarea, asta însemna că paznicii lui Steve se grăbeau să se întoarcă în cuibul lor de peste zi și orice idee de a-și ajuta fiul să evadeze trebuia abandonată. Se resemnă deci să sune la interfon și să-și spună numele, așteptând să i se deschidă, de parcă ar fi fost o banală făptură muritoare. Din fericire Steve era binecrescut și nu-i punea răbdarea la încercare. Blondul îl strânse cu drag în brațe, aruncând în același timp o privire peste umărul lui Steve, care era micuț de statură. Ceea ce vedea nu-i făcea plăcere: cei trei sclavi erau acolo, cu aurele lucind roșiatic, semn că se hrăniseră copios cu sânge de om. E drept că nici Steve nu părea subnutrit dar nici așa, cu forțe unite, ei doi nu ar fi avut nici o șansă în fața celor trei gladiatori și a stăpânului lor.

-Fiule, am vești pentru tine. Și am și să-ți dau de lucru.

-Mda, minunat! Credeam că am murit și mă așteaptă veșnica odihnă și când colo… Numai condica de prezență lipsește ca să mă simt ca la servciu, pe timpul vieții mele umane.

-Nu avem timp de stat – odihna o vom lăsa pe mai târziu.

-Munca înainte de toate, mormăi Steve. Tată, ești un neamț obsedat de ordine și disciplină. Nu știi ce greu îmi e să mă concentrez în timpul zilei!

Ba da, blondul știa cu precizie. Își amintea perfect de primii lui ani ca vampir, când ziua zăcea sfârșit și fără putere, de parcă blestematul de soare aflat pe cer, de care trebuia să se ascundă, i-ar fi secat întreaga energie. Doar că acum vremurile erau altele și timpul se grăbea – nu-l putea lăsa pe Steve să se odihnească de la răsărit la apus după placul inimii, așa cum făcuse cândva el însuși. Ulrich zâmbi, dar ochii i se întoarseră serioși și întrebători spre Caius Gallus. Steve îi urmări direcția privirii.

-Poți vorbi, e de încredere. Și oricum va afla totul, înțelege deja binișor englezește.

--N-a fost o idee prea bună să-l înveți, așa nu vom putea avea secrete față de el. N-ar fi fost mai bine să deprinzi tu latina și-atât? În fine, să nu ne certăm pentru nimicuri, Caius nu e singurul care vorbește engleza. Dacă mai ai ocazia să ajungi în preajma lui Joshua, să știi că e un mare prefăcut. Se descurcă mai mult decât onorabil în engleză și franceză și nu e nici pe departe habarnist în calculatoare.

-Ceee? Mumia aia ambulantă? Sigur nu te înșeli?

-Fiule, ești un prunc în lumea noastră. Când vei avea câteva decenii ca vampir, sau poate câteva secole, ți se va părea firesc să fii un actor desăvârșit. Noi ne prefacem mereu că suntem

asemenea muritorilor și adesea prefăcătoria, nu puterea, ne asigură supraviețuirea. Iar Joshua trăiește de milenii, asta spune ceva despre cât e de abil.

Caius Gallus se apropiase și asculta atent.

-Tatăl tău știe ce spune, zise el după câteva clipe de tăcere. Eu mereu l-am suspectat pe bătrân de falsitate. Poate că voi îi vedeți calitățile, dar pentru mine e doar o monedă falsă. Iar monedele calpe nu au valoare, chiar dacă strălucesc frumos.

Ulrich ridică mirat din sprâncene.

-Zău? Atunci de ce ai acceptat să rămâi lângă el?

-Pentru că am o datorie. Tu nu poți pricepe asta, ai fost mereu liber ca pasărea cerului, te-ai dus unde te-a mânat inima și ai făcut ce ai vrut. Eu nu am aceeași libertate. După Joshua, sunt cel mai vechi vampir al comunității. Dacă lui i se întâmplă ceva rău, va fi datoria mea să preiau comunitatea și să am grijă de frații noștri. Cei care au devenit vampiri sunt astfel datorită hazardului, nu pentru că ar avea un coeficient de inteligență ieșit din comun. Asta înseamnă că cei vechi au din ce în ce mai multe probleme să se adapteze la lumea în continuă schimbare. Unii viețuiesc de secole în catacombe și refuză cu încăpățânare să iasă de acolo. Alții sunt săraci sau nu se pricep să facă o tranzacție bancară cu bani moderni. Dar toți au nevoie uneori de haine noi și tuturor le trebuie un adăpost care să-i ferească de soare. Vezi, astea sunt grijile noastre de zi cu zi…

-Dacă ai pleca, n-ai mai avea grijile cu pricina, iar la moartea lui Joshua s-ar găsi un altul care să-i conducă.

-Știu și ai dreptate. Dar, pentru că în viața mea umană m-am născut într-o familie din aristocrația Romei, mi s-a dat comanda unei legiuni la o vârstă foarte fragedă. De tânăr am învățat ce înseamnă responsabilitatea – legionarii mei erau, în mare parte, mai tineri decât mine și

plecam cu toții în necunoscut, în locuri care pe atunci erau considerate la marginea lumii.Trebuia să le fiu și tată, și frate, și profesor. Serviciul militar dura zeci de ani, timp destul ca soldații să-și uite originea și familia și să formeze o comunitate unită, întocmai ca cea din turnul sfântului Iacob.

-Dar nu-l iubești pe Joshua…

-Îl respect – e de datoria mea să-l respect și atât ajunge.

-Chiar dacă e o monedă falsă…

-Da, chiar și așa.

-Fiindcă tot vorbim de monede, ar fi interesant să știm de unde își are averea un individ născut probabil înainte de baterea primilor bani din istorie. Privirile lui Ulrich se ațintiră asupra lui Steve, iar el adăugă: e vorba de sume mari, dacă are nevoie de un contabil ca să le țină socoteala. Și ar mai fi util să știm cum de are acest contabil atât de mulți dușmani încât folosește vampiri pentru a scăpa de ei.

Caius Gallus rămase impasibil, dar Steve se scutură dezgustat.

-Vrei să spui că cei doi fac un fel de troc? Ceva de genul „tu îmi gestionezi banii iar eu voi bea sângele celor care te incomodează” ? Dar e inadmisibil!

-Inadmisibil sau nu, exact asta discuta Joshua azi-noapte la Hotel de Paris cu un anume domn Ifirimovici.

-Imposibil, protestă Caius. Bătrânul n-a părăsit de secole subteranele sale.

-Iar eu îți spun că l-am văzut la Hotel de Paris, mișcându-se degajat prin forfota lumii actuale și perfect familiarizat cu modul de a intra într-o clădire folosind un card de acces.

Caius Gallus clătină din cap neîncrezător.

-Dacă ai fi om, aș zice că ai văzut greșit. Dar așa…

-Așa avem două milioane și jumătate de rezultate căutând pe internet după numele Ifrimovici, spuse pragmatic Steve. Nu-i puțin, dar mă voi ocupa de fiecare rezultat cu toată atenția.

După un rămas-bun mai scurt decât ar fi vrut să fie și o strângere de mână a lui Caius – pe cei trei sclavi nu-i învrednici nici măcar cu o privire – Ulrich ieși în stradă odată cu răsăritul soarelui și se grăbi să ajungă la aeroport.

Cap. 10 Târgul

-Știi ce e asta?

Desigur că știam.

-Dacă vrei, pot să-ți arăt, am zis aruncându-mi pe umăr puloverul pe care-l îmbrăcasem de dimineață, venind la serviciu și care acum, la prânz, se dovedea prea călduros.

-Ai avea nevoie de o eșarfă de cașmir, observă Nelly. Sunt în mare vogă anul ăsta.

-Mda, mulțumesc de sfat.

Ca de obicei, eleganța ei impecabilă mă indispunea. Orice aș fi pus pe mine, nu aveam stilul ei nonșalant de a purta haine scumpe de firmă, așa că mă resemnam, invariabil, cu piese comode dar nici pe departe la fel de arătoase.

Am pornit împreună spre bastionul Terezia, o rămășiță bine conservată a cetății austriece de secol XVIII, a lui Eugen de Savoya și a guvernatorului militar al Banatului, contele de Mercy. De la locul meu de muncă nu aveam de mers mai mult de zece minute până la bastionul cu pricina, dar acum am ajuns în de două ori mai mult timp, ocolind șantierul din Piața Unirii. Înjurând municipalitatea, făcând echilibristică pe scânduri de lemn și scoțându-mi de nenumărate ori pietrișul mărunt din pantofi, m-am oprit totuși triumfătoare sub una din porțile bătrânei construcții, poartă care străpunge vechiul zid de cetate, gros de doi metri și proaspăt văruit. Actualmente în clădirea bastionului se află o secție a muzeului orășenesc, iar restul spațiilor sunt împărțite între cafenele, restaurante, librării, săli de expoziție și agenții de turism. Toate aceste încăperi au câte o ușă identică, frumos realizată și potrivită cu stilul bastionului, iar deasupra fiecărei uși se găsește o placă de cupru reprezentând dezvoltarea orașului de-a lungul istoriei. Am găsit fără să stau mult pe

gânduri desenul identic cu cel de pe hârtia din mâna lui Nelly.

-Iată, am zis mulțumită de mine, ăsta era planul Timișoarei imediat după cucerirea turcească, în jurul anului 1560. (Explicația mea savantă o citisem pur și simplu de pe placa de cupru de deasupra ușii.)

-Foarte bine, mă felicită Nelly. Nu știam că desenele astea au fost adunate aici, dar trebuie să admit că locul e numai bun și ușile arată splendid. În plus, cine chiar e interesat de istoria orașului, nu are decât să vină încoace și să afle. Simplu și la vedere! Nu știu cine a avut ideea cu ușile astea, dar e grozavă.

-De unde ai desenul? am întrebat curioasă.

Nelly îmi arătă încă odată bucățica de hârtie pe care o pusese cu atenție într-o folie transparentă de plastic. Hârtia era veche și galbenă, ușor pătată pe la colțuri, iar cerneala sepia devenise greu lizibilă. Probabil la data realizării desenului culoarea fusese cu mult mai puternică. Evitasem să deschid subiectul călătoriei în Franța, știind că e mai prudent să n-o descos și s-o las pe Nelly să-mi povestească atunci când va avea ea chef. Acum îmi istorisi, cu lux de amănunte, cum găsise hârtia în sertarul secret al biroului lui Nostradamus, la Salon de Provence. Am căscat ochii mari – povestea era interesantă, iar Nelly vorbea captivant, ca o adevărată romancieră.

-Deci ce spui de asta? mă iscodi ea după ce termină de relatat.

-Spun că m-am înșelat și probabil profeția a ajuns cu adevărat la Timișoara, iar cel care a adus-o încoace i-a desenat lui Nostradamus locul, ca acesta să-și poată recupera scrierea de îndată ce Inchiziția se va fi liniștit. Numai că asta nu s-a întâmplat niciodată, pentru că în caz contrar Nostradamus ar fi rupt desenul și ar fi ascuns profeția în locul desenului în sertarul biroului.

-Până aici sunt de acord cu tine. Deci susții că profeția se mai află încă în Timișoara. Atunci de ce nu am găsit-o?

-Ți-o ia optimismul înainte, am remarcat potolindu-i elanul.Profeția a ajuns aici acum mai bine de patru sute cinzeci de ani, pentru asta hârtia găsită de tine stă chezășie. Dar oare ea mai există?

-Și dacă există, unde e? mă completă Nelly.

-Păi, în desen e reprezentat perimetrul cetății turcești, care se întindea ca un dreptunghi cu colțurile întărite de turnuri în jurul fostului castel al lui Carol Robert de Anjou, cel reconstruit de Iancu de Hunedoara.

-Castelul mai e și azi în picioare, observă Nelly.

-Da, doar că nu e același castel. Actualul datează de prin 1856, cel puțin așa scrie pe clădire. Bănuiesc că a fost refăcut după bombardamentele din timpul revoluției de la 1848.

-Cunoști bine istoria, mă complimentă Nelly. Să știi însă că acel castel stă în exact același loc de cel puțin șapte sute de ani, toate restaurările și adăugirile s-au făcut plecând de la fundațiile inițiale. Cel puțin pentru ultimii cinci sute de ani pot băga mâna în foc că nu a fost mișcat de acolo nici cu un centimetru.

-Deci crezi că trebuie să sapi undeva la fundațiile castelului ca să găsești profeția, am concluzionat eu. Nu-ți va fi ușor, clădirea e în renovare de câțiva ani și accesul publicului e interzis. Iar acum acolo se află Muzeul Banatului.

-Splendid, făcu Nelly cu entuziasmul ei molipsitor. Deci mă voi duce la muzeu, nu știu nici eu bine dacă în calitate de vizitator sau de exponat. Dar voi ajunge acolo fără îndoială și voi răscoli curtea aceea dreptunghiulară metru cu metru, până când voi afla ce s-a ales din profeție.

-Succes, am spus nu prea convinsă.

Nelly îmi întoarse spatele și plecă, lăsându-mă să mă descurc cum voi putea ca să ajung înapoi

la serviciu, traversând întregul șantier din Piața Unirii. „Dacă se grăbește atât de tare, coace ea ceva în cap, cu siguranță” mi-am zis în gând.

Inspectorul Tomșa avea o senzație stranie de deja-vu. Mergea spre casă seara târziu, trecând ca de obicei prin Piața Libertății, pe lângă cortul arheologilor. Se gândea la Bratu, pe care medicii îl externaseră din spital și-i dăduseră permisiunea să se întoarcă la săpăturile lui, după ce va fi stat în concediu de boală vreo zece zile. În vederea reluării săpăturilor, Tomșa ceruse dublarea pazei din piață. Avădanei ieșise și el din spital și se afla acum în arestul poliției, de unde în mod sigur nu va încerca să scape, asta pentru că se descurca greu să umble cu cârjele. Doctorul penitenciarului venise să-l vadă cu două zile în urmă și-i interzisese să calce pe piciorul cu glezna recent operată, pentru cel puțin trei luni.

Tomșa se gândea la toate astea când îl văzu. Stătea în același loc ca în urmă cu două săptămâni, atât că acum nu fotografia, ci doar se oprise și privea peste gardul de sârmă al șantierului arheologic. Dar părul de aur îl făcea să fie de neconfundat – era fără îndoială același Ulrich Heller pe care inspectorul îl certase fără motiv și la care acum se ducea ca să-și ceară scuze. Blondul ridică ochii și zâmbi dând de Tomșa, semn că și el îl recunoscuse.

-Îmi pare rău că v-am împiedicat să faceți fotografii în acest loc cu ceva timp în urmă, domnule Heller. Dar nu auzisem pe atunci nimic despre legătura dumneavoastră cu arheologia. Un prieten, mare fan al filmelor cu castele bântuite, m-a pus la curent în timp ce mă certa zdravăn pentru că m-am luat de idolul lui.

Zâmbetul de pe buzele palide ale blondului se lăți și mai mult – deh, orice om se simte măgulit atunci când îi este apreciată munca, de ce ar fi

nemuritorii insensibili la laude? Pentru că Ulrich tăcea, Tomșa continuă:

-Văd că v-ați întors în oraș. Cum vi se pare după două săptămâni de absență?

-E neschimbat. În fața Domului și în vechea Piață Sfântul Gheorghe lucrările au avansat, dar aici cercetarea arheologică stă pe loc.

-Este firesc. Maran Bratu, șeful de șantier se întoarce la muncă abia săptămâna viitoare, iar în absența lui nimeni nu are permisiunea să sape în acest loc.

-Ah, deci domnul Bratu se simte mai bine, bravo lui. Vă văd mulțumit, domnule inspector. Să înțeleg că ați rezolvat cazul arheologului?

-Să zicem că da. Atacatorul a mărturisit, avem și arma împricinatului.

-Felicitări, v-ați mișcat repede.

-Mulțumesc, dar nu știu dacă le merit. Simt că motivul real al atacului asupra domnului Bratu îmi scapă și asta mă neliniștește. Criminalul nu era decât un intermediar, un asasin plătit care și-a ratat ținta, atâta tot.

Telefonul din buzunarul lui Tomșa începu să vibreze.

-Mă scuzați o clipă…

Ulrich se trase la o parte, politicos. Evident, auzea perfect convorbirea, atât răspunsurile lui Tomșa cât și vocea interlocutorului său.

-Da… mergeam spre casă… sigur, n-am uitat. Sigur că trec mâine pe la tine, la o cafea. Să vin cu flori?

Ulrich prinse un chicotit și o voce amuzată spunând:

-Flori? Mie? Fii serios, cu flori se vine la pacienții mei, nu la mine. Dar lor din păcate nu le mai e de nici un folos, așa că eu am ajuns să am o aversiune față de flori. Deci te aștept mâine.

-Bine, am înțeles, să trăiți. Totuși, s-ar cuveni să-ți aduc ceva. Cu ce să vin?

-Cu degetul în fund, fu răspunsul, după care convorbirea se întrerupse.

Ulrich își stăpânea cu greu râsul când Tomșa se întoarse spre el.

-Scuzați întreruperea, era prietenul despre care v-am vorbit, cel care vă urmărește emisiunile ca un fanatic. Mâine e ziua lui de naștere și bineînțeles că, prins cu treburi, am uitat de ea.

-Ah, da? Bănuisc că nu aveți nici cadoul potrivit pentru prietenul dumneavoastră.

„Să vii cu degetul în fund”, îi răsuna blondului în minte. Cum dracu să rămâi serios?

-Eh, asta se rezolvă. Va primi obișnuita pungă de cafea, ca și-n alți ani. Ce pot face? Nu sunt priceput la cumpărat cadouri,. Soției îi dau de ani de zile bani și se descurcă ea…

-Poate o băutură fină? sugeră Ulrich.

-Imposibil. Prietenul meu știe că e politicos să deschidă cadoul în fața celui care-l oferă și cum ne vedem în timpul serviciului și lucrăm amândoi în poliție, o băutură ne-ar putea aduce necazuri. Dar ia stați, am o idee! Știu că una din dorințele lui cele mai fierbinți e să vă cunoască. Ne-am putea întâlni mâine toți trei, dacă nu vă cer prea mult și nu vă răpesc prea mult timp?

Ulrich păru încântat. Gândul că, ținându-se aproape de polițist, va putea să dea de profeție îi venise în timp ce discuta cu acesta și i se părea o idee bună. Iar acum ocazia de a-și vârî nasul în treburile lui Tomșa i se oferea pe tavă.

-Oh, o petrecere aniversară? Splendid, n-am mai fost invitat de multă vreme la așa ceva.

-De fapt nu va fi o petrecere, spuse Tomșa parcă scuzându-se. Prietenul meu ne va pregăti niște cafele și vom sta de vorbă despre tot felul de chestiuni paranormale. El e un om mai retras, sau cel puțin lumea îi evită compania datorită meseriei un pic înfricoșătoare pe care o are.

-Zău? Să înțeleg că ne vom întâlni cu gâdele orașului?

-Fiți serios, așa ceva nu mai există de secole. Dar nu sunteți departe de adevăr, prietenul meu e medic legist.

De astă dată Ulrich izbucni într-un râs sonor.

-Legist? Formidabil, n-am mai fost la medic de nu mai țin minte când.

Stabilind ora și locul întâlnirii de a doua zi, cei doi se despărțiră mulțumiți: Tomșa, pentru că simțea că îi va face o surpriză plăcută prietenului său, iar Ulrich pentru că intuiția îi spunea că avea nevoie de ajutorul polițistului spre a-i pune lui Joshua profeția în fața nasului.

După obișnuita cină la lumina stelelor pe un câmp din apropierea orașului, plin de iepuri sălbatici, vampirul se întoarse la apartamentul pe care-l închiriase în centru, aproape de șantierele arheologice. Judecând după replicile auzite la telefon, prietenul lui Tomșa era un om nonconformist, cu simțul umorului și Ulrich se hotărî să viziteze a doua zi unul din micile magazine care vând cadouri trăsnite. Spera să găsească niște cuburi de zahăr care, topindu-se în cafea, dau la iveală viermișori de plastic sau ceva similar, potrivit pentru un medic legist. Pentru orice eventualitate, împachetă frumos una din cele mai sinistre cărți pe care le scrisese sub pseudonimul de Nelly Noel, apoi își porni nou-achiziționatul calculator, ca să verifice dacă avea corespondență din partea lui Steve, singurul căruia îi destăinuise adresa de e-mail. Ca ziua să se încheie cu adevărat bine, nu mai lipseau decât veștile de la fiul său, iar acesta, conștiincios, îi scrisese un mesaj destul de lung.

„Citește, întipărește-ți în memorie și apoi șterge din calculator. Cum ți-am mai explicat, datele stocate într-un calculator pot fi lesne citite de ochi nechemați. Omul despre care m-ai pus să adun informații se numește, cel mai probabil, Ghenadi Ifrimovici. Mai sunt și alți Ifrimovici pe

internet, dar cred că acest Ghenadi e cel mai interesant dintre toți și în mod sigur e singurul capabil să facă afaceri cu unii din tagma noastră. Nu uita, un om are nevoie de nervi tari fie și numai ca să admită existența noastră, iar majoritatea n-ar accepta nici măcar să schimbe o vorbă cu un nemuritor, din teama superstițioasă de a nu-și pierde sufletul. Dar nu e și cazul lui Ghenadi al nostru – dacă individul are suflet, atunci acesta e mic, negru și miroase a pucioasă. Dacă te interesează cu ce se îndeletnicește individul, uită-te pe situl „ghenadiifrimovici.com" și după aceea poți continua să citești mesajul de la mine".

Uirlch știa că Steve era un informatician de forță, hacker de temut și spărgător înrăit de coduri. Așa că se apucă să tasteze „ghenadiifrimovici.com", fără să stea pe gânduri. Dacă așa zisese Steve…

Pagina care i se deschise în fața era anostă și sobră, lipsită de fantezie ca orice site al unui adevărat contabil. Pe fond gri, cu litere albe și negre, conținea o listă lungă de servicii de contabilitate asigurate de firma numitului Ifrimovici, de numere de telefon și adrese de sedii de firmă unde individul sau intermediarii lui puteau fi contactați. Nevăzând nimic interesant, Ulrich se întoarse la scrisoarea lui Steve:

„Nu-i așa că e plictisitor? Și mie mi s-a părut la fel, asta până când am reușit să deschid niște dosare ale Interpolului, în care numele amicului Ghenadi este pomenit cu o insistență supărătoare. Acum întoarce-te la situl individului și tastează în oricare spațiu liber al paginii data curentă sub forma zi-lună-an, dar cu cifrele citite de la coadă la cap și rezultatul înmulțit cu 666. Ai grijă, e un număr lung și nu ai voie să greșești nici o cifră – în plus, nimic din ce vei tasta nu apare pe ecran. Dacă stai bine cu matematica, pagina lui Ghenadi își va schimba aspectul și ceea ce vei citi s-ar putea să te intereseze. Succes".

Ulrich făcu calculele, dar probabil greşise pe undeva, pentru că pagina se încăpăţâna să rămână neschimbată. Când tocmai se pregătea să înjure toată tehnica de calcul de pe faţa pământului, pe fondul gri începură să apară litere gri-închis, scrise cu caractere foarte mici şi extrem de greu lizibile. „Sunt doar pentru noi” gândi blondul. „Oamnii nu au acuitatea vizuală necesară să citească aşa ceva”. Iar ceea ce oferea firma lui Ghenadi nu mai semăna defel cu ofertele de expertiză contabilă: livrări de arme şi droguri, închiriere de echipe de mercenari, reţele de prostituţie, crimă organizată – inventivul contabil presta o mulţime de servicii pe lângă care simpla evaziune fiscală părea o joacă. Un rând scris cu litere chiar mai mici decât toate celelalte apărea şi dispărea cu repeziciune – „discreţie garantată, servicii pentru vii şi nemuritori, în contrapartidă”.

Până să apuce Ulrich să reia textel, ecranul reveni la forma de banală pagină de publicitate pentru servicii contabile. Frustrat, blondul se întoarse la mesajul lui Steve:

„Nu încerca să introduci din nou acelaşi cod de acces, nu va ţine. Îl poţi folosi o singură dată, ceea ce înseamnă că nu poţi vedea textul decât odată pe zi – mâine va fi un nou cod de acces, compus după aceeaşi regulă. În plus de asta, pagina lui Ghenadi reţine identitatea tuturor calculatoarelor care i-au vizitat situl şi au utilizat codul secret, deci te poţi aştepta la o vizită din partea mercenarilor lui. Nu mă îndoiesc că-i vei trata aşa cum se cuvine. Eu am reuşit să descifrez programul cu care a fost creată pagina. N-am văzut de când mă ştiu ceva mai complicat şi crede-mă că în domeniul ăsta am văzut multe! Nu ştiu ce afaceri învârt cei doi pe care i-ai surprins la Hotel de Paris, dar situl lui Ifrimovici îmi dă câteva idei. Păzeşte-ţi pielea, aşa cum fac şi eu aici, pentru că toată treaba asta miroase foarte urât”.

Ulrich șterse mesajul lui Steve, așa cum îl învățase acesta. Credea că în cinci sute de ani, de când își ducea existența în lumea morților-vii, aflase totul despre ilegalități, crime, cruzime, nedreptăți și alte lucruri rele. Acum însă își dădu seama că trebuie să-și reconsidere părerea: Ghenadi Ifrimovici părea o sursă inepuizabilă de rău - și nu era decât un om! „Iarăși oamenii ne-au luat-o înainte” bombăni Ulrich. „Și tot ei susțin că noi suntem cei lipsiți de suflet”.

Își petrecu timpul până dimineață căutând pe internet informații despre istoria Timișoarei și confruntându-le cu propriile amintiri, în speranța că această căutare îl va duce cu un pas mai aproape de profeția lui Nostradamus. După ce se lumină de ziuă, Ulrich își verifică în oglindă ținuta, care trebuia să fie impecabilă ca de obicei și ieși în oraș. Ochise cu ceva vreme în urmă un magazin cu genul de cadouri la care se gândea el, în apropiere de Piața Unirii, cea unde Domul se înalță maiestuos dintre căsuțele multicolore cu un etaj ridicate la sfârșit de secol XVIII.

Nu găsi cuburi de zahăr incluzând mici scârboșenii de plastic (le văzuse într-o revistă, în reclama unei firme care organiza petreceri pentru copii), dar ieși din magazin cu un schelet pliant, care se putea atârna pe perete și fiind acoperit cu vopsea fosforescentă, lumina pe întuneric.

Ajunse în biroul legistului însoțit de scuzele murmurate de Tomșa cu o voce gâtuită. Acesta ba își cerea iertare că-l adusese într-un loc atât de sinistru, ba se plângea de mirosul de dezinfectant, ba de neoanele care pâlpâiau, ba de aerul apăsător. După cât era de galben la față, în mod sigur polițistul nu se simțea prea bine. Meseria lui era să găsească criminalii – la victime nu aveau decât să se uite legiștii, pentru el un raport scris conținând concluziile lor era suficient.

Medicul îi aștepta cu cafeaua pregătită. Avea și o cutie cu bomboane de ciocolată, de care

Tomșa nu se atinse, motivând că și așa îi e greață. La vederea lui Ulrich, gazda întâi se miră, apoi se bucură peste măsură. Când cei doi își strânseră mâinile, legistul remarcă:

-Aveți pielea la fel de rece ca a pacienților mei. Ceva probleme cu circulația, domnule Heller?

-Așa cred.

-V-aș putea recomanda un medic bun. Confrații mei, cu care am fost coleg de facultate, și-au ales domenii mai vesele ale medicinei.

-Mulțumesc de ofertă, pentru mine dumneavoastră sunteți medicul ideal.

-Da, asta deoarece nici unul dintre pacienții mei nu s-a plâns de modul în care a fost tratat.

Introducerea fiind făcută, conversația lunecă iute spre subiectele dragi doctorului: fenomenele paranormale, stafiile și castelele bântuite. Tomșa se ținea deoparte – îl încânta că își făcuse prietenul fericit, dar nu într-atât încât să participe la discuția despre toate aiurelile alea.

-Materia are memorie, explica Uri Heller cu calm. Zidurile, pietrele, locurile, toate au amintiri. Iar obiectele la care oamenii au ținut mult în timpul vieții le păstrează amintirea. Iată sursa tuturor fenomenelor de bântuire – memoria materiei, energia care impregnează lucrurile și care se eliberează treptat, în sute sau mii de ani. Acolo unde au avut loc fapte cumplite, energia aceasta e mai puternică și mai persistentă – așa apar stafiile oamenilor răposați demult, care îi sperie pe cei vii. Unii le percep prezența, alții nu, depinde de sensibilitatea fiecăruia, dar există aparate foarte precise care pot înregistra prezența unor astfel de energii.

-Aparate precise, pufni Tomșa. E vorba de bețigașele de alun cu care unii detectează apa din pământ. De aici până la aparatele precise mai e cale lungă.

Medicul îi aruncă o căutătură dezaprobatoare. Privindu-i amuzat pe cei doi,

Ulrich îi asemuia în gând cu doi soți bătrâni care de zeci de ani au păreri politice contrare și se ceartă într-una, dar care lăsați fără cearta cu pricina ar simți că le lipsește sarea și piperul vieții. Răspunse ignorând ironia:

-Da, chiar și bețigașele de alun sunt un bun exemplu al modului în care pot fi detectate energiile locului. De sute de ani fântânarii se bazează pe așa ceva.

-Dar dumneavoastră, domnule Heller, lucrați cu asemenea aparate?

-Eu nu, dar echipa de filmare care mă însoțește le utilizează în mod curent. Eu mă folosesc pur și simplu de fler – simt locurile bântuite. Mi s-a explicat că aș avea o sensibilitate energetică extrem de ridicată, ceea ce uneori e un dezavantaj, pentru că mă face să fiu meteosensibil. Ei, hai, meteosensibilitatea nu o puteți nega oricât ați fi de sceptic – până și cei mai mulți medici sunt de acord cu ea.

-Există în Timișoara asemenea locuri, impregnate cu energii negative și care ar putea fi bântuite? întrebă doctorul, vizibil interesat.

-Da, desigur. Legendele urbane le consemnează - și locurile și cauza fenomenelor. Cel mai cunoscut e Domul, biserica romano-catolică în care nu se fac nunți niciodată, de la zidirea ei. Arhitectul care a ridicat-o voia să se însoare acolo și a grăbit peste măsură lucrările, ducând la câteva accidente de muncă oribile din care unele mortale. Se spune că unul din zilierii șantierului era fiul unei țigănci și că la moartea lui ea a blestemat biserica. În orice caz logodnica arhitectului a murit pe scările Domului, în ziua nunții, iar de atunci silueta eterică a unei mirese înlăcrimate e adeseori văzută dispărând în ziduri. Și ar mai fi locul supliciului lui Gheorghe Doja, în imediata apropiere a castelului. Și castelul însuși, locul unde s-au comis o seamă de crime din setea

de putere și unde s-au purtat lupte înverșunate timp de sute de ani.

-Vezi? Ți-am spus eu? îl întrebă legistul pe Tomșa. De ce nimeni nu poate trata migrenele amicului tău, directorul muzeului? Pentru că își are biroul deasupra fostei camere de tortură a castelului, asta e limpede. Omul va trebui să-și mute biroul în altă aripă a clădirii sau îl vom găsi odată spânzurat, nemaiputând să reziste veșnicelor lui dureri de cap.

Ochii lui Ulrich luciră – castelul! Acolo voia să ajungă, iar Tomșa îi era prieten chiar directorului. Până să apuce însă să întoarcă discuția în direcția care-l interesa, inspectorul schimbase deja subiectul:

-Bine, fie, admit că anumite locuri pot fi mai încărcate cu energie decât altele.Despre Stonehenge am auzit chiar și eu, nu sunt atât de ignorant. Dar alte fenomene? Vârcolacii, morții-vii? Pentru ele ce explicație aveți?

Ulrich fu luat prin surprindere și încercă să improvizeze un răspuns, chiar dacă era conștient de stângăcia lui:

-Știu și eu? Nu mă ocup decât de bântuire și stafii, celelalte lucruri nu intră în sfera mea de preocupări. Vârcolacii sunt probabil copii abandonați, care au fost crescuți în sălbăticie. Romulus și Remus sau Mowgli sunt doar exemplele cele mai cunoscute, dar fenomenul e atestat documentar. Acești copii nu cunosc focul, se hrănesc cu carne crudă și se tem de oameni. Probabil de la ei se trage povestea cu vârcolacii. Iar morții-vii sau vampirii… cred că un psihanalist ar spune ceva despre incapacitatea omului de a renunța la cei dragi trecuți în lumea umbrelor și la starea de epuizare nervoasă care apare la o înmormântare printre rudele rămase în viață.

Tomșa își privi prietenul - o privire insistentă, sâcâitoare.

-Ei hai, vorbește. Nu cred că domnul Heller va mai spune cuiva întâmplarea pe care mi-ai povestit-o mie, dacă îl vom ruga să tacă – aceea întâmplare care explică în ce fel ai devenit medic legist.

-E mult de povestit și nu știu dacă domnul Heller are timpul necesar să ne asculte, se eschivă doctorul. Deși… toată viața am vrut să știu dacă mi-am ales meseria plecând urechea la niște baliverne sau e un strop de adevăr în povetea aceea.

-Sunt numai urechi, spuse Ulrich. Dacă nu vă obosește să relatați totul cu precizie, v-aș fi recunoscător - știți, în munca mea contează până și cele mai nesemnificative detalii.

Medicul fu nevoit să repete încă odată istoria cadavrului care s-a ridicat vioi de pe masa de disecție, după ce îi fuseseră scoase o parte din organele corpului esențiale pentru supraviețuire. După încheierea poveștii, blondul găsi cu cale să scoată câteva exclamații de mirare și apoi să declare că el chiar nu mai înțelege nimic. Când speranța legistului de a-și vedea confirmate teoriile părea să se spulbere, asta în timp ce Tomșa făcea unele remarci usturătoare despre naivii ușor de dus cu vorba, telefonul inspectorului începu să sune.

-Sunt Tomșa. Vorbește. Cine, Ghenadi? Unde, când, cum? Cine l-a văzut? E sigură informația, a fost verificată? Bine, mulțumesc.

Întrerupând convorbirea, Tomșa se întoarse spre prietenul lui, legistul:

-Ghenadi a fost văzut la Paris în urmă cu trei zile. Poliția franceză a confirmat că era el, au verificat la aeroport. Omul călătorește sub propriul nume – în fine, dacă Ghenadi o fi chiar numele lui.

-Păi de ce, în acest caz, nu l-a arestat poliția franceză? Tipul nu e în ograda noastră.

-De ce să-l aresteze? Ca să se spună că se ia de un biet contabil care călătorește de plăcere? Ghenadi e diabolic, el doar ordonă să dispară

anumiți oameni dar nu are nici un pic de sânge pe mâini. Iar slujbașii lui sunt prea înspăimântați ca să depună mărturie împotriva șefului, așa că...

Prinși în discuție, legistul și Tomșa nu observară agitația bruscă de care fu cuprins domnul Heller la auzul numelui Ghenadi. Cum cei doi părură să-l fi uitat, blondul tuși ușor.

-Discutați cumva de un individ numit Ghenadi Ifrimovici?

-Da, acesta este numele, tresări Tomșa. Îl cunoașteți?

-Am fost ferit de această neplăcere, dar vi-l pot descrie cu precizie: un tip pe la 40 – 45 de ani, de statură medie, nici gras, nici slab, cu un început de chelie, fără barbă sau mustață dar cu sprâncene groase, îmbinate, păr tuns perie, îmbrăcat într-un costum gri-șoarece. Fără semne particulare – un individ cu aparență anostă și nevinovată.

-Descrierea este exactă. Unde l-ați văzut?

-La Paris, cu o zi înainte de a veni încoace. Discuta în fața gării Montparnasse cu un ins care mă șantajează să lucrez pentru el, ținându-mi fiul prizonier.

-Dumnezeule, să amesteci un copil, se îngrozi legistul.

-Păi Steve nu e chiar copil și e de soiul lui descurcăreț. E drept că îmi fac griji pentru el, dar mă îndoiesc că Joshua, șeful meu, îi va face vreun rău atât timp cât are nevoie de mine.

-Domnule Heller, toată lumea vă vorbește de bine. Ce nevoie aveți, la faima de care vă bucurați, să vă însoțiți cu astfel de oameni? Ghenadi Ifrimovici este unul din capii mafiei ucrainiene, un individ cu un renume îngrozitor, care până acum a scăpat de închisoare numai pentru că are o abilitate drăcească de a nu lăsa cadavre în urma lui, deși știm cu toții că este un ucigaș. Depuneți o plângere la poliție că v-a fost răpit copilul și ieșiți din joc, e tot ce vă pot sugera

să faceți. Lăsați-i pe profesioniști să se ocupe de Ifrimovici.

Pe buzele blondului înflori un zâmbet.

-Mulțumesc de sfat, domnule inspector, dar eu nu am treabă cu Ifrimovici, ci cu Joshua bin Aaron, unul din clienții firmei lui de contabilitate. Iar ceea ce-mi cere Joshua să fac nu e chiar ilegal – trebuie să-i găsesc o scriere pierdută a lui Nostradamus, dar asta e oarecum în sfera mea de activitate. Și-apoi în lumea mea lucrurile se rezolvă fără amestecul poliției și fără să stârnim vâlvă între oameni, cu maximum de discreție.

-În lumea dumneavoastră? De astă dată cel care întrebase fusese legistul. Și ce fel de lume este aceasta?

-Vorbeam de lumea făpturilor non-umane, de creaturile nopții. Dar, în fine, acum, pe lumina soarelui, discuția asta poate să pară nelalocul ei. Ar trebui să nu pomenesc despre fiii întunericului decât în nopțile cu lună plină, atunci lucrurile au un alt impact.

-Deci totuși există... Adineauri vorbeam despre vampiri și vârcolaci și m-ați făcut să mă simt ca un idiot pentru că am ales să devin medic legist plecând de la o poveste care nu are nici o sămânță de adevăr. Iar acum îmi spuneți că făpturile întunericului, așa cum le numiți dumneavoastră, există cu adevărat. Ce s-a schimbat în doar câteva minute, de v-ați hotărât să dezvăluiți acest lucru?

-A apărut numele lui Ghenadi Ifrimovici, răspunse Ulrich. Vă propun un târg destul de diabolic, dar toate afacerile cu cei ca mine sunt astfel: vreau să intru în Muzeul Banatului și să-i răscolesc toată curtea, pentru că sunt convins că profeția lui Nostradamus a fost îngropată în acel loc. În schimb vi-l ofer pe Ifrimovici mort.

Tomșa tresări.

-Nu, nu sunt un ucigaș, n-am mai omorât oameni de cinci sute de ani, iar când am făcut-o, a

fost doar din răzbunare. Dar știu pe cineva care-l va ucide pe Ghenadi fără să stea pe gânduri, iar rolul meu va fi doar să-i dau motivul ca să o facă.

-E imposibil! Nici nu putem discuta așa ceva, Ghenadi e totuși om, se revoltă Tomșa. Tratăm viața unui om ca pe o marfă, din câte îmi dau eu seama.

-Tot așa își tratează semenii și Ifrimovici, care face comerț ilegal cu arme, cu mercenari și prostituate și care organizează lovituri de stat la comandă în diverse locuri de pe pământ. Un exempluar uman plin de calități și demn de admirație, ripostă blondul. Și, mai ales, un individ pe care poliția nu îl va prinde niciodată asupra faptului.

-Interpolul îl urmărește de câțiva ani.

-Grazav! Îl va urmări câteva decenii de-acum înainte, până când Ifrimovici se va hotărî să moară de moarte naturală. Sau se va întâmpla ceva cu mult mai rău, la care refuz să mă gândesc.

-Ce poate fi mai rău decât un criminal în libertate? întrebă Tomșa curios.

-Decât un criminal uman în libertate, mai rău nu poate fi decât un criminal nemuritor, iar poliția omenească nu are nici o putere asupra făpturilor supranaturale. Dacă Joshua va fi mulțumit de serviciile contabilului său, îl va transforma într-unui de-ai noștri. În fond Ifrimovici e diabolic până în vârful unghiilor și mulți vor spune că locul lui era demult printre noi.

Inspectorul părea confuz – oare Uri Heller e nebun și bate câmpii? Legistul însă zâmbi strâmb.

-Acum înțeleg: mâna aceea cumplit de rece când ne-am salutat, faptul că ați spus că pentru dumneavoastră sunt un medic bun...Profesez de mai bine de treizeci de ani, dar nu credeam că voi vedea unul vreodată.

-Un ce? Tomșa se scutură, încercând parcă să scape de o stare letargică. Ce nu e în ordine cu

oaspetele nostru?

-Domnul Heller e vampir, lămuri doctorul. Asta explică modul lejer în care se mișcă prin castelele bântuite și cunoștințele sale profunde de istorie.

-Nu poate fi adevărat!

-Dar este, întări Ulrich. Aveți un bisturiu?

Blondul își desfăcu tacticos manșeta cămășii, apoi se crestă pe braț. Medicul privi curios picătura de sânge neagră ca smoala și la fel de vâscoasă strălucind o clipă pe pielea albă, după care se absorbi în urma lăsată de bisturiu, iar rana se închise. Ulrich întinse doctorului bisturiul.

-Îl puteți arunca, de-acum lama lui e mai tocită decât dacă aș fi tăiat cutii de conserve cu el.

Medicul părea fascinat. Tomșa în schimb remarcă sec:

-Afară e soare.

-Da, înțeleg unde bateți. Dar pe mine soarele nu mă deranjează defel, atât că ziua nu dispun de cele mai multe dintre capacitățile mele non-umane. Dar vă voi căuta într-o seară și vă voi arăta câte ceva. După care voi fi nevoit să va hipnotizez, ca să uitați ce ați văzut.

-Îți dai seama? Un vampir adevărat, se entuziasmă doctorul.

-Da, un criminal mai mare decât Ghenadi Ifrimovici, ricană Tomșa.

Blondul ridică doar o sprânceană, a mirare.

-Oare? Domnule inspector, ne-am întâlnit de două ori la rând noaptea, pe șantierul arheologic din Piața Libertății. Nu era nici țipenie de om acolo, iar patrula de poliție locală nu l-a putut opri pe individul care l-a atacat pe Bratu și doar acela nu era decât un om. Dacă aș fi vrut să vă ucid, nu credeți că mi-ar fi fost la îndemână să o fac? Dar nu am de gând așa ceva – de cinci secole nu am mai ucis oameni și nu m-am hrănit cu sânge de om. Sper că asta vă liniștește temerile.

-Și tu te-ai certat cu un vampir și i-ai interzis să facă poze în piață, observă doctorul întorcându-se spre Tomșa. Zău, nu e cazul să ai o criză de neîncredere tocmai acum. Mai bine te-ai gândi la oferta care ți-a fost facută. Știu că-mi vei spune că Ghenadi merită să trăiască, dar te întreb cu ce preț? Pe câți va mai ucide criminalul, scăpând de fiecare dată basma curată, ca de obicei?

-Nu vreau sa va forțez să luați o decizie acum, vorbi calm blondul. Vă voi căuta mâine seară și vă voi aduce o dovadă de netăgăduit a ticăloșiilor lui Ghenadi, una pe care un om o poate pricepe și accepta. Domnule doctor, încă odată vă urez la mulți ani, din toată inima.

Legistul își conduse oaspetele spre ieșire, în timp ce Tomșa rămase stană de piatră, incapabil să facă un pas sau să spună un cuvânt. I se dăduse dreptul de viață și de moarte asupra unui om – cine era el ca să judece pe un altul? Povara deciziei i se păru îngrozitoare. Ieși din încăpere târându-și picioarele, brusc îmbătrânit și muncit de gânduri.

Cap. 11 Descoperirea

-De ce nu-ți place, de aia nu scapi, bombăni inspectorul în timp ce străbătea coridoarele pustii în drum spre biroul amicului său, legistul. Locul nu era prea plăcut nici ziua, dar noaptea devenea de-a dreptul îngrozitor – ecoul pașilor răsuna fantomatic în încăperile goale, întunericul se insinua amenințător prin toate cotloanele, însă nici neoanele aprinse nu dădeau un aer mai plăcut. Lumina lor albăstruie pe pielea lui Tomșa îl făcea pe acesta să pară un cadavru ambulant. Mirosul de formol și dezinfectant părea mai pătrunzător decât ziua și îi irita gâtlejul și nările. Și – inconvenientul suprem – mergea să se întâlnească într-un loc atât de izolat și de ocolit de oameni cu un presupus vampir.

Când ajunse în biroul legistului, acesta se întreținea cordial cu Ulrich Heller, care pesemne venise mai devreme. Odată inspectorul instalat pe un scaun, blondul stinse brusc luminile și dădu deoparte draperiile, ca încăperea să fie luminată doar de razele lunii. Ulrich se postă nonșalant și zâmbitor în fața geamului - și atunci Tomșa înlemni! Oare visa? În jurul siluetei subțiri a faimosului drumeț prin castelele bântuite ale Scoției se deslușea o aură luminoasă, albă și lăptoasă ca o ceață ușoară, care în mod aparent emana chiar din corpul individului. Și nu doar atât – în locurile unde razele lunii îi atingeau pielea, aceasta părea acoperită de milioane de pietre prețioase, care sclipeau de-ți luau ochii.

-Câtă frumusețe, murmură legistul dând glas gândurilor care treceau și prin mintea lui Tomșa. Cum de oamenii nu văd asta? Cum de vă pot considera creaturi ale întunericului?

Ulrich aprinse luminile și magia dispăru.

-Simplu, răspunse blondul blazat. De mii de ani oamenii au talentul de a vedea selectiv,

numai ceea ce vor.

Se așeză degajat pe un scaun, se scotoci prin buzunare și întinse inspectorului o hârtie îndoită în patru, imprimată pe ambele fețe. Doctorul privi peste umărul prietenului său și remarcă:

-Din partea mea poate să fie și scriere chinezească, tot nu pricep nimic.

-Este un cod Java, recunoscu Tomșa. Dar nici eu nu pot spune mai mult de atât, nu sunt spcialist în domeniu.

-Așa este, e codul Java al paginii de internet a lui Ghenadi Ifrimovici. Sper că aveți în poliție pe cineva care cunoaște limbajul Java, răspunse Ulrich. Fiul meu Steve e expert în domeniu, el mi-a trimis fișierul azi de dimineață. Vă asigur, textul nu va fi ușor de descifrat pentru că beneficiază de criptare pe mai multe niveluri.

-Am văzut de zeci de ori situl lui Ifrimovici, e îngrozitor de banal, făcu Tomșa plictisit.

-O pagină de internet „îngrozitor de banală”, cum o numiți dumneavoastră, are codul-sursă la vedere. De ce în acest caz pentru a obține codul paginii lui Ifrimovici a fost nevoie de investigațiile unui hacker atât de puternic ca Steve? Și nici măcar lui nu i-a fost ușor…

-Pentru că situl ascunde ceva – dar ce?

Ochii mari, de un mov adânc ai vampirului se pironiră asupra lui Tomșa.

-Acuitatea noastră vizuală e mult mai bună decât cea a muritorilor. La tastarea unui cod secret situl afișează informații scrise cu caractere minuscule, într-o nuanță de gri foarte asemănătoare cu fondul paginii. Iar acest text vorbește despre adevărata activitate a lui Ifrimovici: asasinate la comandă, angajarea de mercenari, comerțul ilegal cu arme, carne vie și droguri. Iar pentru nemuritori aceste servicii sunt în contrapartidă, nu pe bani.

-Ce înseamnă asta?

-Că inamicii personali ai lui Ifrimovici sunt lichidați de vampiri, care au talentul nativ de a-și acoperi urmele. Nimeni nu poate pune în spinarea lui Ghenadi o crimă, atât timp cât cadavrul găsit poartă semne clare că a fost sfâșiat de animale sălbatice. În acest fel, Ifrimovici scapă de oamenii incomozi iar prietenii lui au parte de o cină pe cinste. Asta este contrapartida reciproc avantajoasă.

-Vreți să spuneți că… începu Tomșa, dar abia putea vorbi, pentru că își simțea gâtul uscat ca iasca.

-Da, dacă v-ați gândit la vampiri ca la niște fiare cu gheare și colți, ați nimerit-o, răspunse Ulrich calm. Nu toți cei din neamul meu sunt persoane civilizate și vegetariene. În afară de asta, un cadavru secat de sânge arde foarte ușor…

-Aici are dreptate, întări legistul.

-Bine, avem un departament care se ocupă de criminalitatea informatică. Voi cere specialiștilor de acolo să se uite la pagina lui Ifrimovici și le voi da să analizeze codul.

Ulrich zâmbi. Pentru cineva speriat de moarte, Tomșa se comporta din cale-afară de rațional.

-Vă mulțumesc pentru informație, continuă inspectorul. Cât despre târgul pe care mi l-ați propus, nu cred că e nevoie de uciderea lui Ghenadi. Vreți să ajungeți la Muzeul Banatului, foarte bine, am prieteni acolo și veți ajunge. Nu îmi datorați nimic pentru asta, sau dacă credeți că e nevoie de un schimb, să zicem că vă recomand cu căldură directorului de la muzeu în schimbul codului paginii de internet a lui Ifrimovici.

-Fie cum doriți. Atât că eu consider totuși lichidarea lui Ghenadi o prioritate.

Cei doi bărbați își strânseră mâinile, în semn de afacere încheiată. Mâna lui Ulrich era rece și tare ca o bucată de marmură și la contactul

cu ea prin degetele lui Tomșa trecu un curent electric. Dar ceea ce atrase atenția inspectorului fu inelul cu o piatră uriașă, de un mov adânc, de pe arătătorul vampirului.

-Dumneavoastră l-ați oprit pe Avădanei și i-ați zdrobit glezna, spuse el aproape involuntar.

-Da. Am asistat la lovitura de cuțit aplicată arheologului Bratu și am simțit nevoia să-l împiedic pe atacator să scape. În general evit să mă amestec în treburile oamenilor, dar acest lucru nu-mi prea reușește pentru că nu suport nedreptatea.

-Ați fost în Piața Libertății și ați văzut tot ce s-a întâmplat în seara în care Bratu a fost lovit?

-Da.

-Ciudat. Nici raportul poliției locale și nici declarația lui Otto Muhler, colegul lui Bratu, nu amintesc nimic despre dumneavoastră.

-Ceața, făcu legistul.

-Ah, da, că tot a venit vorba de ceață – în seara aceea era ceață în oraș?

-Nu, cerul era senin și luna în creștere, răspunse Ulrich fără ezitare.

-Și totuși nimeni nu v-a văzut…

-Ceața, repetă doctorul. Domnul Heller era ceața, ți-am spus doar că vampirii pot lua această formă.

Tomșa se mulțumi să-i arunce prietenului său o privire compătimitoare, ca unuia care își pierde mințile.

-Legistul cunoaște în detaliu subiectul și e atent la amănunte care de obicei oamenilor le scapă, întări Ulrich. Într-adevăr, în seara cu pricina mă îndreptam spre Piața Libertății, pregătit să iau săpăturile pe cont propriu, în căutarea profeției pierdute a lui Nostradamus. Am ajuns în piață la momentul potrivit ca să asist la tentativa de asasinat și am folosit camuflajul nostru obișnuit, ceața. De atunci mă tot întreb care era motivul real al atacului asupra lui Bratu – de fapt, ce interes avea Ghenadi în toată povestea asta?

-Deci știți că Avădanei e omul lui Ghenadi.

-Da, știu, răspunse vampirul. Am studiat dosarul cazului cel puțin atât cât l-ați studiat dumneavoastră.

-Doar că eu am răspunsul la întrebare, recunoscu Tomșa. Avădanei era pradă unui atac de panică văzându-se urmărit de ceața neagră și a acționat irațional. Măcar aspectul acesta mi-e cum nu se poate mai clar. Ceea ce-mi scapă e motivul pentru care l-a ucis pe bietul băiat de la pizzerie.

-Asta știu eu. Băiatul mă căuta pe mine, din partea lui Ghenadi sau a unui intermediar de-al său. Băiatul de la pizzerie vă putea duce oricând la Ifrimovici – pe dumneavoastră sau pe mine, depinde cine ar fi făcut mai repede conexiunea cu ucraineanul.

Tomșa păru să-și pună ordine în gânduri.

-Hm, sună plauzibil. Îmi permiteți totuși să vă întreb ce legătură există între exploratorul Uri Heller și ticălosul Ghenadi Ifrimovici?

-Iar eu îmi permit să vă repet ceea ce v-am mai spus: Ifrimovici este contabilul șefului meu, care îmi cere să regăsesc o profeție pierdută a lui Nostradamus.

-Aveți idee la ce se referă profeția?

Blondul rămase tăcut câteva clipe, părând să ia o decizie în gând.

-În fond, de ce nu v-aș spune? Se pare că suntem vârâți amândoi până peste cap în povestea asta. E drept că afacerile vampirilor nu-i privesc pe oameni, dar vă pot face lesne să uitați totul. Din câte mi-a povestit Joshua, profeția ar vorbi despre lumea personajelor supranaturale și despre viitorul nostru, al nemuritorilor.

-Dacă doar un sfert din poveștile despre vampiri ar fi adevărate, nu ați avea nici un motiv de îngrijorare privind acest viitor.

-Poate că nu e așa de simplu. Tot mai mulți dintre noi devin vegetarieni, adică trăiesc doar cu

sânge de animale și refuză să atace oameni. Pentru Joshua acesta e un semn de extincție al speciei.

-Iar pentru Ifrimovici, pierderea aliaților vampiri care îi lichidau persoanele incomode fără să lase urme, completă Tomșa.

Cei doi se priviră în ochi preț de câteva clipe – ochii hipnotici, de un mov adânc, ai vampirului îi întâlniră pe cei căprui, calzi, ai criminalistului. Apoi Tomșa lăsă privirea în jos, incapabil să se măsoare cu făptura care venea de dincolo de mormânt.

-Se pare că suntem de aceeași parte a baricadei, mormăi inspectorul. Cine ar fi crezut una ca asta?

-Mda, bună întrebare. Încep să cred că cel interesat să recupereze profeția e Ifrimovici și nu Joshua. M-am întrebat deja de ce Joshua s-a gândit tocmai acum la profeție, când probabil știa de sute de ani de existența ei.

-Și asta lămurește motivul pentru care Bratu a fost urmărit, completă Tomșa. E cel mai activ personaj din echipa de arheologi și majoritatea descoperirilor din oraș le-a făcut el sau echipa care a lucrat sub mâna lui.

-Bratu știe ceva despre toată povestea?

-Nu, ne-am ferit să-l alarmăm dar o pază discretă se află mereu în jurul lui.

-Poate ar trebui să știe. E totuși viața lui în joc.

-Bine, tot voiați să ajungeți la muzeu. Probabil îl vom găsi pe Bratu acolo, sortează artefactele descoperite până când medicii îi vor da permisiunea să se întoarcă la săpături. Voi anunța că mâine trec pe la muzeu și că voi aduce cu mine un prieten. E bine așa?

-Da, e în ordine.

Tomșa și Ulrich se despărțiră cu o strângere de mână.

-Uau, am dat mâna cu un individ care a murit acum cinci sute de ani și care se poate

transforma în ceață, cugetă inspectorul după plecarea blondului.

-Să te conduc spre ieșire? se oferi legistul.

-Nu e nevoie, ai un birou plăcut situat într-un loc agreabil. Mă descurc singur.

-Drace, cât de repede se schimbă lumea! bombăni medicul în urma lui Tomșa.

A doua zi de dimineață doi oameni tăcuți se îndreptau spre Muzeul Banatului: Tomșa, adâncit în gânduri și Ulrich care privea curios în jur, zâmbind propriilor amintiri. Când ajunseră în fața intrării principale, străjuite de două armuri medievale, Tomșa coti pe lângă clădire luând-o către poarta rezervată mașinilor, aflată pe latura de est a imensului trapez delimitat de construcție. Dacă fațada principală, cea de nord, era acoperită cu cărămidă aparenta roșie, restul castelului fusese zugrăvit într-un galben-ocru cald care făcea un contrast de culoare plăcut cu verdele frunzișului proaspăt al arțarilor din jur. Poarta imensă, de lemn, fusese ferecată cu un lanț gros cât brațul unui om, având pe interior un ditamai lacăt. Inspectorul dădu cu pumnul în poartă, destul de nepăsător. În fond lemnăria originală a fost înlocuită de nenumărate ori și poarta aceea masivă nu mai avea nici o valoare istorică.

-Ho, nu dau tătarii! Stai așa, că vin, se auzi o voce dinăuntru.

Un paznic bătrân și plictisit își târâi pașii până la poartă și deschise lacătul imens. Poarta scârțâi sinistru și se roti în balamale. Cei doi vizitatori nimeriră într-o curte transformată în șantier arheologic ad-hoc, toată săpată și plină de tranșee printre care se vedeau fundațiile unor ziduri străvechi.

-Mă așteaptă domnul director, începu Tomșa dar fu întrerupt.

-Da, știu, a anunțat că va veni cineva să-l caute. Urcați la etaj și mergeți până deasupra porții pentru vizitatori, vă așteaptă acolo.

Parcurseră în liniște coridoare tixite cu saci în care fuseseră îndesate artefactele găsite pe șantierele din oraș. Din câte putea vampirul să-și dea seama, predominau cioburile de ceramică. Toți sacii erau frumos etichetați și rezemați de-a lungul zidurilor groase din cărămidă, văruite simplu în alb. Cei doi vizitatori ajunseră până în fața unei uși masive, pe care fusese agățată o mică tăbliță de plastic, cu inscripția „director". Tomșa bătu în ușă și un individ înalt și slab le deschise.

Omul arăta rău: pielea îi era galben-verzuie, cu zona de sub ochi acoperită de cearcăne vineții și o batistă udă lipită pe frunte. Avea o față suferindă, prelungă și osoasă. Când îl zări pe Tomșa, ochii obosiți începură să-i strălucească veseli.

-Tu erai, bătrâne? Intră atunci și simte-te binevenit la noi.

Inspectorul îl împinse ușurel înainte pe Ulrich.

-El e prietenul despre care ți-am vorbit la telefon.

-Johann-Ulrich Heller, se prezentă blondul. Sunt încântat să vă cunosc.

-Acel Uri Heller? întrebă mirat directorul. Cel cu castelele?

-Chiar el, întări blondul.

-Cu ce treabă pe aici?

-Sunt în căutarea unui manuscris vechi, pe care-l cunosc doar din povești și nici măcar nu sunt sigur că el există cu adevărat.

După câteva politețuri formale, gazda îi cără după sine pe cei doi oaspeți până în curte, unde le arătă mândru săpăturile în curs. De îndată ce părăsiră biroul întunecat, situat pe latura nordică a clădirii, starea directorului se îmbunătăți vizibil și obrajii săi pământii prinseră culoare. Un bărbat

înalt și solid, aproape mătăhălos, le tăie drumul îndreptându-se spre ruinele care ieșeau din pământul răscolit pe una din laturile curții. Mergea repede, evitând în ultimul moment o ciocnire cu vizitatorii muzeului, dar se opri locului ca și cum o forță nevăzută l-ar fi împiedicat brusc să mai facă fie și un singur pas. Ochii îi căzură pe fața extrem de frumoasă a tânărului blond – îl privea fix, fără să-și poată întoarce căutătura în altă parte. Simțindu-se studiat insistent (o senzație care îi crea disconfort), Ulrich se întoarse și el spre bărbatul masiv, îmbrăcat într-o salopetă portocalie. Îl mai văzuse doar o singură dată, noaptea, preț de câteva clipe, dar și ochii și memoria nemuritorilor sunt de o precizie uluitoare.

-Drace, e Bratu, murmură vampirul pentru sine.

Omul veni spre el cu mâna întinsă.

-Mă scuzați, se pare că ne cunoaștem dar nu-mi pot aminti de unde. Numele meu este Marian Bratu, arheolog.

-Sunt Uri Heller. Probabil ne-am întâlnit pe vreunul din șantierele orașului. Știți, sunt cam curios și îmi place să privesc săpăturile…

Bratu își încreți furntea, în efortul de a-și aduce aminte de o întâmplare din trecut.

-Ah, da, acum știu. M-ați salvat și m-ați ținut în brațe când am fost înjunghiat, noaptea, în Piața Libertății. Vă țin minte părul de aur, care părea să radieze o lumină proprie în beznă. Eram atât de confuz încât v-am luat drept un înger.

Ulrich se fâstâci. „Pe mațele Satanei, numai la asta nu m-am gândit, că un muribund inconștient mai are totuși amintiri. Trebuia să-l vrăjesc să uite, dar eu, istețul, nu m-am ocupat decât de celălalt individ, cel care se panicase și nu știa ce să facă”. Nu avea încotro – trebui să recunoască public faptul că asistase la agresiunea asupra arheologului. Tomșa vru să pună o întrebare dar își înghiți cuvintele în ultima clipă. „Și-a

amintit ce sunt”, constată Ulrich. „Și stau aici ca fraierul, în miezul zilei, când nu am posibilitatea să modific memoria acestor oameni – rahat!”

Bratu păru deosebit de interesat de blond.

-Sunteți realizatorul „castelelor bântuite”, nu? Am mai prins câteodată episoade din filmul serial, mi-au plăcut dar recunosc că le-am privit mai mult ca pe o poveste, fără să cred în ele. Dar acum că vă văd aici, nu știu ce să mai zic. Trebuie să admit că toate datele istorice pe care le-ați furnizat sunt absolut corecte, un lucru rar în mass-media de azi. Sunteți istoric de profesie, nu?

-Nu, sunt doar expert în fenomenele paranormale. De fapt meseria mea e de ceasornicar.

-Dar dacă vă aflați aici, la muzeu, înseamnă că vă pasionează istoria. Permiteți-mi să vă fiu ghid, cunosc muzeul ăsta cum îmi cunosc buzunarele.

-De fapt domnul Heller caută un lucru precis, o profeție a lui Nostradamus, interveni Tomșa. (Ulrich ar fi vrut să-l strângă de gât, dar se abținu.)

Numele lui Nostradamus, aruncat în discuție, provocă un viu interes. Blondul trebui să povestească faptul că fusese angajat de un împătimit al antichităților (trecu sub tăcere istoria lui Steve) ca să-i găsească o profeție a înțeleptului din Saint-Remy, despre care legenda susținea că ar fi ajuns în vilayetul Timișoarei.

-Pare de-a dreptul imposibil, se îndoi Bratu.

-Pare, într-adevăr, dar căutând dovezi în casa în care a murit Nostradamus, am găsit asta. Cunosc destul de bine Timișoara medievală ca să-mi fi dat seama că e un desen care reprezintă chiar locul unde ne aflăm acum.

-Îmi permiteți să arunc o privire?

Mapa de plastic trasparent conținând prețioasa bucată de hârtie trecu din mâinile

vampirului în cele ale lui Bratu. Acesta o examină cu un ochi de cunoscător.

-Hm, e într-adevăr cetatea Timișoarei. Dar sunteți sigur că desenul e autentic? S-au scurs totuși aproape patru secole și jumătate de la moartea profetului și multe se puteau întâmpla în acest timp.

Având în vedere împrejurările în care găsise desenul, Ulrich nu punea la îndoială faptul că acesta era original. Dar nu dorea să le împărtășească oamenilor nici un cuvințel despre întâmplările din Salon-De-Provence. Se mulțumi să răspundă succint:

-Nu am nici un dubiu asupra autenticității desenului. Trebuia să fiu suspicios? Nu văd nici un motiv pentru așa ceva.

-Veniți cu mine și vom afla îndată. Nu vă temeți, mijloacele noastre de analiză sunt printre cele mai moderne și nici hârtia, nici desenul nu vor păți nimic.

Bratu își conduse oaspeții într-un laborator modern unde câțiva oameni în halate albe se concentrau atenți asupra unor microscoape.

-Mă ajută și pe mine cineva? întrebă el ridicând puțin glasul, ca oamenii absorbiți de munca lor să poată reacționa. Am nevoie de o datare a acestei hârtii și a desenului de pe ea. Se poate?

Un bărbat se apropie și luă cu mare grijă „proba”, cum o numea el. Se întoarse după câteva minute, declarând:

-Și suportul și cerneala indică o perioadă cuprinsă între 1550 și 1570. Înscrisul e fără îndoială autentic.

-Mulțumesc, spuse Bratu. Știe cineva dacă e deschisă sala hărților?

Urmă o repriză de alergătură pe coridoare interminabile, la finalul căreia arheologul și însoțitorii lui pătrunseră într-o încăpere plină cu hărți vechi. Bratu se duse, foarte sigur de sine, la

un fișet metalic de unde extrase un desen aproape identic cu cel pe care-l ținea în mână. Singura diferență vizibilă o constituia un punct care apărea pe desenul lui Ulrich, nu însă și pe exemplarul hărții aflat la muzeu.

-Curios lucru, remarcă arheologul. Dacă aș fi văzut hârtia acum trei luni, punctul acela nu mi-ar fi spus nimic.

-Poate că e doar o pată de cerneală scăpată accidental pe hârtie, încercă Ulrich marea cu degetul. Mă gândesc că pe vremea aceea se scria cu pana de gâscă – dacă s-ar fi folosit ultima generație de pixuri cu gel, sigur pata nu ar fi fost acolo.

-Permiteți-mi să mă îndoiesc de asta, răspunse Bratu. Dar avem metoda să verificăm. Iată, spuse el extrăgând o lupă extrem de puternică din sertarul unui birou aflat în încăpere. Așa-zisa pată e perfect rotundă și în mod cert a fost facută cu intenție.

Ulrich nu avea nevoie de lupă ca să știe că arheologul nu greșea. Ochii lui violeți îi confirmaseră din primul moment în care văzuse hârtia ascunsă în sertarul secret din biroul lui Nostradamus – punctul acela însemna locul spre care trebuia să-și îndrepte atenția. Dar nu voia să vorbească despre asta cu oamenii, așa încât cel mai comod îi era să nege că observase semnul. Bratu, în schimb, era iscoditor și deosebit de minuțios în cercetările sale – deh, metehne de savant... Și în plus cunoștea perfect istoria, chiar dacă pentru el întâmplările erau doar citite în cărți, în timp ce Ulrich asistase la ele.

-Acum trei luni, continuă arheologul, locul însemnat pe desen nu mi-ar fi spus nimic. Dar între timp s-au făcut săpături chiar aici, în curtea muzeului și a ieșit la iveală fundația unuia din turnurile de apărare ale vechii fortificații ridicate de Carol Robert de Anjou în jurul anilor 1307-

1316. Punctul de pe hartă indică acel turn, asta e sigur. Veniți să vedeți!

Tot alaiul, cu Bratu în frunte, urmat de Ulrich, Tomșa și directorul muzeului ieși din sala hărților și se scurse pe scări în jos, înapoi în curte. „Sunt doi nebuni pasionați de istorie, care și-ar petrece tot timpul scurmând în pământ după vechituri, unul care se învârte pe aici de câteva secole, dar eu ce treabă am?” gândea inspectorul. Și totuși trebui să recunoască în sinea lui că cercetarea trecutului îl prinsese în mrejele ei și îl fascina. „Pe undeva seamănă cu meseria mea – e tot muncă de detectiv, doar că nu sunt cadavre. Sau, în fine, nu sunt cadavre proaspete, că pe cele din vechime nu le mai pune nimeni la socoteală.” Tomșa zâmbi în barbă, aducându-și aminte că practic de fiecare dată când muncitorii săpau pe o stradă din centru, fie pentru lucrări de canalizare, fie pentru telefonie, fie pentru alte utilități, se găsea cineva care să telefoneze la poliție spunând că a găsit un schelet de om. Și, tot de fiecare dată, legistul doar clătina din cap după ce aruncase o privire și spunea:

-Secolul XVI. Sau, după caz: secolul XVII, sau secolul XVIII. Tomșo, cheamă-ți prietenii de la muzeu să-și adune clienții, că eu de asasinarea lui Tutankhamon n-am chef să mă ocup.

Asta era deja o regulă! Acum Bratu se opri în fața unei gropi în care se vedeau niște fundații circulare de piatră, de mari dimensiuni.

-Ăsta-i locul, spuse el sigur de sine.

-S-a descoperit ceva aici? întrebă Ulrich.

-Da, cioburi de ceramică, vârfuri de săgeți din metal, o bucată ruptă dintr-o cămașă de zale, oseminte umane și oase de găină.

-De găină? se miră Tomșa.

-Ei da, soldații acelor vremuri tulburi trebuiau să mănânce ceva, răspunse Bratu zâmbind. În plus de asta, continuă el, sunt straturi

compacte de cenușă, semn că clădirea a fost incendiată de mai multe ori.

-Și nici o inscripție? vru să știe Ulrich.

-Până acum singurele inscripții sunt pe două monede din argint găsite la baza turnului și care dateazî din epoca lui Matei Corvin. Mi-e teamă că hârtia dumneavoastră a avut puține șanse să supraviețuiască vicisitudinilor istoriei, dar dacă vom găsi ceva, veți fi primul înștiințat.

Vampirul nu avu încotro, trebui să-și ia rămas-bun și să se despartă de gazdele ospitaliere. Pusese destule întrebări și – mai ales – aruncase destule priviri iscoditoare în dreatpa și-n stânga. Prezența lui în acel loc nu mai era justificată prin nimic. Tomșa plecă împreună cu blondul, ambii însoțiți până la poartă de Marian Bratu, care îi mulțumea într-una lui Ulrich pentru că-l salvase de la moarte în Piața Libertății, în noaptea când Avădanei voise să-l înjunghie.

 Îninte de a se despărți de ceilalți doi, Uri Heller îl privi grav pe arheolog.

-Convingeți-vă șeful să-și mute biroul pe latura sudică a castelului. Locul actual, în care nu pătrunde soarele niciodată, mi se pare neprietenos și nu-i face bine deloc.

-Au mai încercat să-l înduplece și alții, dar se încăpățânează.

-În cazul acesta folosiți-vă autoritatea și argumentele de istoric. Până la renovarea din 1856, fațada clădirii cu poarta principală era pe latura sudică. Pănâ și în desenul meu orașul apare în spatele fortăreței, iar pe atunci orașul însemna Piața Sfântul Gheorghe și împrejurimile ei, care se află la nord-est de cetate. Sala hărților e plină cu schițe medievale în care poarta de intrare a castelului e în prim plan și toate aceste schițe prezintă o vedere a Timișoarei de la sud la nord.

Bratu își mușcă buzele.

-Drace, aveți dreptate, e evident. La asta nu m-am gândit niciodată.

Ulrich zâmbi.

-Sunt lucruri, spuse el, așezate cu temei într-un anumit mod acum sute de ani. E păcat să stricăm rostul lor, pentru că strămoșii nu au făcut nimic degeaba.

-Bine, îi voi transmite asta șefului meu. Pe mine oricum m-ați convins deja.

Blondul își înclină capul în semn de salut, apoi se îndepărtă cu pași repezi, murmurând bine dispus un cântecel la modă. Vizita la muzeu fusese, după aprecierea lui, foarte utilă și el își făcuse deja un plan de acțiune. Dacă profeția a reușit să străbată veacurile până în prezent, nu mai era decât o chestiune de ore ca el să pună mâna pe prețioasa hârtie.

În aceeași noapte, în timp ce clopotul catedralei bătea de douăsprezece ori, Ulrich se afla în apropierea muzeului, studiind zidurile puternice. Clădirea fusese refăcută pentru a adăposti un corp de armată din oraș și arăta ca o veritabilă cetate medievală, chiar dacă istoria ei, în forma actuală, nu se întindea pe mai mult de două sute de ani. Străzile din jur erau bine luminate, dar în câteva locuri copacii bătrâni, proaspăt înfrunziți, aruncau o umbră deasă peste ziduri. „Blestematul de lacăt e pe interior”, cugetă Ulrich, „semn că în clădire există o pază permanentă. Și în plus porțile alea vechi și neunse scârțâie îngrozitor”. Asta îl făcuse să decidă că escaladarea clădirii era modul cel mai potrivit de a intra în curte. Cele două etaje erau cufundate în beznă, doar la parter, lângă poarta de est pentru mașini și poarta de nord pentru vizitatori se găsea câte o încăpere luminată. Vampirul văzuse peste zi și o mulțime de videocamere, care însă așteptau toate să fie montate și puse în funcțiune (Bratu îl lămurise că asta urma să se întâmple înainte de redeschiderea muzeului pentru public).

Cândva, pe când era încă om, blondul escaladase astfel de ziduri cu tehnica epocii medievale: peste crenelurile ultimului nivel se arunca o frânghie lungă, prevăzută în capăt cu o gheară de pisică din metal. Gheara se agăța de creneluri și omul urca pompierește pe frânghia întinsă, în timp ce apărătorii azvârleau de sus smoală topită și apă în clocot. Dar acum lucrurile se schimbaseră – vampirul nu avea nevoie de gheara de picisă, degetele propriilor mâini erau capabile să-l țină lipit de zid și să găsească puncte de sprijin la îmbinarea cărămizilor, aproape invizibile ochiului omenesc. Puterea nemuritorilor făcea cățărarea peste cele două etaje o joacă de copil.

Ulrich venise pregătit pentru ascensiune – purta pantaloni și tricou cu mâneci lungi, toată îmbrăcămintea fiindu-i neagră ca noaptea, iar în picioare își pusese o pereche de mocasini ușori, care-i făceau pasul de neauzit. Se trase la umbra arțarului de lângă singurul donjon medieval care rămăsese în picioare și care fusese inclus în construcția de secol XIX, aruncă priviri atente în jur și când se convinse că nici un plimbăreț întârziat nu se afla prin preajmă, atacă zidul. De pe coama acoperișului se lăsă să alunece în curte – aici ardeau două lumini de veghe absolut inutile, pentru că pe toate cele patru laturi curtea era înconjurată de ziduri, făcând accesul posibil numai prin porțile de intrare străjiute de paznici. Porțile, la rândul lor, se deschideau în două coridoare prelungi care străpungeau întreaga grosime a zidurilor. Sistemul acesta defensiv străvechi, foarte sigur pe vremea când fusese conceput, nu oferea nici o protecție față de o încercare de a pătrunde în castel pe sus. În epoca aceea, numai păsările puteau să zboare, nu și oamenii…

Portarii supravegheau doar intrările, ei nu aveau nici o treabă cu curtea interioară. Ulrich se putea deplasa degajat, fără să-i pese de luminile de

veghe. Coborî la nivelul fundației păstrate din turnul lui Carol Robert de Anjou și acolo se apucă să sape. Nu toți nemuritorii sunt înmormântați în pământul cimitirelor, de unde răsar după trei nopți de la transformarea lor – unii au ca mormânt ape adânci și tăcute, iar Ulrich era unul dintre aceștia. Dar toți se pricep grozav să sape o groapă în pământ, iar el se folosi din plin de această abilitate. Cei mai mulți vampiri sapă cu mâinile goale, nu însă și Ulrich căruia îi repugna să-și murdărească unghiile. Din fericire pe o latură a curții se găsea dulapul în care-și țineau uneltele arheologii: câteva lopeți mari, coșuri de nuiele pentru transportarea pământului escavat și două site prin care era cernut solul, ca să fie separate artefactele mici eventual îngropate în pământ. Blondul mânuia lopata cu o viteză fabuloasă, zvârlind pământul de-a dreptul în coșul de nuiele, la distanță. Nu-și pierdea vremea cu căutatul artefactelor – profeția lui Nostradamus nu putea fi un obiect atât de minuscul încât să treacă neobservat. Își făcuse planul – urma să sape până ajungea la pământul de sub fundația turnului, la stratul de bază peste care se clădise primul zid de apărare al celei dintâi cetăți a orașului. Dacă profeția supraviețuise timpului, ea se afla undeva acolo – o va lua, va pune pământul la loc, îl va nivela astfel ca oamenii să nu sesizeze a doua zi că peste noapte cineva pătrunsese în curtea muzeului și-apoi pe-aici ți-e drumul! Îi va duce profeția lui Joshua, își va elibera feciorul și va uita de această poveste neplăcută.

În timp ce se gândea la toate astea, brațele sale se mișcau uluitor de repede, continuând să sape. Făcuse deja o groapă în care se afunda până la umăr – la drept vorbind solul era afânat, nu opunea rezistență și treaba mergea strună. Apoi, când totul părea să se desfășoare după cum își imaginase, previzibil și banal, se auzi un huruit surd și Ulrich simți că îi fuge pământul de sub picioare. Se trezi cu vreo câțiva metri mai jos,

acoperit de țărână. Se ridică, se scutură și privi în jur cu ochii lui perfect adaptați la cel mai adânc întuneric. Înainte încă de a vedea, simți un curent de aer destul de puternic, iar apoi îi zări cauza cu claritate: în puțul pe care-l săpase, într-unul din pereții laterali, se deschidea un hău ca gura unei peșteri.

Cap. 12 Profeția

„Drace, am ajuns într-unul din tunele”, bombăni vampirul.

Tunelele vechii Timișoare sunt un subiect de legendă, despre care orice trăitor pe aceste meleaguri, cât de cât interesat de poveștile locului poate să vorbească la nesfârșit. Ele pleacă de sub castel și – povestesc gurile rele – ajung în cele mai îndepărtate puncte ale orașului, la Arad sau chiar la Belgrad, după fantezia fiecăruia. Existența lor nu a fost niciodată pusă la îndoială, iar Ulrich își amintea că în lunga sa viață asistase chiar la săparea unora dintre ele. În Evul Mediu perseverența cu care oamenii săpau asemenea cârtițelor nu era un lucru de mirare și nici prea neobișnuit. Într-o lume în care asedierea cetăților ținea cu anii, condamnându-i pe apărători la moarte prin înfometare, căile secrete de scăpare se aflaseră întotdeauna la mare cinste. Primul dintre aceste tunele fusese construit înainte chiar ca Ulrich să zărească orașul pentru prima oară, ca făptură umană. Slujise ca mod de ieșire pentru Iancu de Hunedoara și oamenii săi în cazul unui asediu. După moartea lui Iancu, odată cu apropierea otomanilor de cetate, garnizoana Timișoarei mai săpase încă unul – sau mai multe – dar adesea eforturile oamenilor erau zădărnicite de solul umed și terenul mlăștinos care făceau ca o parte din tunele să se inunde imediat după săparea lor. Odată instalați în cetate, turcii își construiseră și ei căile de ieșire secrete, de teama creștinilor care încercau mereu să recucerească orașul. Ultimele zvâcniri ale apucăturilor de cârtiță se manifestaseră după ce austriecii au preluat cetatea de la fiii semilunei. Existau, se spune, până și hărți exacte ale acestor coridoare secrete, hărți care erau însă la fel de secrete ca și tunelele, pentru că nimeni nu se putea lăuda că le văzuse (sau cei care

chiar știau de existența lor își țineau gura închisă cu strășnicie). Lucru valabil în cazul oricărui secret, cei care povesteau cel mai mult știau de fapt cel mai puțin.

Ulrich nu fu așadar prea șocat că picase într-unul din tunelele orașului. Se hotărî să înainteze calm, fără grabă, de-a lungul culoarului secret și să verifice unde va ajunge în felul acesta. Se lămuri repede: drumul subteran se orienta spre nord-est, către Piața Sfântul Gheorghe. „Aha, e calea care face legătura dintre cetate și oraș”, constată blondul.

Tunelul nu avea nimic spectaculos în el: fusese pavat cu piatră iar zidurile laterale și tavanul erau îmbrăcate în cărămidă roșie. Un om din zilele noastre ar fi trebuit să meargă aplecat, dar pe vremuri oamenii fuseseră cu mult mai scunzi. Pretutindeni erau pânze de păianjen și un praf fin, așternut în strat gros, se întindea practic peste tot. Aerul era rece, cu miros de mucegai.

Ulrich nu se împiedică de astfel de amănunte – mergea repede, mulțumind în gând că nici un fel de piedici nu-i blocau înaintarea. Cu sute de ani în urmă bravii cetățeni ai urbei (creștini sau otomani, asta nu avea nici o importanță) se feriseră să transforme ieșirile de urgență din cetate în depozite de obiecte nefolositoare. În mintea vampirului se insinua îndoiala – ar fi trebuit deja, după socoteala lui, să găsească profeția sau vreun indiciu care să ducă la ea, dar coridorul era exasperant de pustiu. Când și răbdarea și speranța începuseră deja să-l părăsească, pe pavajul subteranei întunecoase ochii lui violeți detectară o formă neregulată. Se grăbi într-acolo și dădu peste un sac vechi de pânză, pe jumătate putrezit. În interiorul lui se simțea ceva tare, foarte rece și cu contururi perfect dreptunghiulare – o casetă de metal.

Bratu îi obișnuise deja pe portarii muzeului cu sosirile sale extrem de matinale. Dacă ceilalți arheologi se iveau de obicei în jur de ora opt, el apărea mereu puțin după șapte dimineața. Ar fi vrut grozav să se întoarcă la șantierul din Piața Libertății, din fața vechii primării a orașului, dar doctorii îi interziseseră pentru încă o săptămână să facă efort fizic. Așa că nu-i rămânea decât să se uite cu jind la colegii care săpau la fundațiile bătrânului turn din curtea muzeului, apoi să-și ocupe ziua cu sortarea sacilor de artefacte găsite în oraș și cu vizite pline de nerăbdare la laborator, unde orice nouă descoperire era atent analizată și datată cu precizie. Chiar și așa, fără să participe la săpături, Bratu făcuse câteva descoperiri importante. Avea ochii formați pentru arheologie și de regulă găsea în grămezile de pământ socotite neinteresante mici obiecte care le scăpaseră tuturor celorlalți. Era firesc deci să se îndrepte, în fiecare dimineață, spre coșurile cu pământ proaspăt escavat în ajun și să le privească atent. Astăzi, spre deosebire de alte zile, rămase din cale-afară de mirat – nu ținea minte să se fi scos atât de mult pământ cu o zi înainte. Părea că echipa de săpători primise întăriri neașteptate, asta dacă nu cumva studenții de la istorie, în entuziasmul lor tineresc, se oferiseră voluntari și săpaseră toată noaptea. Bratu alungă ideea cu o fluturare a mâinii: era imposibil, nu dispuneau de un reflector atât de puternic, iar lămpile din curtea muzeului erau departe de a alunga întunericul.

Da, dar totuși grămezi de pământ care ieri nu se aflaseră în acel loc îi barau calea. De unde răsăriseră? Curios, arheologul le ocoli și se apropie de fundațiile vechiului turn. Găsi explicația deîndată – o groapă foarte adâncă se căsca înaintea lui, o groapă proaspăt săpată care justifica din plin cantitățile impresionante de pământ răscolit. Se aplecă să vadă mai bine escavațiile, dar atunci se întâmplă un lucru straniu: ceva ca un șarpe i se

încolăci în jurul gleznei, simți picioarele ridicându-i-se în aer și apoi el lunecă în acel hău negru, dizlocând câțiva bulgări de pământ. „Se surpă peste mine”, gândi panicat dar nu avu timp să reacționeze nicicum. Ceva îl târa prin întuneric, până când lumina zilei care inunda curtea muzeului deveni abia un mic punct strălucitor. Se pomeni ridicat în picioare, în timp ce două mâini înmănușate îl scuturau de praf și de pământ.

-Scuze pentru metoda neconvențională de a te face să vii aici, dar am găsit ceva ce vreau să vezi neapărat.

Extrem de mirat, Bratu se trezi față în față cu excentricul Johann-Ulrich Heller, pe care abia îl recunoscu în întuneric: era îmbrăcat în negru din cap până în picioare, cu un soi de batic impermeabil pe cap, care-i proteja părul blond de pământ și de murdărie. Pentru că trupul îi era una cu negura din jur, fața albă a exploratorului părea să plutească desprinsă de corp, făcându-l pe Bratu să se scuture cuprins de fiori.

-Unde suntem? Și ce dracu cauți în curtea muzeului? Ți-am promis doar că vei fi înștiințat dacă se descoperă vreo urmă de scriere.

Arheologul își dădu seama, cu regret, că îl tutuise pe ciudatul personaj, cu care se întreținuse în ajun folosind un „dumneavoastă” cât se poate de protocolar. Dar fusese tutuit la rândul său și-apoi cum naiba să te adresezi unui individ care te răpește în miezul zilei din curtea muzeului și te târește pe niște blestemate de coridoare subterane?

Ulrich se mulțumi să zâmbească, ducându-și un deget înmănușat la buze.

-Nu-l chema pe necuratul, că vine numaidecât. Și nu care cumva să țipi, că te reduc la tăcere cât ai clipi din ochi. Ne-am înțeles, da?

Buimăcit, Bratu dădu din cap în semn că pricepuse.

-Bun, putem colabora, se pare, ceea ce-mi dovedește că ești un tip inteligent pentru specia ta.

Și-acum răspunsul la întrebările tale: unde suntem? Păi ești arheolog sau suport de umbrele? Oare nu cunoști existența culoarelor subterane ale Timișoarei?

-Am văzut o hartă cu așa ceva la Biblioteca Academiei, dar nu știam cât de serioasă e, bâigui Bratu încă amețit.

-Mai serioasă decât crezi, reluă Ulrich. Numai eu știu vreo cinci tunele în oraș și nu sunt deloc convins că le-aș fi descoperit pe toate. A doua întrebare: ce caut aici? Parcă spusesem deja că mă interesează o scriere a lui Nostradamus, despre care legenda zice că ar fi ajuns în vilayetul de Timișoara. Știu ce mi-ai promis, că voi afla dacă tu sau altcineva din echipa ta găsește ceva de soiul ăsta, dar înțelege că n-am chef ca hârtia cu pricina să fie văzută de prea mulți oameni și am motive temeinice pentru asta. Ea dezvăluie omenirii existența inteligențelor non-umane pe pământ, un lucru pe care noi nu dorim să-l știți.

-Dar tocmai mi l-ai spus!

-Da, aici în întuneric unde te pot hipnotiza oricând ca să uiți tot ce am vorbit. Afară, la lumina soarelui, nu aș scoate nici un cuvințel despre asta.

-Deci m-ai atras în hruba asta ca să mă hipnotizezi…

-Greșit! Nu aveam nevoie de așa ceva, aș fi putut veni astă-noapte, săpa după profeție și apoi să plec înainte de revărsatul zorilor, fără ca tu sau oricine altcineva să mă vedeți. Dar nu sunt un tip rău și dacă tot am găsit o serie de lucruri interesante în timp ce căutam profeția, mi-am zis că lucrurile alea ar merita să fie expuse într-un muzeu. Cum ești singurul arheolog pe care îl cunosc, m-am gândit imediat la tine – meriți oricum o mică bucurie după cât ai bolit de la pumnalul prostului ăluia de Avădanei, despre care criminalistul Tomșa zice că te-a atacat pentru că s-a speriat de mine și și-a pierdut cumpătul.

-Păi, cam sperii oamenii, recunoscu Bratu adresându-se feței albe care plutea în întuneric. S-ar zice că ești un cap fără corp, un fel de stafie după cum arăți.

Ulrich chicoti vesel.

-Aiurea! Când l-am urmărit pe Avădanei mă transformasem într-un soi de ceață neagră, e un camuflaj excelent.

-Cum ai făcut asta? Ești iluzionist?

-Dacă vrei să crezi așa ceva, crede, făcu Ulrich flegmatic. E oricum mai bine pentru tine și n-am chef să strigi și să aduci aici tot personalul muzeului. Dar acum să nu pierdem vremea – dacă ai o lanternă ia-o înainte, iar dacă nu, ia-mă de mână pentru că eu știu drumul și te voi ajuta să nu te împiedici. Dar te avertizez, ține-ți capul între umeri, când s-au săpat subteranele astea oamenii erau în medie cu un sfert de metru mai scunzi decât astăzi.

-Trebuie să am o lanternă prin vreun buzunar, recunoscu Bratu. Am una mereu cu mine.

Cu mica sursă de lumină în mână înaintă greu pe coridorul strâmt, cu tavane joase, urmat îndeaproape de pașii neauziți ai blondului. Drumul pe care îl parcurseră părea interminabil, poate și datorită aerului umed și rece, greu respirabil. În plus, mersul pe jumătate ghemuit nu era o plăcere pentru arheolog.

-Unde duce chestia asta? întrebă acesta.

-Către Piața Sfântul Gheorghe. Dar nu te nelinişti, nu mergem chiar până acolo. Aproape am ajuns, mai avem doar câțiva pași.

Încurajat de gândul că drumul acela incomod urma să se termine curând, Bratu iuți pasul.

-Mergi încet și luminează în jos, comoara e pe undeva pe aici.

-Ai zis comoară? Ai găsit o comoară, pe bune?

Blondul râse discret. Chiar și râsul lui avea ceva care să-ți înghețe sângele, ca și chipul frumos și alb, dar care părea să plutească fantomatic în beznă.

-Ei, nu te aștepta la ceva de genul tezaurului de la Pietroasa sau al brățărilor dacice, e mai puțin și nu e din aur, ci din argint. Dar e oricum mult peste cioburile de ceramică și oasele de găină pe care le-ați escavat voi până acum.

-Dar avem detectoare de metale, protestă Bratu.

-… cu care ați lucrat pe străzi și în piețe, dar dacă nu mă înșel noi acum suntem undeva sub casele de pe strada Lucian Blaga, la mare adâncime. Sigur nu v-ați dus cu detectoarele voastre în toate pivnițele din cartier, că atfel ați fi avut surprize.

-Păi, sunt case particulare. Ne trebuiau autorizații să mergem acolo, iar astea nu se dau decât cu un motiv temeinic.

-Oprește-te, ordonă blondul.

Dar nu era nevoie să mai spună nimic, Bratu observase sacul de pânză și obiectele care zăceau răsfirate în jurul lui.

-Nu știu cum au ajuns aici, reluă Ulrich. Bănuiesc că cineva a vrut să le fure sau să le ascundă și a fost nevoit să le abandoneze pe drum. Le-am găsit în sacul acela infect și le-am scos ca să-mi caut profeția – pe mine restul nu m-a interesat.

Înfrigurat, Bratu se lăsă pe vine și lumină pe rând lucrurile din jurul sacului. Caseta metalică era cea mai mare dintre aceste obiecte, dar se mai găseau acolo o tavă, un suport pentru călimări și alte câteva mărunțișuri a căror utilitate îi era deocamdată străină. Toate arătau rău – negre, murdare ca vai de lume și purtând urme ale mucegaiului din sac.

-Ai mai văzut așa ceva, nu? Un ochi neobișnuit cu arheologia nu ar fi recunoscut

argintul sub crusta asta de jeg.

-Am râșcâit un pic cu unghiile, recunoscu Ulrich. Dedesubtul mizeriei, argintul e alb și strălucitor și arată foarte bine. Dar te sfătuiesc să le cureți cu grijă, pentru că toate chestiile astea sunt fin gravate și e păcat să le zgârii.

-Deci ai apucat să te uiți…

-Noaptea a foat lungă, admise blondul. Da, am aruncat o privire, atât cât să-mi dau seama ce avem aici. N-a fost greu, pentru că numele proprietarului e marcat pe fiecare lucru în parte. Privește! Degetul înmănușat al blondului indică un punct de pe capacul cutiei. Ce vezi aici?

În lumina slabă a lanternei apărură niște litere, sub un frumos desen reprezentând o coroană cu cinci brațe.

-Un C, un F, un M și un A, descifră Bratu.

-Și coroana?

-Trebuie să vorbesc cu specialistul nostru în heraldică, el se pricepe să interpreteze așa ceva.

-Nu e nevoie, replică sec Ulrich. Îți spun eu: trei brațe erau pe coroana de pe blazonul baronilor, o coroană cu cinci brațe reprezenta un conte, iar una cu șapte, un duce sau un prinț. Coroanele regale nu erau desenate deschise, ca asta, ci închise, adică având benzi de metal care treceau și pe deasupra capului și se uneau în vârf, unde de obicei era așezată o cruce.

-Dar te știi bine!

-Hm, acceptabil , aș zice. Pe vremea mea astfel de lucruri chiar contau, nu te puteai descurca în viață fără să lești.

Bratu ciuli urechile.

-Pe vremea ta? Pari mai tânăr decât mine.

-Par, ai dreptate… Dar las-o baltă! Deci știi ce avem aici?

-Păi, ustensilele de scris ale unui conte, dacă nu mă înșel. Iar din inițiale deduc că au fost ale contelui de Mercy, e singurul al cărui nume s-ar potrivi.

-Claudius Florimund de Mercy dArgenteuil, recită blondul. Tovarășul de luptă al prințului de Savoya în bătălia pentru eliberarea Timișoarei de sub turci și primul guvernator al Banatului redevenit creștin – un francez, ca și prințul Eugen, unul de prin părțile Lorenei. A fost un viteaz, a murit în luptă în Italia, după ce mai bine de cincisprezece ani a condus și a administrat Timișoara.

-Mda, era soldat. A primit un ordin și a lăsat în urmă locurile de care se legase, ca să plece să-și întâmpine moartea. Ce destin!

-Așa erau vremurile, admise Ulrich. Dar să revenim la oile noastre. Cum îți explici această comoară?

Bratu cugetă un timp în tăcere.

-Presupunând că harta subteranelor pe care am văzut-o e corectă, unul din culoarele secrete leagă castelul de Palatul Guvernatorului. Bănuiesc că, mobilizat de urgență pe frontul italian al imperiului , contele de Mercy și-a lăsat o parte din lucruri la Timișoara, în speranța reîntoarcerii. După ce vestea morții lui s-a răspândit, cineva a încercat să-i șterpelească argintăria dar a fost nevoit să se refugieze în subterane, unde, silit de împrejurări sau de oameni, a abandonat obiectele.

-Așa mă gândeam și eu. Singura întrebare care mă frământă e când s-a întâmplat asta. Contele a murit în 1734, sunt aproape trei sute de ani de atunci.

-Uite ceva ce putem afla fără prea multă greutate, spuse Bratu arătând spre resturile sacului. Ăla e din cânepă, continuă el, iar cânepa este o fibră organică. Datarea cu carbon-14 face minuni în cazul acesta. Dar de ce te interesează atât de mult?

-Pentru că Joshua, individul care mi-a cerut să-i găsesc profeția lui Nostradamus, va vrea să știe totul despre ea, din clipa când a fost scrisă și până în momentul când i-o voi aduce. Orice

schimbare a stăpânului profeției și orice întâmplare legată de ea îl vor interesa, așa că rolul meu acum e să găsesc răspunsuri.

-Dar profeția ai găsit-o?

-Da,e la mine, spuse Ulrich bătându-se cu mâna înmănușată peste un buzunar al pantalonilor (Bratu doar ghici gestul în bezna de nepătruns).

-Să înțeleg că nu voi vedea niciodată hârtia aceea? E frustrant!

Blondul cumpăni câteva clipe.

-Ai dreptate. Fie, dacă vrei așa de mult, vei vedea profeția. Dar apoi voi fi nevoit să te vrăjesc ca să o uiți. Știi, e genul acela de scrieri care n-ar trebui să ajungă niciodată pe mâna oamenilor.

Cu gesturi măsurate, Ulrich extrase din buzunarul pantalonilor o bucată de hârtie îngălbenită de vreme, nu mai mare decât palma. În ciuda vechimii documentului, cerneala încă se vedea cu claritate pe suprafața hârtiei.

-Poftim, asta am căutat atâta vreme.

Bratu răsuci hârtia pe toate părțile, grijuliu, cu o răbdare de înger.

-Îmi pare rău acum că nu cunosc latina. M-ar fi ajutat să descifrez scrierea.

-Nu e nevoie, am descifrat-o eu deja. Esența textului zice că nemuritorilor le e sortit să cucerească lumea și să transforme restul făpturilor gânditoare de pe fața pământului în simple surse de hrană și atât.

-Cine sunt nemuritorii? Nu am auzit niciodată de ei.

-Și nici nu vei mai auzi vreodată de acum înainte, pentru că te voi face să uiți tot ce ai trăit în subteranele astea. Nemuritorii sunt cei ca mine, vampirii, iar conținutul profeției nu face decât să mă enerveze.

-Vampiri? Fața lui Bratu era ascunsă în întuneric, dar glasul îi suna al naibii de sceptic. Să nu-mi spui că crezi în așa ceva!

-M-am săturat să tot explic lucrurile astea oamenilor. Ajunge să știi că împărțiți Pământul cu alte creaturi inteligente, mai puternice decât voi și care se hrănesc cu sângele vostru. Dacă mă crezi sau nu, e treaba ta dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

O vreme nu se mai auzi decât respirația precipitată a arheologului. Ulrich abandonase încercarea de a părea uman și nu respira deloc.

-Și dacă nu te-aș crede? întrebă Bratu într-un târziu.

-Poți să nu mă crezi, e alegerea ta. Dar la ieșirea din tunel vei uita oricum tot ce am discutat aici. Însă noi de fapt vorbeam despre profeție și despre contele de Mercy.

-Ai spus că te enervează profeția, bâigui Bratu cu glasul înnecat de teamă („deși zice că nu crede în vampiri”, observă Ulrich amuzat).

-Da, mă enervează pantru că mă așteptam la altceva. În lumea noastră sunt două categorii de indivizi: cei care se feresc de sângele oamenilor, hrănindu-se cu animale și tradiționaliștii, iar aceștia susțin că singura noastră hrană trebuie să fie sângele omenesc. Eu fac parte din prima categorie (Bratu expiră ciudat de zgomotos, ca un oftat, dar Ulrich nu-i dădu atenție și continuă să vorbească). Mai sunt și alții ca mine, iar numărul nostru crește în detrimentul tradiționaliștilor. Am sperat cu naivitate că profeția îmi va întări convingerile că putem conviețui în pace și că în final noi vom renunța la sângele uman, iar oamenii la părerile lor preconcepute. Dar Nostradamus, privind în viitor, a văzut o altfel de lume – o lume în care războiul dintre noi și voi va continua, iar asta înseamnă că oamenii vor fi înfrânți.

-Se face prea mult caz de profeții, își dădu Bratu cu părerea. Nostradamus a scris câteva mii de catrene, iar câteva zeci s-au împlinit întocmai, asta însemnând vreo doi sau trei la sută. E ca atunci când citești un horoscop: din douăsprezece

zodii tot se găsește una pentru care prezicerea să fie valabilă și atunci se spune că horoscopul e bun, ignorându-se faptul că pentru unsprezece zodii el nu spune decât prostii. Asta e o chestiune probabilistică, nimic mai mult.

-Hm, bine, fie. Accept explicația ta pentru că îmi convine. Știi ce? Tremuri tot – ia comoara și hai să plecăm din hruba asta igrasioasă.

-Aș vrea să fie atât de simplu. Dar trebuie să chem fotograful, să facă poze cu obiectele găsite in situ, abia apoi le putem ridica și duce la laboratorul de restaurare.

-Deci tot trebuie să ieșim ca să chemi fotograful. Lasă-ți echipa să se ocupe de comoară, eu nu vreau decât să te scot de aici cât mai repede. Nu uita, ești încă în convalescență după o lovitură care era să te coste viața.

Bratu acceptă. Începea să se simtă rău în frigul umed din subteran și își dădea seama că ideea blondului de a se încălzi la soarele din curtea muzeului îi surâdea nespus. Dar înainte de a se întoarce la suprafață, deșiră câteva fire din pânza grosolană a sacului care adăpostise comoara, murmurând:

-Se va stârni destulă agitație cu descoperirea ta, iar până când lumea se agită, noi putem merge la laborator ca să datăm sacul și să stabilim când au părăsit ustensilele de pe biroul contelui de Mercy palatul guvernatorului.

Lui Ulrich planul i se păru bun. Voia, mai ales, să-l scoată pe Bratu din aerul acela irespirabil și să-l ferească de un nou șoc. Dar el își promise că se va întoarce în tunel, cu siguranță.

Primele raze ale soarelui cald de primăvară i se părură o binecuvântare. Bratu se opri în pragul coridorului subteran ca să-și pună ordine în gânduri. Își aducea aminte tot ce se petrecuse din clipa în care a venit la muzeu în dimineața aceea,

deși amintirile aveau ceva straniu și impersonal. Își vedea în minte propriile gesturi ca și cum s-ar fi uitat la un film și nu el ar fi fost personajul principal. Acest mod neobișnuit de a-și vizualiza ultimele ore începea, invariabil, cu el însuși stând pe marginea gropii în care se vedeau fundațiile turnului lui Carol Robert de Anjou din vechea fortificație a castelului. Apoi pământul i se prăbușise sub picioare și Bratu începuse să țipe, iar Ulrich Heller, care se nimerise prin preajmă, sărise în hăul căscat. Așa au ajuns cei doi să descopere argintăria contelui de Mercy într-unul din tunelele de sub vechea Timișoară, iar exploratorul să-și recupereze profeția îndelung căutată din caseta pentru scrisori a contelui. Acum ochii lui Bratu cercetau speriați gaura în care se aflau – până la suprafață mai erau cel puțin patru metri de pământ instabil și nici o scară, pe nicăieri.

-Sau încerc să escaladez pământul până sus și între timp te retragi în coridor ca să nu se surpe peste tine, sau țipi atât de tare încât să te audă cineva din curte, propuse blondul.

-Nu te pot lăsa să riști. Ai putea fi oricând asfixiat de solul care va cădea pe tine, protestă Bratu (Ulrich doar zâmbi, semn că magia lui funcționase impecabil: arheologul nu-și mai amintea discuția din subteran în care aflase că explorează coridoarele secrete în compania unui individ care nu are nevoie de aer și nici nu respiră).

-Bine, atunci n-ai decât să strigi. Să sperăm că trece cineva…

Dacă „strigăt” înseamnă un soi de muget asurzitor, capabil să dărâme zidurile bătrânului castel, atunci cu siguranță Bratu striga. O făcea cu mare convingere, din adâncul plămânilor săi de tip la un metru nouăzeci și cinci și aproape o sută de kilograme. În câteva minute trei capete curioase se iviră pe buza gropii.

-Dumnezeule, Marian, cum ai ajuns acolo?

-S-a surpat pământul sub mine. E un tunel aici și în tunel am descoperit obiecte extrem de interesante. Să vină fotograful, avem de lucru.

-Da, dar mai întâi să consolidăm cumva pereții gropii, altfel se va surpa în continuare. Și să te scoatem de acolo în condiții decente.

Bratu înlemni. Cel care vorbise acum era Ulrich, aflat printre ceilalți gură-cască adunați în curtea muzeului și care se strânseseră cu toții în jurul puțului ce ducea la subterane. „Cum dracu a ajuns acolo? Doar era aici, cu mine, acum câteva clipe. Sau am visat?” Un singur lucru îi restabili încrederea în propria sănătate mintală: pe fața frumoasă și albă a lui Ulrich se vedeau clar urme de noroi. Arheologul își inspectă ținuta – nicicând salopeta lui portocalie nu fusese mai murdară și de-o culoare mai incertă.

Cei de sus se certau de zor, dar până la urmă părerea blondului câștigă teren: înainte de toate trebuiau să-i coboare arheologului, cu o frânghie, un termos cu ceai fierbinte și niște sandviciuri, iar apoi pereții gropii urmau să fie consolidați cu scânduri, înainte de a trece la aducerea unei scări suficient de lungi ca Bratu să fie recuperat de sub pământ. Ulrich făcea destul tărăboi ca să-i zăpăcească pe oamenii dezorientați – în fond, era nevoie ca nimeni să nu se întrebe cum de pământul surpat se găsea lângă groapă și nu înăuntrul ei. Dar oamenii se învârtiră atât de mult în jurul locului că șterseră urmele cu totul...

În uralele colegilor, Bratu ieși din groapă la începutul după-amiezii. Se duse urgent la spălător și își schimbă salopeta portocalie cu o alta identică, dar mult mai curată, se aruncă asupra pachetului de mâncare pe care și-l adusese în servietă cu aerul unui căpcăun flămând, apoi dădu o serie de dispoziții echipei care coborî în subteran să facă fotografii și să recupereze comoara găsită. În timp ce tot muzeul fierbea, Bratu se retrase în laborator motivând că are nevoie de un pic de

liniște și de odihnă. Blondul îl urmă. „Cum naiba a reușit să rămână atât de curat în groapa aia infectă?” cugetă Bratu. „În fine, e treaba lui. Probabil vânătoarea de stafii e o meserie care cere abilități fizice ieșite din comun”.

Sub privirile curioase ale blondului, asupra bucății de pânză de sac se făcură o serie de teste. Fu studiată sub lupă, apoi sub microscop, o porțiune nu mai mare decât o unghie fu aprinsă și cenușa din nou privită la microscop, pe urmă tratată cu tot soiul de substanțe puternic și neplăcut mirositoare. Laborantul, un bărbat tânăr, izbucni după ce reluă de câteva ori aceleași și aceleași teste:

-Mariane, ce naiba e asta? Mi-ai spus că ai găsit argintăria contelui de Mercy ascunsă într-un sac vechi, dar dacă materialul pe care mi l-ai adus e din acel sac, află că nu e vechi deloc.

-Cum așa?

-Păi uite, firul ăsta la căldură se topește, nu arde. Cânepa ta e sintetică, am făcut mai multe analize și toate confirmă același lucru.

Bratu înjură birjărește la aflarea veștii, dar Ulrich îl liniști:

-Hei, ia-o încetișor! Nu e vorba aici de argintăria contelui de Mercy, aia e fără doar și poate autentică – ci de sacul în care ea s-a păstrat. Știm măcar că cel care a furat argintăria a acționat acum cel mult câțiva zeci de ani, în nici un caz imediat după moartea contelui, așa cum am presupus inițial.

-Și unde au stat obiectele de birou până acum?

-Știu și eu? Palatul Guvernatorului e imens și are pivnițe uriașe. Poate că obiectele au fost depozitate undeva, uitate și regăsite abia recent, iar cineva, dându-și seama de valoarea lor, a vrut să profite de ele fără a bănui că în caseta pentru scrisori se afla un document mult mai vechi, adus în aceste locuri la începutul perioadei otomane.

-Palatul Guvernatorului a fost în plin proces de restaurare timp de câțiva ani, interveni laborantul. Au intrat și au ieșit zeci de muncitori zilnic, de la constructori la restauratori. Era imposibil să controlezi tot acest puhoi de lume.

-Și daca l-ai fi controlat, nu ar fi servit la nimic. Obiectele au părăsit palatul prin subteranele secrete, spuse Bratu oftând. Bănuiesc că unele coridoare au legătură cu pivnițele vechilor case din centru, așa încât hoțul putea să iasă la lumină oriunde și să dispară pur și simplu. Mă întreb doar ce l-a făcut să-și abandoneze prada.

Ulrich nu catadixi să răspundă, dar laborantul interveni:

-Ați amintit de un document mai vechi. L-ați găsit? Sunteți siguri că e autentic? Dacă vreți, pot verifica...

Blondul și Bratu schimbară priviri rapide între ei.

-Nici vorbă să-i dați foc, protestă Ulrich. Trebuie să predau documentul în perfectă stare.

-Dar nimeni nu va face teste distructive asupra lui! Există și alte metode de lucru. Nu uita, surprize mai pot să apară - și sacul meu de trei sute de ani s-a dovedit mult mai recent decât părea.

-Dacă sacul ar fi fost de la o mie șapte sute, ar fi putrezit demult în subteranele umede ale Timișoarei, replică Ulrich tăios. Numai tu puteai crede că ai de-a face cu un artefact atât de vechi.

-Iar tu crezi că ai găsit profeția pierdută numai pentru că ea se afla în caseta de scrisori a contelui de Mercy. Poate să fie o hârtie oarecare.

-E o hârtie de la o mie cinci sute, crede-mă că mă pricep! Este evident că a fost adusă în vilayetul Timișoarei, adăpostită aici timp de un secol și jumătate și-apoi regăsită de învingători atunci când prințul Eugen de Savoya și suita sa, în care s-a aflat și contele de Mercy, a cucerit orașul și a inspectat cetatea.

Bratu simți nevoia să-i taie elanul lui Ulrich, care zâmbise subțire la istoria cu sacul. Dacă el, un arheolog, s-a putut înșela, de ce să aibă dreptate un vânător de fantome care mai era și ceasornicar pe deasupra? Întrebă rânjind:

-Trupele lui Savoya au descoperit profeția înainte de a da foc orașului? Sau întâi au prăjit cetatea turcească și apoi au scos dintre ruinele fumegânde o bucată de hârtie intactă, neatinsă de flăcări? Dacă ar fi fost vreo icoană făcătoare de minuni mai înghițeam povestea, dar așa…

-Poftim, convinge-te singur, spuse Ulrich extrăgând cu grijă hârtia din buzunar. Dar dacă mi-o strici te mănânc și de astă dată vorbesc cum nu se poate mai serios.

Vreo oră în laborator s-ar fi auzit până și bâzâitul unei muște. Câțiva oameni se concentrară asupra prețiosului document în cea mai desăvârșită tăcere, în timp ce Ulrich ședea nervos pe un scaun, iar Bratu se duse să ajute cercetătorii și ba privea la microscop, ba își nota ceva într-un caiet.După un timp care părea interminabil, prețioasa profeție îi fu înapoiată blondului. Arheologul părea din cale-afară de serios și de îngândurat.

-Ei, ce-ați aflat? Nu mă mai fierbeți!

-Aș da oricât să știu cine își bate joc de noi, mormăi Bratu. Pe scurt, hârtia ta e într-adevăr străveche și datează din secolul al XVI-lea, pentru asta pot să bag mâna în foc. Prezintă și urme de funingine pe margini, așa că e posibil să fi trecut prin unul sau mai multe incendii.

-Exact cum am presupus, făcu Ulrich sigur de sine.

-Da, dar explică-mi atunci de ce, când am răzuit o cantitate infimă de cerneală și am dizolvat-o în apă distilată, analiza compoziției a dezvăluit prezența unor compuși sintetici, din cei pe care îi găsești în cernelurile moderne.

-Pe mațele Satanei!

-În plus de asta grafologul nostru susține că e o imitație reușită a scrisului lui Nostradamus, făcută de cineva bun cunoscător al limbii latine. Dar - și de asta e sigur – nu e scrisul de mână al profetului, ci al unui falsificator îndemânatic, care a avut acces la cărți foarte vechi și a decupat o pagină folosind-o ca hârtie de scris, ca să dea credibilitate falsului.

-Tunete și fulgere!

Dar Ulrich nu putu continua (spre binele propriu și al celor din jur) să-și reverse furia. Echipa trimisă în adânc să facă poze și să recupereze argintăria contelui de Mercy se întorcea cu comoara, țipând și făcând gălăgie. Tot personalul muzeului, de la director la femeia de serviciu, se repezi în curte. Fotograful și doi dintre oamenii din echipă erau livizi, iar unul vomită pe iarbă.

-Ne-am dus mai încolo pe coridorul subteran, explicară ei. Era interesant și am vrut să profităm de ocazie ca să vedem cât mai mult. Dar ne-am întors când am dat de cadavre – sunt două și arată înspăimântător!

Cap. 13 Timpul, ca foile de ceapă…

Fără multe fasoane, Tomșa se așeză de-a dreptul pe iarbă, în curtea muzeului, binecuvântându-și inspirația de a se fi îmbrăcat în haine civile – mai precis în blugi – în dimineața aceea. Dar era ziua lui liberă, pe care plănuia să și-o petreacă la pescuit și se gândea dinainte la liniștea de pe baltă când telefonul sună la el acasă, strident, smulgându-l din reveria frumoasă. Și-acum se afla aici, așteptând ca legistul și echipa poliției să scoată din tunel cele două cadavre și mulțumind cerului că măcar dăduse de Ulrich, al cărui calm simțea că îi face bine. Blondul povestea, pentru a zecea oară în ziua aceea, cum venise să-l întâlnească pe Bratu, cum auzise țipătul acestuia și-l văzuse căzând într-o groapă din curte, cum sărise după el și cum împreună dăduseră de ustensilele de scris ale contelui de Mercy, abandonate într-una din subteranele secrete ale orașului.

-Deci voi doi nu ați văzut nici un fel de cadavru, iscodi Tomșa.

-Noi nu, dar ne-am oprit la sacul cu argintăria, nu ne-am dus mai departe. Fotograful și echipa muzeului au trecut de punctul de pe coridor din care ne-am întors noi și așa au dat de cei doi morți. Eu l-am forțat pe Bratu să se întoarcă, omul ăsta a avut destule necazuri și nu voiam să aibă un șoc în subteran.

-Deci știați de existența cadavrelor…

-Nu știam sigur, dar bănuiam. Mirosul era foarte rău acolo jos și-apoi abandonarea comorii trebuia să aibă o explicație. Probabil hoții muriseră și trupurile lor mai erau încă undeva pe coridor. Analizele făcute de Bratu sacului care a adăpostit recuzita de birou a contelui de Mercy arată că sacul acela nu era prea vechi, deci acest lucru

trebuia să fie valabil și pentru cadavre. Oamenii care lucrează aici dezgroapă zi de zi oseminte în cursul săpăturilor, cu oasele s-au obișnuit și sunt deja imuni la imaginea lor. În mod sigur acolo jos nu au văzut schelete multiseculare, asta nu i-ar fi speriat de fel.

-Deci presupușii hoți au murit în tunel, gândi Tomșa cu voce tare. Și cred că nu de moarte naturală…

-Așa cred și eu, întări blondul. Dar dacă au fost asasinați, atunci avem de-a face cu un asasin foarte ciudat, pe care nu l-a interesat comoara contelui de Mercy. Câteva kilogrme de argint masiv nu sunt de lepădat, asta fără a pune la socoteală valoarea istorică și artistică a obiectelor.

-Și profeția? întrebă Tomșa abia auzit.

-Rahat, murmură Ulrich la fel de încet. E un fals, asta arată analizele de laborator. Culmea – un fals de bună calitate, al cuiva care cunoștea scrisul de mână al lui Nostradamus și a fost destul de isteț să folosească o pană de gâscă, exact așa cum se scria cu secole în urmă. Dacă n-ar fi fost cerneala sintetică, nimeni nu și-ar fi dat seama că nu e cu adevărat o profeție a lui Nostradamus, nici măcar eu.

Tomșa clătină din cap.

-Mi-au plăcut mereu provocările intelectuale, dar acum simt că creierul îmi va lua foc dintr-o clipă în alta. „Cazul Bratu”, cum l-am numit, devine din cale-afară de complicat și e pe zi ce trece tot mai imprevizibil.

-Mda, slabe șanse să te plictisești zilele astea pe aici. Atât că eu, dacă nu mai aveți nevoie de mine, voi merge să fac o vizită cuiva.

Inspectorul își ridică o sprânceană și privi întrebător spre blond. Acesta continuă:

-Femeia care transpune pe suport informatic cărțile scrise de soră-mea cred c-a citit tot ce a scris Agatha Christie la viața ei. Mă duc să vorbesc cu această urmașă puțin sonată a lui Miss

Marple – are o minte ascuțită și o căruță de idei de fiecare dată când întreb ceva.

-E vorba de o anchetă în desfășurare, îi aminti Tomșa. Aveți grijă să nu divulgați amănunte semnificative.

-Ce anchetă? Zău, atacul asupra lui Bratu a fost rezolvat, iar despre cele două cadavre din subteran nu știm deocamdată nimic și ancheta încă nu a fost declanșată. Așa încât…

Până să apuce să riposteze, Tomșa se trezi singur…

La început nu mi-a venit să-mi cred ochilor! Când m-am uitat prin vizorul ușii de la apartamentul meu, am zărit claia de păr blond a frumosului Ulrich și asta m-a șocat. Oare ce se întâmplase atât de grav încât Ulrich mă vizita venind ca orice om și nu atârnând ca un liliac uriaș, cu capul în jos, pe zidul de lângă geamul meu?

L-am invitat înăuntru și m-a pus în temă pe dată: apăruseră o falsă profeție și cadavrele a doi invidizi ascunse într-un tunel al orașului, în apropierea unui sac plin de argintărie extrem de valoroasă.

-Unde duce tunelul? am întrebat curioasă.

-Leagă Palatul Guvernatorului cu incinta Castelului Huniazilor, trecând prin apropierea ruinelor moscheii lui Soliman Magnificul din Piața Sfântul Gheorghe și pe sub beciurile unor case extrem de vechi din zona centrală a orașului.

-Deci să presupunem că cei doi indivizi cărau argintăria de la castel la Palatul Guvernatorului, sau invers, am mormăit gândind cu voce tare.

-Sau invers, mă îngână Ulrich. Având în vedere că argintăria făcea parte din ustensilele de birou ale contelui de Mercy și că acesta își

conducea provincia din Palatul Guvernatorului, devie clar că cei doi plecaseră de la Palat.

-Hm, și autopsia ce zice?

-Legistul a stabilit că oamenii aceia au murit acum câteva luni, cel mai probabil înjunghiați. Știi, starea în care au fost găsite leșurile…

-Știu sau, in fine, bănuiesc. Scutește-mă!

-Parcă ai fi Tomșa! Sensibilitate umană exacerbată, că altfel nu pot s-o numesc…Apropo de Tomșa, s-a interesat pe șantierul de la palat și i s-a raportat că doi zilieri au dispărut fără urmă, cam în perioada în care au murit cei doi. Dar nimeni nu s-a alarmat, pentru că în ziua de leafă a apărut un individ ca să ridice banii băieților, spunând că e unchiul unuia dintre ei și că cei doi au plecat de urgență acasă în Moldova, la o rudă bolnavă. Cum omul a venit cu actele tinerilor și cum părea să-i cunoască bine, i s-au dat banii și dus a fost. Băieții nu au mai fost văzuți niciodată după aceea.

-Nimănui de pe șantier nu i s-a părut curios că tinerii aceia nu au revenit la serviciu?

-Erau zilieri, ți-am mai spus. Necalificați. Ăștia vin și pleacă tot timpul…

M-am foit nervoasă în fotoliul în care ședeam.

-Fir-ar să fie de treabă, așa nu o scoatem la capăt. Să începem atunci cu clasica întrebare din toate romanele polițiste: cine câștigă ceva din moartea lor?

-Hm, în afară de tipul care le-a incasat lefurile pe o săptămână, câteva sute de lei nenorociți? Nimeni. Iar individul acela e exclus să fie ucigașul pentru că, dacă a avut nevoie de banii celor doi, cu atât mai mult ar fi avut nevoie de argintăria contelui de Mercy. Știi ce cred eu? Că acel tip chiar era rudă cu unul dintre tineri și nu are nici un amestec în istoria noastră.

-Oare? Atunci de unde a avut actele tinerilor și de ce s-a dus să le ia banii, ca și cum ar fi știut că băieții aceia nu-și vor mai revendica niciodată salariile?

Ulrich mă săgetă cu privirea.

-Pui și tu niște întrebări…

Ochii lui mă făcură să tremur. Avea o privire arzătoare și în același timp înghețată, care-ți dădea fiori pe șira spinării – ceva greu de pus în cuvinte și pentru care poate că epitetul „nepământean" se potrivea cel mai bine. Am murmurat cu frică (ce naiba, doar aveam un vampir în fața ochilor):

-Și dacă ucigașul celor doi a fost unul ca tine? Sau poate un psihopat uman, un criminal în serie…?

-Exclus să fi fost un nemuritor – cele două trupuri nu erau secate de sânge. Iar un criminal în serie ar fi lovit din nou. Toate cazurile astea ajung la Timșa, iar între moartea ăstora doi și cea a băiatului de la pizzerie nu s-a întâmplat nimic notabil în oraș, din punctul lui de vedere. N-a mai investigat decât vreo două bătăi între bețivi, care s-au terminat cu topoare înfipte în cap și regrete ulterioare fără rost, dar nimic mai important de-atât.

M-am dus în bucătărie să-mi fac un ceai fierbinte. În prezența lui Ulrich aerul îngheța, iar eu am fost dintotdeauna o friguroasă. Dar, mai ales, aveam nevoie de un răgaz de gândire ca să pun cap la cap tot ce îmi spusese. Am revenit, cu mâinile lipite de ceașca fierbinte, în camera în care el mă aștepta liniștit și m-am scuzat că nu-i pot oferi nimic de băut. Râse. Cred că a auzit scuze din astea de mii de ori…

-Tomșa, continuă el, a cerut evident descrierea individului care s-a dus să ridice banii tinerilor, pentru că e singura persoană cât de cât legată de cazul nostru. Dar n-a obținut nimic folositor, oamenii de pe șantieurl de la Palatul

Guvernatorului nu reținuseră nici figura tipului, nici alte caracteristici semnificative. Ziceau că era un om extrem de șters, care vorbea cu accent moldvenesc, așa ca și cei doi băieți. Dar atât și nimic mai mult – e oricum greu să-ți aduci aminte de un individ pe care l-ai văzut doar o singură dată, în urmă cu câteva luni.

În pană de idei, am încercat o altă strategie:

-Asculă, am spus, de ce te interesează moartea celor doi? E treaba lui Tomșa, lasă poliția să-și facă datoria și să se ocupe de caz. Tu nu ai nici o legătură cu asta.

-Doar faptul că profeția mea era în sacul pe care-l transportau ei, replică sec Ulrich.

-Da, dar nu e evident deloc că băieții aceia au murit din cauza profeției. Hai mai bine să ne gândim cine și de ce avea interesul să pună un fals în caseta de argint. Măcar întrebarea aceasta are un răspuns logic.

-Și care ar fi răspunsul?

-Ghenadi Ifrimovici, mi se pare că e singurul care câștigă ceva din toată povestea cu profeția. Tu însuți ai recunoscut că, dacă n-ar fi fost laboratorul muzeului, nu ți-ai fi dat seama de fals. Crezi că Joshua s-ar prinde de contrafacere dacă ar vedea hârtia?

-Câtuși de puțin! Mii de ani a viețuit fără să vadă vreo bucată de hârtie scrisă, pentru simplul fapt că nici scrierea și nici hârtia nu se inventaseră încă. Are o experiență minimă în așa ceva.

-Bun. Deci să presupunem că îi duci lui Joshua falsa profeție a lui Nostradamus, vampirul o ia de bună și pentru el e o justificare valabilă ca să ucidă în continuare oameni. Dacă s-a gândit vreodată să renunțe la tradițiile neamului vostru, profeția îi va adormi temerile: el nu face decât ce trebuie, oricum vampirii vor extermina mai devreme sau mai târziu rasa umană. Iar cel care profită de activitățile nocturne ale lui Joshua este, am stabilit deja, Ghenadi, cel ai cărui dușmani

dispar pe rând și care nu poate fi acuzat pentru asta.

-Din nou Ghenadi, filozofă Ulrich. M-am săturat de individul ăsta și cred că e timpul să scap de el.

M-am uitat urât la fața lui de înger.

-Ai fi în stare să-l ucizi?

-Nu, n-am chef să mă întorc pentru totdeauna în lumea tenebrelor din cauza unui nenorocit ca Ghenadi Ifrimovici. Dar am ac de cojocul lui, de asta poți să fii sigură.

-Bănuiesc că ști ce faci,am murmurat în surdină. Eu oricum nu te pot ajuta altfel decât sugerându-ți să te ocupi de profeție, nu de argintăria contelui de Mercy. Dar omul care are interesul ca un anumit text, cu un conținut care să-l avantajeze, să ajungă la Joshua, nu poate fi decât Ifrimovici.

-Îți mulțumesc, răspunse Ulrich cu aceea politețe pe care i-o cunoșteam și care trăda secole de maniere alese. M-am lămurit în unele privințe venind la tine. Îl lumea noastră există o legendă întreținută de numitul Emanuel, el însuși parte a poveștii, potrivit căreia Nostradamus ar fi fost la curent cu existența vampirilor și ar fi scris o profeție despre noi. Nu știu dacă profetul și-a trimis scrierea sau nu în lumea musulmană, ca să scape de Inchiziție, dar Ifrimovici a auzit legenda de la Joshua și s-a hotărât să o folosească în avantajul său. Nu avea decât să stârnească interesul lui Joshua față de profeție, să mă pună pe mine, un fraier care am picat la mijloc doar pentru că știu bine Timișoara, să caut hârtia și să se asigure că voi descoperi ceva – ceva care să-i convină lui, evident.

-Deci falsul ar fi fost fabricat de cineva priceput în asta la comanda lui Ifrimovici, am intervenit urmărind firul logicii blondului. Așa se asigură că Joshua va primi exact ceea ce așteaptă de la tine, iar punerea în scenă e perfectă. A găsit

doi nenorociți care să șterpelească din Palatul Guvernatorului obiectele care i-au aparținut contelui de Mercy, a pus în caseta de scrisori a acestuia falsa profeție și s-a asigurat că o vei găsi. Splendidă construcție! Învingătorii semilunii au descoperit în orașul cucerit documentul lui Nostradamus, sau cel puțin asta se va crede. Ifrimovici nu avea cum să prevadă un singur mic amănunt: că te vei împrieteni cu arheologul Bratu și că acesta îți va pune la dispoziție laboratorul muzeului, dovedind astfel înșelătoria. La o adică, poți duce planul lui Ifrimovici la bun sfârșit - șeful tău primește profeția din mâinile tale, autenticitatea ei nu va fi pusă la îndoială, tu ți-ai îndeplinit misiunea și Steve scapă din prizonierat. Simplu și clar! Să nu-mi spui că nu ești capabil să produci un fals cel puțin la fel de reușit, ce dracu!

-Ba da. Doar că - și în ochii frumoși, mov-închis, ai vampirului am zărit pentru o clipă o lucire sângerie – doar că un om, Ifrimovici, face scenarii pe seama noastră, a nemuritorilor. Iar asta îl va costa mult de tot. Îl voi face să plătească, spuse Ulrich ridicându-se fulgerător din fotoliu. Mulțumesc pentru discuția asta.

În clipa următoare, eram singură în încăpere…

Peste două seri, Ulrich se plimba prin Piața Libertății cu alura oricărui turist inocent atras brusc de săpăturile arheologice. Venise cu un scop, nu doar să caște gura: bănuia că mai devreme sau mai târziu Tomșa va trece pe acolo în drum spre casă. Nu ar fi recunoscut pentru nimic în lume, nici măca față de sine însuși, că are nevoie de ajutorul oamenilor – de fapt nu de ajutor, ci de informații: voia să afle, pur și simplu, dacă autopsia cadavrelor găsite în subteranele orașului scosese la iveală detalii interesante.

Tomșa se ivi în jur de șapte seara și păru bucuros că-l întâlnește pe blond „absolut din întâmplare”.

-Din nou aici, domnule Heller?

-Da, e un loc fascinant. Îmi trezește o mulțime de amintiri. Apropo, aveți noutăți legate de caz?

-Unele care mai mult mă încurcă, recunoscu polițistul. Mă întreb dacă nu cumva am devenit obsedat de Ifrimovici și văd mâna lui peste tot.

Ulrich ciuli urechile.

-Prietenul legist, continuă Tomșa, mi-a spus că cei doi morți au fost percheziționați și nu s-a găsit nimic în buzunarele hainelor lor. Să iei tot ce se află în posesia celui pe care-l ucizi ca să nu lași nici un indiciu care să ducă la tine, asta știe până și un novice într-ale crimei. Atât că unul din tineri avea un buzunar interior secret, cusut în căptușeala hainei, iar în acest buzunar a fost uitată o bucată de hârtie pe care se afla scris un nume: Iuri Antonov.

-Nu-l cunosc pe individ, spuse Ulrich indiferent.

-Dar îl cunosc eu. Oficial este un angajat oarecare din biroul de contabilitate al lui Ifrimovici, neoficial este mâna lui dreaptă în toate ticăloșiile. Însă, ca și șeful său, are mereu câte o acoperire-beton atunci când se petrec lucruri reprobabile.

-Ce gunoaie de oameni, oftă blondul în loc de orice alt răspuns.

Ulrich mă urmări în drumul de la serviciu spre casă și-mi ațînu calea pe când făceam echilibristică printre săpăturile din Piața Sfântul Gheorghe.

-Ascultă, vorbi el cu entuziasm, sugestia ta să mă ocup de profeție și să las ancheta pe seama

lui Tomșa s-a dovedit foarte bună.

-Mulțumesc. Ai ceva?

-Da, s-a făcut în fine lumină în toată povestea. Acum știu cine a fost șeful lui Avădanei, „omul fără chip” cum zicea el. Mi-ai spus că băiatul de la pizzerie te-a căutat din partea unui domn de la o agenție imobiliară numită „Anton și fiii”. Ei bine, Anton e de fapt Iuri Antonov, omul de încredere al lui Ghenadi. El l-a angajat pe tânărul de la pizzerie ca să mă găsească și tot el a pus să fie ucis de Avădanei, ca să-și acopere urmele.

-Mă faci să-mi fie frică, am zis simțind un fior rece pe șira spinării. Sunt și eu amestecată în povestea asta.

-Da, dar tu nu l-ai văzut decât pe băiatul de la pizzerie, iar el e mort. Și oricum istoria asta se va termina cât de curând, pentru că Ifrimovici a lichidat deja prea multă lume.

-Ai de gând să-i dai lui Joshua profeția?

-Aș putea să o fac. Nu ar realiza niciodată că are în față doar o făcătură, dar nu vreau să creadă că a pus mâna pe adevărata profeție a lui Nostradamus. Îți dai seama ce s-ar întâmpla? Ar avea o justificare perfectă pentru toate masacrele pe care le plănuiește asupra omenirii și nu voi permite să se întâmple așa ceva.

-Dar cum poți întoarce lucrurile din drumul lor?

-Simplu. Îi spun adevărul, că profeția e un fals.

-Nu e periculos? Bănuiesc că Joshua se va înfuria, va simți că-i scapă printre degete un document pe care-l dorea foarte mult – asta dacă nu cumva te va acuza de minciună și va insista că profeția e cea originală.

-Dacă se înfurie, e treaba lui. N-ar fi primul vampir furios pe care-l văd în ultimii cinci sute de ani.

-Va încerca să te ucidă, am spus îngrijorată.

-A încerca și a reuși sunt două lucruri diferite. Știu că îmi asum niște riscuri, dar ar fi cu mult mai riscant să-i dau profeția și să-l las să creadă că Nostradamus ne-a văzut în viziunile lui exterminând rasa omenească. Voi, oamenii, trăiți vieți atât de scurte că nici nu aveți vreme să vă întrebați pentru ce trăiți. Dar existența noastră e nesfârșit de lungă și, ca să putem înfrunta eternitatea, trebuie să-i dăm vieții un sens și să ne alegem un scop. Iar eu am o misiune, să împiedic magia și pesoanele cu puteri supranaturale să facă rău oamenilor. Așa încât nu am de ales – trebuie să pun punct poveștii ăsteia absurde cu profeția și să-l liniștesc pe Joshua.

-Ascultă, Ulrich, dar tu ești un tip talentat și ai acces la multe cărți vechi. Dacă un om a reușit să producă un fals atât de bun încât aproape a putut să treacă drept adevărata profeție a lui Nostradamus, tu de ce n-ai încerca să faci același lucru? Îți trebuie doar o bucată de hârtie extrem de veche, o pană de gâscă și un pic de cerneală. Doar scrii cărți care se vând ca pâinea caldă, nu ți-ar fi greu să compui un catren de patru rânduri, care să respecte versificația profetului, iar latina mi-ai spus că o vorbești curent.

-Idoitul de mine, murmură blondul. (M-am prefăcut că nu l-am auzit, știind cât de orgolios și de sensibil este.) Trebuia să-mi dau seama de fals din prima clipă, doar Nostradamus și-a scris versurile în franceză, nu în latină.

Mi-am continuat ideea, ignorându-i remarca acidă la adresa propriei persoane:

-Ifrimovici a vrut ca Joshua să primească o profeție care să-i fie lui de folos, tu vrei același lucru, nu? Textul de pe hârtie va fi diferit, dar presupun că poți folosi aceeași metodă de lucru ca și Ghenadi. Odată ce a funcționat…

-Nu! Eu vreau adevărul.

Răspunsul lui Ulrich mă luă prin surprindere.

-Vezi tu, continuă el, istoria noastră e atât de veche încât e plină de legende, de care unii se atașează și le iau drept adevăruri. Însă eu am lucrat mereu în cercetare. Mă crezi sau nu, explorarea castelelor bântuite exact asta este – cercetare pură, separarea adevărului de legendă. Iar cercetătorii nu mint. E timpul ca legenda profeției să fie spulberată. Chiar dacă ea a existat, nu avea cum să supraviețuiască într-un oraș care a trecut prin războaie, incendii și valuri de ciumă și să ajungă până în zilele noastre. Joshua m-a trimis să-mi fac munca de explorator aici și eu am muncit temeinic: am răscolit pivnițele și podurile caselor vechi, subteranele secrete ale orașului și șantierele arheologice. Am fost la muzeu, în locul indicat de hârtia găsită la Salon-de-Provence, am cernut cu mâinile tone de pământ și cenușă. Acum mi-e evident că profeția a existat, dar nu mai există și e cazul ca și Joshua să afle acest lucru.

-Apropo de hârtia pe care ai găsit-o – crezi că ea nu e…

-Nu, nu e un fals și nu e mâna lui Ghenadi la mijloc. Bineînțeles că Bratu a vrut s-o verifice și i-am dat-o. Aceea e singura dovadă că între Nostradamus și Timișoara a existat o legătură și ea confirmă legenda profeției ascunse cândva în vilayetul de la marginea Imperiului Otoman. Dar nu e mai mult de-atât. Ea nu ne duce la profeție, pentru simplul fapt că profeția nu mai există.

Am oftat din greu.

-Bine, fie cum zici. Dar mi-ar fi plăcut să văd o profeție adevărată, scrisă de mâinile lui Nostradamus.

-Și mie, însă în condițiile date e imposibil ca ea să se fi păstrat. Dar nu te necăji. Tu oricum vei avea parte de un premiu de consolare pentru că m-ai ajutat în povestea asta. Am vorbit cu Bratu, tot ce am găsit noi pe coridorul secret a ajuns în laboratorul de restaurare și încăperea de lucru a contelui de Mercy va fi refăcută întocmai într-o

sală a muzeului. Te voi duce să vezi sala aceea înainte ca muzeul să fie deschis pentru public și vei avea ocazia să admiri caseta de scrisori, suportul de călimară, cel pentru ceara de sigiliu, inelul-pecete din argint, cutia pentru penele de scris și tava pe care se aflau hârtiile care necesitau un răspuns urgent, toate așa cum se găseau cu trei sute de ani în urmă pe masa contelui. Istoricii vor chiar să aducă un manechin de lemn, îmbrăcat în haine de epocă și care să aibă fața și peruca albă a contelui de Mercy. Vei vedea, scena va fi extrem de reală și-ți va plăcea, garantez pentru asta. Îl voi ajuta pe Bratu și echipa lui ca reconstituirea să fie cât mai veridică posibil – doar am fost de sute de ori în biroul contelui de la Palatul Guvernatorului și țin minte locul fiecărui obiect de pe masă - știi, contele de Mercy era un om extrem de ordonat.

-Bineînțeles, l-ai cunoscut. Oare de ce nu mă mir? El știa ce ești?

-Nu, sau cel puțin eu nu i-am spus nimic. Doar prințul Eugen știa. Dar contele era un tip isteț, poate a bănuit ceva, nu știu. Sunt unele lucruri pe care nu le voi ști niciodată și pe care m-am ferit să le întreb, ca să nu trezesc suspiciunile oamenilor.

Trecusem de zona de șantiere din centru și traversam parcul aflat pe locul în care se înălța cândva Cazarma Ardeleană, cea mai mare clădire din oraș, cu fațada ei barocă lungă de o jumătate de kilometru. Îmi aminteam vag de perioada în care fusese demolată, eu aveam pe atunci vreo doi-trei ani și nu mai țin minte decât muntele de moloz, înalt cât o casă cu două etaje. Acum în acel loc nu se mai aflau decât copaci și alei pietruite, bănci pe care se odihneau bătrânii și în jurul cărăra alergau copiii – o altă lume! I-am spus lui Ulrich ce gândeam: lumea mi se părea un loc tare fragil, dacă până și o clădire cu adevărat uriașă, care rezistase un sfert de mileniu, a putut să dispară cu cinzeci de ani în urmă fără să lase nici un alt semn

al existenței ei decât o mână de fotografii îngălbenite de vreme.

-Chiar crezi asta? mă întrebă vampirul mirat.

-Da, lumea e fragilă. Sau greșesc?

-Greșești, desigur. Voi, oamenii, greșiți mereu, dar e explicabil pentru că ochii voștri nu vă dezvăluie decât realitatea materială, pentru voi e singura care contează.

-Tu vezi altfel lucrurile?

-Da, cu totul altfel. Văd parcul, copacii, aleile, dar mai văd și Cazarma Ardeleană care a fost cândva aici. E ca un contur care răsare din ceață, în nuanțe șterse de galben și ocru.

-Păi, din câte îmi aduc aminte, clădirea chiar era zugrăvită într-o nuanță caldă de ocru-bej.

-Nu e numai asta. Mai văd și niște smârcuri cafenii care se întindeau chiar aici înainte ca austriecii să canalizeze Bega. În epoca vilayetului aici se afla una din multele mlaștini care separau între ele cartierele orașului. Mlaștina îmi apare în fața ochilor în nuanțe de verde-gălbui și maro. Tu nu poți să înțelegi asta, dar noi vedem nu numai materia, ci și energia. Fiecare lucru care a fost ș nu mai este a lăsat în urmă o amprentă energetică, iar ea s-a suprapus peste pământul gol, nelocuit, care se afla aici în noaptea timpurilor. Pot vedea corturile verzi și aurii ale armatelor cuceritoare otomane, apoi cafeniul mlaștinilor și al caselor din lemn și lut, cu acoperișurile lor de lemn și paie, apoi alte armate, cu corturi mândre, roșii, iar după ele înălțându-se zidurile galbene ale Cazarmei Ardelene, ca în final să ne întoarcem la iarbă și copaci verzi, ca la început.

-Da, doar că acum e un parc cu alei pavate, nu pământul neîngrijit de la începutul lumii, am obiectat eu.

-Timpul e ca o ceapă, continuă Ulrich. Pentr că voi, oamenii, vedeți doar materia nu și energia, spuneți că timpul distruge. Eu văd că

timpul suprapune. Fiecare epocă în care a fost ceva aici, s-a clădit, s-a luptat, s-a dărâmat și iar s-a clădit e doar o foaie de ceapă peste cea anterioară, iar miezul e pământul verde și gol de dinainte ca omul să se fi stabilit pe aceste locuri.

-Oh, dar asta a fost foarte demult. Cei de la muzeu vorbesc despre așezări neolitice și chiar zilele trecute au descoperit una tocmai în buricul târgului, în Piața Unirii.

-Nu mă miră. Pentru turci acolo a fost maidanul de la marginea așezării, deci e posibil ca urme de existență mai vechi să se fi păstrat foarte bine. Ei nu-și prea băteau capul cu ceea ce se afla în afara zonei construite, singura lor grijă era starea fortificațiilor în cazul unui atac.

-Foi de ceapă, zici. E o imagine curioasă. Dar nu e rea deloc, ba chiar îmi place. Nu știu cum, dar sugerează continuitate. Pentru voi timpul nu pare să însemne distrugere, ci devenire, transformare.

Ulrich surâse.

-Ai prins ideea. Un vampir, din momentul în care a fost creat, nu face decât să absoarbă și să acumuleze energie. Pe măsură ce îmbătrânim, devenim tot mai puternici. Bătrânii noștri nu sunt niște fosile care au dat în mintea copiilor, ci niște patriarhi respectați de comunitate, ba chiar temuți. Au drept de viață și de moarte asupra celor mai tineri decât ei, iar asta spune totul despre statutul de care se bucură.

Am vrut să continui discuția pe tema istoriei orașului, un subiect aproape de sufletul meu dar m-am abținut, observând cu îngrijorare cuta adâncă săpată pe fruntea albă a lui Ulrich.

-Te frământă ceva, am șoptit cât de încet am putut.

-Da, pe mațele Satanei. Vorbim aici despre bătrâni puternici, iar eu mă gândesc la Joshua și la misiunea mea. Cele două luni vor trece peste zece zile, e timpul să-i duc profeția și să lămuresc

lucrurile cu el. Dar teamă mi-e că nu va fi simplu deloc: ca să-l înfrunt, ar trebui să scap întâi de acel om enervant, Ghenadi Ifrimovici. Rămâi cu bine!

A dispărut din senin în umbrele înserării care coborau peste oraș, părăsindu-mă descumpănită în mijlocul parcului. Dar, cum acela era drumul meu de fiecare zi de la serviciu spre casă, am luat-o înainte lăsându-l pe Ulrich și problemele lui în plata Celui de Sus – să se descurce cum o putea!

Cap. 14 Moartea lui Ghenadi Ifrimovici

-Ce faci acolo?

Steve întoarse pe toate fețele întrebarea romanului. Era mult de explicat, iar latina lui aproximativă nu l-ar fi ajutat deloc. „În fond, doar stau și mă frământ”, își spuse el. „Cum aș putea să formulez asta? Ah, da, Descartes a spus-o cu multe secole înaintea mea – cogito ergo sum. Deci cuvântul magic e cogito – să vedem dacă funcționează”.

-Cogito, răspunse el tare și calr.

…După care fu obligat să asculte o tiradă care părea fără sfârșit. Într-un târziu se prinse totuși că romanul îi lăuda progresele (care progrese?) în stăpânirea limbii latine și mulțumi printr-o ușoară înclinare a capului. Dar greul de-abia acum urma!

-Și la ce te gândești?

Tunete și fulgere, asta era deja prea mult! Cum să-i redea lui Caius, într-o limbă pe care abia o învăța, tot conținutul încâlcitului mesaj de pe ecranul calculatorului? Ulrich probabil își petrecuse o jumătate de noapte tastând cu două degete, așa cum făcea el de obicei, ca să scrie acel text lung. Istorisise în scrisoare toate peripețiile misiunii sale, tot ce descoperise la Timișoara, toate frământările și îndoielile lui și calea pe care voia s-o urmeze legat de așa-zisa profeție. Incapabil să explice toate astea, Steve îi făcu semn romanului să se așeze lângă el și-i arătă ecranul. Caius se aplecă înainte (ar fi văzut textul de pe partea cealaltă a străzii, gestul îi trăda doar încordarea) și se apucă să citească urmărind liniile cu degetele. Ca orice începător într-ale limbii engleze, Caius se descurca mult mai ușor cu un text scris decât cu un înțelegerea unui vorbitor nativ, asta din pricina multelor ciudățenii de pronunție ale englezei. Mai

bine de o oră, în încăpere domni liniștea desăvârșită. Era cu atât mai apăsătoare cu cât nu se auzea nici măcar zgomotul unei respirații, dar cei de față erau cu toții vampiri. De câteva ori romanul întoarse capul, mustrându-și din ochi gorilele – acestea își omorau timpul jucând un soi de joc primitiv de zaruri și câteodată se mai pocneau unul pe celălalt, semn că trișatul nu e deloc o invenție nouă.

După ce ajunse la capătul textului, Caius reluă unele porțiuni, apoi începu să pună întrebări vorbind rar o engleză relativ corectă, dar care suna îngrozitor – el pur și simplu pronunța cuvintele așa cum se scriu acestea.

-Deci părintele tău consideră că și-a îndeplinit misiunea?

-Da.

-Că profeția nu mai există și că ceea ce a găsit este un fals?

-Da.

-Și că falsul ar fi fost produs de oameni plătiți pentru asta de către contabilul lui Joshua, care are interesul ca vampirii să continue să-i ucidă pe cei care-l incomodează?

-Da. Întocmai.

-Hm, Ulrich probabil are dreptate. În ultima vreme, Joshua s-a interesat foarte mult de starea de sănătate a acelora dintre noi care au renunțat la sângele uman. Pare din ce în ce mai convins că vrea să încerce el însuși acest mod nou de hrănire, dar încă stă în expectativă. Am avut nu de mult o discuție cu el pe tema asta.

-Interesant. Poți să-mi spui ce ați discutat?

Steve observase de ceva timp că sângele pe care Caius și paznicii i-l aduceau în fiecare dimineață, înainte de revărsatul zorilor, era mai mult sânge de animale și foarte rar de om. Caius tăcu un timp, căutându-și cuvintele, apoi zise vorbind rar, după cum îi era obiceiul:

-Joshua crede că fiecare soi de vietate a primit exact calitățile de care are nevoie ca să supraviețuiască și exact în cantitatea necesară, nici mai mult, nici mai puțin. De secole se tot întreabă de ce suntem noi atât de rapizi în comparație cu oamenii. E un nonsens să fugărești un om – îl poți prinde înainte ca el să apuce să clipească din ochi. În schimb dacă vânezi un ghepard, un cal în galop sau un iepure sălbatic înnebunit de spaimă, atunci iuțeala chiar îți este de folos. Joshua s-a întrebat dacă nu cumva am fost creați să ucidem astfel de ființe și nu oameni – în felul acesta viteza noastră ieșită din comun și-ar găsi o justificare. Dar nu a știut să-și răspundă, așa cum nu au știut nici alții. Poate că asta spera de la profeție, un răspuns la întrebările lui. Iar acum, când va afla că ea nu mai există…

-Crezi că poate deveni periculos?

-Lumea noastră e o lume periculoasă. Ulrich ar face bine să-și păzească pielea.

-Creatorul meu îmi sugerează că ar putea el însuși să producă o așa-zisă „profeție” care să conțină un text favorabil nouă, dar că nu vrea. Zice ceva despre necesitatea de a respecta adevărul. Zău dacă pricep!

-Pentru că ești lipsit de onoare. Iartă-mă dacă te supăr spunându-ți asta. Am observat că omenirea desconsideră mai nou adevărul și corectitudinea și se hrănește cu minciună, iar tu ai fost om până de curând. Dar asta nu poate să dureze la infinit, orice lucru clădit pe minciună se dărâmă la prima adiere de vânt. Și-apoi minciuna e arma celor slabi, iar noi suntem puternici și veșnici – deci de ce ne-am teme să spunem adevărul? Creatorul tău consideră că textul lui Nostradamus nu avea cum să se păstreze până în ziua de azi și dacă asta crede, asta trebuie să zică, indiferent ce vrea Joshua să audă. Poate a sosit timpul ca cineva să-i deschidă ochii și să spună că Emanuel e un ticălos care a scos povestea lui Nostradamus la

lumină exact atunci când avea mai mare nevoie de ea.

-Ce fel de tip e Emanuel? Îl cunoști? întrebă Steve curios.

-Oh, da, e un răufăcător fără pereche. Ucide ca să se distreze, e sadic și n-ar accepta pentru nimic în lume să renunțe la mica lui plăcere vinovată, sângele de copil.

-Revoltător!

-Ai dreptate, ăsta-i termenul potrivit. Nici un om nu s-ar simți vreodată în siguranță cu Emanuel, exceptându-l pe Ifrimovici, cu care pretinde că e prieten. Dar eu, unul, m-aș feri de prietenia unui individ care poate să mă mănânce când i se năzare.

Steve se adânci într-o tăcere grea, gânditoare. După minute bune în care frământase în minte cine știe ce gânduri, întrebă:

-Nu-i așa că Ifrimovici i-a fost prezentat lui Joshua de Emanuel?

-Așa e. Dar de unde ai dedus asta?

-Simplu, din analiza faptelor. Sunt tot mai convins că Emanuel a făcut tot ce i-a stat în putință ca să-l convingă pe Joshua că modul său de hrănire, direct din venele deschise ale victimelor lui, e cel corect, până și să inventeze povestea unei profeții a lui Nostradamus, pe care doar el o cunoaște .

-Aici te înșeli. Povestea profeției e o legendă veche printre noi.

-Da, se încăpățână Steve, dar ar fi rămas o legendă dacă n-ar fi intervenit Emanuel și nu i-ar fi amintit-o lui Joshua, procedând pe principiul picăturii chinezești. Și mai cred că Emanuel a fost la rândul său împins din spate de Ifrimovici, o secătură cum rar mi-a fost dat să văd. Numai că acest Ghenadi și-a pus singur capul pe butuc, datorită meseriei sale. M-am tot întrebat de ce în mesajul părintelui meu cuvântul „contabil” apare

de mai multe ori subliniat – Ulrich nu face nimic fără un rost și fără o gândire temeinică.

-Și ai aflat de ce?

-Da, în mesaj e ascuns un ordin pe care trebuie să-l execut. Ulrich nu mi-a scris în mod clar ce așteaptă de la mine, pentru că se temea de interceptarea mesajului, dar eu am înțeles.

Caius își privi prizonierul cu ochi severi.

-Bine, fă ce vrei dar te anunț că nu-ți pot permite să părăsești acest loc.

-Nici nu e nevoie, am aici tot ce-mi trebuie. Pot face ca Ghenadi să dispară fără să mișc un deget.

-Îl ucizi?

-Nu. Ulrich nu mi-ar ierta-o și nici eu nu m-aș simți prea confortabil cu mine însumi. Dar îl voi lăsa pe Joshua să-și judece funcționarul – nu ziceai tu că judecata bătrânilor nemuritori este infailibilă?

-Ba da, atât că Joshua nu-l va judeca niciodată pe Ghenadi, doar are nevoie de el și mai sunt și prieteni.

-Da, sunt prieteni, îngână Steve. Încă mai sunt prieteni. Deocamdată…

„Bătrânul e nerăbdător”, își spuse Ghenadi Ifrimovici. Avionul abia aterizase și numărul de la care suna de obicei Joshua îi și apăru pe ecranul telefonului. Ifrimovici acceptă apelul, în timp ce-i zâmbea strâmb polițistului de la controlul vamal. Acesta îi verifica pentru a treia oară mica valiză și – ca de fiecare dată – era înciudat că nu găsea nimic suspect. Zâmbetul lui Ghenadi se lăți într-un rânjet ironic. Ca întotdeauna când ateriza la Paris și de astă dată se simțea teribil de bine în timp ce le dădea cu tifla polițiștilor – aceștia ar fi vrut să-l înhațe, dar nu aveau nici o dovadă împotriva lui.

-Să nu ne întâlnim la locul obișnuit, propunea vocea domoală a lui Joshua. Nepoitul

meu, care știi că nu te suportă, are un cunoscut la Hotel de Paris și orice faci acolo se va afla în nici zece minute.

-Ai un nepot dat dracului, observă Ghenadi, de pe fața căruia zâmbetul se șterse instantaneu. Și unde vrei să ne vedem?

Ucraineanul începea să fie realmente îngrijorat.„Nepotul" era, în vorbirea codificată pe care o adoptaseră el și Joshua, nimeni altul decât poliția. Deci poliția își infiltrase informatorul la Hotel de Paris. Rahat!

-Știi aleea centrală care taie în două cimitirul Montparnasse? Propun să ne vedem acolo, peste două ore.

-Ești nebun, protestă Ghenadi. Cimitirul trebuie să fie închis noaptea – nu ne putem vedea în altă parte?

-Aici te înșeli, veni răspunsul bătrânului. Aleea aia e ditamai șoseaua, circulă mașinile pe ea. Orice taximetrist va ști să te ducă acolo.

-Ah, da, așa mai vii de-acasă. Deci nu ne vedem în cimitir…

-Nu, îmi dau seama că nu ți-ar plăcea un asemenea loc de întâlnire. Peste două ore, ai reținut, da?

Convorbirea se întrerupse. „Bătrânul e nebun", gândi Ghenadi. „Dar dacă mă sună cu atâta grabă, înseamnă că are de lucru pentru mine". Zâmbetul îi reveni – „de lucru" aducea după sine nu doar bani, ci și relații, iar relațiile aduceau puterea. Foarte bine! Ghenadi își permise să piardă o jumătate de oră într-una din cafenelele aeroportului, apoi ieși în stația de taxiuri și dădu șoferului indicația să fie lăsat pe aleea care împarte în două cimitirul Montparnasse.

-Domnul e sigur că acolo vrea să ajungă? S-a întunecat deja și …

-Vrei să spui că locul e primejdios?

Șoferul dădu indiferent din umeri.

-N-şi zice că e primejdios. Cred că „neplăcut” e un cuvânt mai potrivit.

-Asta nu-l împiedică pe prietenul cu care vreau să mă văd, un insomniac notoriu, să-şi facă plimbarea de seară pe-acolo, replică Ifrimovici.

-Ah, aşa? Prietenul domnului trebuie să fie un literat, nu? Oamenii ăştia au obiceiuri ciudate…

Întrebarea pluti în aer şi nu primi răspuns. Ghenadi voia ca cei cu care intră în contact să ştie cât mai puţine despre el, pentru cazul că i-ar lua la întrebări „nepotul”. Se prefăcu preocupat de luminile Parisului pe lângă care eleganta limuzină neagră trecea în viteză. Când turnul Montparnasse apăru la orizont, înţelese că se apropia de ţinta lui şi se pregăti să-i plătească şoferului cursa. Maşina coti lin pe o stradă cu două benzi, mărginită pe ambele părţi de copaci seculari – o imagine rară în oraşul supraaglomerat. Dincolo de copaci se ghicea o promenadă pavată cu pietriş mărunt, care se întindea de-a lungul unui zid înalt din cărămidă, pe amândouă laturile şoselei.

-Am ajuns la destinaţie. Unde vrea domnul să opresc?

„Opreşte dracului unde vrei şi nu mai pune întrebări”,ar fi avut chef să răspundă Ghenadi. În loc de asta, spuse politicos:

-Îmi convine să trageţi la marginea drumului, oriunde oprirea nu este interzisă. Mai departe mă descurc singur.

-Locul e pusitu, remarcă şoferul. Dacă domnul s-a răzgândit şi vrea să-l duc în altă pârte…

-Nu, mulţumesc, exact aici voiam să ajung. Poţi pleca.

Ghenadi întinse omului de la volan un bacşiş substanţial, numai ca să-l vadă plecat, dar efectul obţinut fu contrar celui scontat.

-Voi aştepta câteva minute. Dacă prietenul dumneavoastră nu vine şi doriţi să mergem altundeva…

-Mulțumesc, nu e cazul.

„Mai du-te dracului odată, șofer tâmpit” înjură Ghenadi în gând și se pierdu pe cărarea din umbra copacilor. După orele petrecute în avion, câțiva pași pe jos nu puteau să-i facă decât bine. Aerul era rece și noaptea tăcută…chiar prea tăcută. Cu cât înainta pe aleea, frigul devenea mai pătrunzător – un ger ca de iarnă, neobișnuit pentru un sfârșit de primăvară la Paris. Curând firele de iarbă răzlețe de la baza copacilor se acoperiră de brumă, apoi vizibilitatea deveni din ce în ce mai slabă. O ceață neagră se lăsă peste oraș, reducând lumina felinarelor la un punct insignifiant. „În ce rahat m-am băgat” gândi Ghenadi. „E clar că Joshua n-a ieșit la plimbare pe asememea vreme, doar nu e prost”. Cu sau fără spionii „nepotului”, singurul lucru înțelept acum rămânea să se întoarcă la mașină și să-i ceară șoferului să-l ducă la Hotel de Paris. Stopurile roșii ale taxiului se mai deslușeau în depărtare, ca doi ochi fantomatici care înfruntau întunericul. Ifrimovici se grăbi către cele două puncte luminoase, speriat brusc că ceața le-ar putea înghiți. E drept, hotelul se afla la un sfert de oră de mers pe jos, dar el n-avea chef să-și piardă vremea pe străzi într-o noapte rece și cețoasă ca aceea.

…Șoferul privea plictisit în oglinga retrovizoare. Își zări clientul plimbându-se printre copaci, cu pași tot mai nervoși, văzu ceața coborând peste cartier și termometrul de bord luând-o îngrijorător în jos. Ghici în obscuritate că omul se va întoarce, când ochii îi căzură pe o scenă care îi va bântui somnul mult timp de acum încolo: omul alerga spre mașină, urmărit de o dihanie neagră, mare cât un vițel, cu corpul pe jumătate pierdut în ceață. Ochii animalului erau ciudați, periculoși, de o culoare sângerie. Șoferul își făcu cruce.

-Doamne, ai milă! Deci câinele din Baskerville nu era doar o poveste…

Văzu câinele câștigând teren și aruncându-se asupra omului, care căzu la pământ. Un urlet de agonie străbătu liniștea nopții, apoi ceața înghiți întreaga scenă. Șoferul demară în timp ce o sudoare rece îi curgea pe șira spinării.

Câinele își trase victima în întunericul dens dintre copaci, pe cărarea de lângă zidul cimitirului. Ghenadi încetase să se zbată – leșinase în urma șocului și a sângelui pierdut. Oricine ar fi zărit animalul nu putea fi decât șocat și speriat de moarte. Câinele era negru ca noaptea, cu o blană lungă, lățoasă. Botul căscat îi dezvăluia niște colți neobișnuit de lungi și de ascuțiți chiar și pentru o rasă de luptă. Iar amănuntul că acum acești colți erau stropiți din belșug cu sânge nu făcea decât să-i sporească înfățișarea amenințătoare. Furios și mârâind într-una, câinele se repezi iar și iar să muște gâtul bărbatului inconștient, care părea o cârpă moale, lipsită de viață. În scurt timp costumul victimei se transformă într-un morman de zdrențe însângerate, imposibil de privit. Fiorosul dulău se ridică pe labele din spate, lungindu-se și topindu-și formele în ceața deasă. Aerul din jurul lui vibra, încărcat de electricitate. Blana lungă și mițoasă i se retrăgea în piele, lăsând la vedere niște membre albe și zbârcite de ani. Capul i se transforma, botul de animal scurtându-se până când deveni o gură umană. Doar caninii neobișnuit de lungi își păstrară forma, iar colții aceștia însângerați arătau mai rău și mai nefiresc pe o față de om decât în gura unui dulău. Ochii, peste care se lăsa streașina sprâncenelor albe și stufoase, erau două mări de sânge, stacojii – în ei nu se deslușeau nici irisul, nici pupila, dar păreau capabili să emită o lumină proprie, difuză și roșietică.

Arătarea astfel apărută era un bărbat foarte bătrân, adus de spate, slab ca un schelet și gol ca în ziua în care se născuse. Dădu cu piciorul în cadavrul secat de sânge al lui Ghenadi Ifrimovici,

care acum părea nimic altceva decât un morman de zdrențe cumplit de murdare, în timp ce murmura pentru sine:

-Așa, asta să fie învățătură de minte pentru toți cei care lucrează pentru nemuritori. Banii noștri sunt doar ai noștri și noi nu putem fi înșelați de bietele făpturi cu viața cât a efemeridelor.

După ce-și descărcase furia sub forma lui de animal și-și satisfăcuse setea de sânge, Joshua reveni la starea de calm obișnuită. În timp ce întorcea spatele cadavrului abandonat pe alee, gândea relaxat: „cina din seara asta a fost bună. Păcat de nervi – e inutil să te cerți cu friptura”.

Învăluit în ceața rece care-l urma ca o mantie neagră, bătrânul sări ușor gardul cimitirului și se plimbă pe aleile pustii ca prin propria lui grădină. O luă spre zona cu mormintele cele mai vechi, niște cavouri somptuoase aparținând aristocrației franceze, se apropie de o piatră de mormânt grea de câteva tone și o săltă dând-o la o parte ca și cum ar fi fost doar o foaie de hârtie. Coborî în mormânt, puse piatra la loc deasupra capului său și se pierdu pe o cale încâlcită care ducea jos în catacombe – una din multele ieșiri secrete de care comunitatea vampirilor nu avea habar. Coridorul pe care-l străbătu mergând aplecat și abia strecurându-se dădea într-o firidă din sala mare, mascată în spatele unei tapiserii vechi și valoroase. Aici își regăsi hainele, se îmbrăcă și-și făcu apariția în fața comunității cu obișnuitul pas maiestuos și aer calm. Una din tinerele femei-vampir se grăbi să-i ofere o cupă de aur, plină cu sânge, dar Joshua abia se atinse de băutură, plictisit.

-Ghenadi a fost mai bun, cugetă el. Răzbunarea e lucrul cel mai dulce!

Tomșa, vesel nevoie-mare, simțea dorința să-și împărtășească buna-dispoziție cu cineva. Așa

încât puse mâna pe telefon și-și invită la cină amicul legist, într-un restaurant de fițe scump din centrul orașului.

-Am primit o veste măreață azi, începu inspectorul de cum se văzu așezat la masă, cu o ciorbă grecească aburindă în farfurie.

-Se vede. Strălucești de încântare ca un bec aprins, dar vezi să nu te arzi… cu ciorba, voiam să zic. A mea e fierbinte foc.

-Mi-a parvenit o notă, continuă inspectorul imperturbabil, prin care Interpolul ne înștiințează că l-a scos din urmărire pe Ghenadi Ifrimovici. Omul a fost găsit mort ieri dimineață, în apropierea cimitirului Montparnasse din Paris. Zona era frecventată adesea de Ghenadi, care stătea la Hotel de Paris când se întâlnea cu diverșii lui clienți. De obicei ajungea cu avionul la Paris seara, trăgea la acest hotel care e peste drum de gara Montparnasse și a doua zi lua un tren spre Riviera, unde are o proprietate.

-Poliția știe cum a murit?

-Da, într-un mod extrem de banal și totuși neașteptat. Pe corpul lui s-au găsit nenumărate urme de mușcături, ca și cum ar fi fost atacat și sfâșiat de o haită de câini vagabonzi. Atât că în Paris problema câinilor fără stăpân a fost rezolvată acum mai bine de un deceniu, sunt cu toții sterilizați și închiși în adăposturi aflate în afara orașului. Au fost interogați locuitorii zonei și nimeni nu a văzut vreun câine de pripas pe-acolo.

-Ce a spus legistul poliției franceze despre cauza decesului?

-Hemoragie. Cadavrul lui Ifrimovici a fost găsit golit de sânge.

-Atunci nu sunt câinii de vină. Ei mai mănâncă uneori și carne de om, când sunt înnebuniți de foame, dar de băut beau apă, nu sânge. Cred că ar trebui să vorbim cu Uri Heller, pentru că aici pășim pe terenul lui: Ghenadi Ifrimovici a fost răpus de o creatură paranormală.

Iar faptul că a fost găsit lângă cimitir îmi confirmă temerile. Toate romanele franceze din seria neagră se alimentează din legendele despre catacombele Parisului, care s-ar întinde de sub Notre-Dame și Chapelle Royale până sub cimitirul Montparnasse. Lucrurile acestea fac parte din folclorul orașului, ca și fantoma de la Operă.

-Da, știu, a fost și un film sau un serial TV în copilăria mea, nu mai țin minte exact, pe tema asta. Parcă „Belphegor, fantoma de la Operă”, sau cam așa ceva – dar astea sunt povești. Pe mine mă miră doar rapiditatea cu care poliția franceză a clasat cazul. În nici douăzeci și patru de ore a ajuns la concluzia că niște câini i-au venit de hac lui Ghenadi, iar dosarul a fost închis.

Medicul zâmbi și spuse, privind la Tomșa cu subînțeles:

-Iată dovada că mult-hulita poliție franceză nu e proastă deloc. Oamenii sunt destul de isteți ca să accepte darul care li se face – în fond Ghenadi a fost un ticălos și jumătate – și să nu pună întrebări legate de moartea lui. Dacă investighezi zi de zi crimele care se petrec în zona cimitirului Montparnasse, știi când e cazul să te oprești și să nu tulburi liniștea morților.

-Ce vrei să spui cu asta?

-Că pe sub acel cimitir trece una din liniile energetice ale Pământului, ca și la Stonehenge. Că acum mii de ani acolo se afla un sanctuar al galilor. Că romanii, când au luat în stăpânire actualul teritoriu al Parisului, se temeau de acel loc. Și că în Evul Mediu cimitirul s-a clădit peste catacombele antice și credința populară i-a atribuit semnificația de poartă spre o altă lume. Acolo mereu s-au semnalat dispariții misterioase ale unor oameni care n-au mai fost găsiți niciodată.

-Citești prea multe chestii paranormale, râse Tomșa. Stafiile, dacă ar exista așa ceva, nu mănâncă oameni.

-Stafiile nu, într-adevăr. Dar Franța are o literatură foarte bogată pe tema vârcolacilor și știi ce se spune – nu iese fum fără foc.

-Bine, fie, încerc să dau de Uri Heller și să-i cer părerea. Poate îl invit și pe el la restaurant și ne vedem toți trei, ce zici?

-Zic că te va refuza, doar ai văzut că nu mănâncă niciodată nimic. Dar la o terasă ai putea să-l chemi, cred că ar accepta un vin roșu, iar eu cu siguranță voi bea o bere.

-Fie și așa, te anunț când îl găsesc pe Uri Heller.

-Nu trebuie să te agiți să-l cauți. A închiriat un apartament la doi pași de aici, tot orașul știe că e interesat de săpăturile din centrul Timișoarei și a fost văzut adesea stând de vorbă cu Bratu.

-Măi, dar le afli pe toate!

-Ca omul curios, deh.

După care tăcură amândoi, pentru că tocmai se aduceau farfuriile pe care tronau două fripturi uriașe, cu miros îmbietor.

A doua zi căderea serii îi găsi pe Tomșa si pe legist la una din berăriile amenajate în vechiul Palat al Guvernatorului. Ulrich îi însoțea. Locul era impresionant, cu ziduri groase de un metru și superbe bolți semicirculare la tot pasul. Încăperea nu fusese tencuită și zugrăvită, iar cărămida aflată la vedere, roasă de ani, accentua senzația de vechi.

-Deci – începu Uri – avem noutăți, din câte înțeleg. Lângă el se afla un pahar elegant, cu picior, plin cu vin roșu, pe care blondul îl ducea uneori la buze, fără a bea de fapt nici o picătură. Tomșa și legistul se răcoreau cu câte o halbă de bere pe care se formaseră broboane de apă în urma contactului cu aerul cald al încăperii pline de lume.

-Ghenadi Ifrimovici e mort, spuse inspectorul în șoaptă, aplecându-se înainte ca să fie auzit mai bine. A murit lângă cimitirul Montparnasse din Paris, sfâșiat de câinii vagabonzi

care de fapt nu există în orașul acela, pentru că nimeni nu i-a văzut.

-Păi în cazul acesta nu au fost câini vagabonzi, nu?

-Doar ți-am spus și eu asta, mormăi legistul.

Ulrich continuă imperturbabil:

-Dacă Ghenadi a murit sfâșiat de câini și nu era nici un câine fără stăpân prin zonă, atunci înseamnă că avem de-a face cu câini cu stăpân, din rase agresive, învățați să ucidă și că Ghenadi a pierit asasinat. Un câine poate fi o armă excelentă dacă este dresat cum trebuie!

-Drace, murmură Tomșa, deci avem o crimă ! Și care ar fi mobilul ei?

-Știu și eu? Parcă secătura de Ghenadi a fost contabilul mai multor clienți bogați, nu? Este posibil să-și fi însușit o parte din banii clienților, iar aceștia să nu-l poată da în judecată pentru că omul spăla pentru ei banii negri obținuți din activități ilicite.

-Dacă e așa, cazul ar fi trebuit să fie investigat de cei de la omucideri și nu clasat ca un banal accident.

-Domnule inspector, poate că dumneavoastră așa ați fi procedat. Dar dacă, să presupunem, clienții și partenerii de afaceri ai lui Ifrimovici s-ar afla în cercuri suspuse, în care nu e bine să deranjezi lumea, ați mai fi la fel de dornic sa-i faceti dreptate postum unui individ care, între noi fie vorba, a fost orice dar nu un biet contabil inocent?

-Hm, tot ce ați expus aici, domnule Heller, sunt presupuneri. Sau știți ceva?

-Eu? Nici măcar nu l-am cunoscut pe Ifrimovici , singura mea relație cu el e faptul că i-a fost contabil acelui individ care m-a trimis încoace ca să caut profeția lui Nostradamus. Nu sunt criminalist, sunt doar orologier și vânător de fantome, dar dacă poliția franceză a stabilit că pe

Ghenadi nu l-au ucis oamenii, înseamnă că acesta e adevărul. Nu mă pricep la lucrurile astea, nu pot să-mi dau cu părerea...

-Nu l-au ucis oamenii, repetă legistul în surdină. Tomșo, eu ce-ți ziceam? Că cineva i-a făcut o căruță de bine poliției scăpând-o de acest ticălos de Ghenadi Ifrimovici, iar noi ar trebui să sărbătorim evenimentul, nu să ne batem capul. Cazurile tale din ultima vreme aveau toate legătură cu Ghenadi, iar el e mort – nu e momentul să te gândești la concediul de vară?

-Iată un sfat deștept, întări Ulrich. Șantierele din oraș se închid pentru o lună sau două, Bratu pleacă la Alba-Iulia să-și vadă mama, eu mă duc la Paris ca să predau profeția, după care mă întorc acasă la Sasca, la minunatele Chei ale Nerei, locul ideal unde îmi petrec verile toride bucurându-mă de răcoarea pădurilor.

-Bravo vouă, vă arde de vacanțe. Numai eu am rămas cu două cadavre noi pe cap, cele două trupuri găsite de oamenii din muzeu în subteranele orașului. Halal concediu de vară voi avea, remarcă Tomșa.

-Cred, domnule inspector, că nu vedeți decât partea goală a paharului, spuse Ulrich ridicându-și cu grație cupa cu vin și ținând-o între două degete, în timp ce examina cu atenție lichidul stacojiu. Să recapitulăm faptele, cel puțin ceea ce știu eu, atât cât ați binevoit să-mi relatați. Astă-primăvară ați avut de-a face cu moartea prin înjunghiere a băiatului de la pizzerie, dar Avădanei a mărturisit fapta. Acum știm că ea a fost comandată de Iuri Antonov, omul de încredere al lui Ifrimovici, ca să i se șteargă urma. Iuri mă căuta pe mine pentru ca un client să-mi ceară, sub amenințare, să-i găsesc o profeție a lui Nostradamus. Am stabilit între timp că profeția a fost doar un fals, dar unul care slujea de minune intereselor lui Ghenadi și implicit ale lui Iuri Antonov. Există chiar posibilitatea ca așa-zisa

profeție să fi fost fabricată la cererea lui Ghenadi și toate căutările mele din ultimele două luni să fie doar un scenariu pus la cale de mintea lui diabolică – eu nu aveam decât rolul de a da credibilitate găsirii profeției, prin – vezi-Doamne – popularitatea mea dobândită la BBC. Deci prima crimă, din câte văd, e rezolvată și înțeleasă până în cele mai mici detalii. A doua nu a fost o crimă ci doar o încercare, Bratu fiind viu și sănătos. Și aici ați obținut mărturisirea lui Avădanei, chiar dacă eu cred că e nesincer. Omul zice că l-a atacat pe Bratu de spaimă, dar intuiesc că scenariul lui Ifrimovici presupunea ca eu să găsesc profeția și doar eu. Iar Bratu a dat de un vas de ceramică inscripționat, care putea conține profeția, deci în logica lui Iuri, pe care probabil Ifrimovici nu l-a informat despre modul și locul în care dosise hârtia „lui Nostradamus”, Bratu trebuia să dispară. Până aici e simplu. Iar la final au apărut cele două cadavre din subteran, ale oamenilor care, profitând de vânzoleala de pe șantierul de la Palatul Guvernatorului, au șterpelit ustensilele de scris ale contelui de Mercy și au ascuns acolo profeția. Metoda de a-și lichida interpușii care execută anumite acțiuni în folosul său e specifică lui Ghenadi. Probabil cei doi au fost uciși de un individ de teapa lui Avădanei, tocmit de Ifrimovici sau de Antonov fără ca acesta din urmă să știe pentru ce trebuiau să dispară acei oameni. În apropierea lui Ghenadi era mai prudent să nu pui întrebări dacă voiai să rămâi în viață. Indiferent dacă îl veți găsi sau nu pe asasinul celor doi, fapte de soiul ăsta nu se vor mai întâmpla, acum că creierul acțiunii e mort. Așa încât, domnule inspector, vă așteaptă o vară de odihnă bine meritată, după o primăvară agitată ca aceasta. Să vă faceți griji în continuare mi se pare – iertați-mi îndrăzneala – o prostie.

Ridurile de pe fruntea lui Tomșa se destinseră și el zâmbi larg.

-Sună atât de bine tot ce spuneți, domnule Heller...

-Nu doar că sună bine, dar e adevărul adevărat.

-Și cu profeția ce veți face?

-O predau și îmi eliberez fiul, chiar dacă clientul meu nu va primi prea bine vestea că e un fals. Asta e, nu are decât să se resemneze că profeția originală a lui Nostradamus s-a pierdut demult. Dar acum trebuie să plec – avionul meu decolează mâine în zori și n-am apucat încă să-mi fac bagajul, nici să-l sun pe Marian Bratu ca să-mi iau rămas-bun.

-Îmi veți lipsi, recunoscu Tomșa în timp ce-și strângeau mâinile.

-Dar nu stau la Paris decât câteva zile, apoi mă voi întoarce la Sasca. Rămâneți cu bine!

-Hei, amice, nu te uita în gol, Uri Heller a plecat, mormăi legistul văzând privirea pierdută a prietenului său.

Tomșa tresări ca omul trezit brusc din somn.

-Cine? Cunosc eu vreun tip cu numele Heller? N-am mai auzit de el.

„Drace, i-a făcut vampirul ceva ca să uite. I-am remarcat strălucirea ochilor înainte să plece, dar n-am bănuit ce pune la cale. M-a lăsat pe mine unic martor al întregii istorii și asta doar pentru că eu credeam dinainte în lumea făpturilor magice". Legistul tuși ușor – de-acum orice cuvânt nelalocul lui ar fi putut fie să-i trezească amintirile lui Tomșa, fie să-i dea impresia că prietenul său înnebunise.

-Ziceam că te uiți ca hipnotizat după Uri Heller, deși nu-ți place serialul cu castele bântuite. Dacă știam că omul ăsta trece pe aici, făceam rost de o bucată de hârtie și-i ceream un autograf.

-Păi, nu țin minte să-l fi remarcat.

-A băgat doar capul pe ușă și a plecat imediat, probabil căuta pe cineva. Dacă nu te uiți la serialul cu pricina, e imposibil să-l știi.

-Ah, tu și filmele tale cu fenomene stranii... Ți-ai băut berea? Sunt obosit și abia aștept să ajung acasă. Cer chelnerului nota de plată și putem pleca.

-Nota a fost plătită deja, spuse moale legistul, amintindu-și de bacșișul exorbitant pe care-l lăsase Uri Heller și de rugămintea acestuia ca paharul de vin, cu conținutul neatins, să dispară urgent de pe masă.

-Zău? Ai făcut tu cinste? Mulțumesc, ești un domn. Data viitoare e rândul meu.

Avionul în care călătorea Uri Heller ateriză la Paris înainte de prânz, venind de la Viena, unde făcuse escală. Uri coborî printre alți două sute de pasageri, trecu fără emoții de punctul de verificare al actelor și ieși din clădirea uriașă de la Roissy în bătaia puternică a soarelui de sfârșit de mai. Luă un taxi până la Notre-Dame și pe drum își căută în rucsac ochelarii de soare, pentru că lumina îl orbea. Remarcă în treacăt animația de pe străzi, semn că sezonul turistic se apropia și mii de asiatici și de americani ajungeau zilnic la Paris, atrași de mirajul orașului și de ofertele colorate ale agențiilor de turism.

„Dacă ar avea habar ce se află sub oraș”, gândi blondul. „Dacă ar ști că pe lângă Moulin Rouge, boema din Montmartre și turnul Eiffel, Parisul mai înseamnă zeci de kilometri de catacombe sinistre, în care și-au găsit refugiul de-a lungul ultimului mileniu ciumații, proscrișii, ereticii, vârcolacii și ... și cei ca noi – o zonă în care poți să dai oricând de un schelet uitat acolo cu sute de ani în urmă sau de fantoma unui suflet neliniștit, incapabil să-și găsească odihna veșnică”.

Debarcat din taxi în apropiere de Notre-Dame, parcurse cu pași leneși, studiind lumea din jur, drumul până la apartamentul închiriat de Joshua pentru Steve și Caius Gallus. Îi găsi pe cei doi în aceea stare de somnolență specifică multor vampiri în timpul zilei, pe care soarele puternic nu facea decât s-o accentueze. Spre surprinderea blondului, puținul calabalâc al nemuritorilor se afla strâns într-un colț, într-o grămăjoară ordonată.

-Ce e, vă pregătiți să plecați?

-Păi da, proprietarul ne-a spus încă de ieri că durata de închiriere se apropie de sfârșit. Cum Joshua nu dorește să ne prelungim șederea aici, ne vom întoarce în subterane.

-Tu te vei întoarce, Caius Gallus, dacă așa ți-e voia. El – Ulrich arătă spre Steve – va pleca peste ocean, înapoi la casa lui din nordul Canadei, unde acum e răcoare, pajiștile sunt acoperite de flori și cineva trebuie să vegheze ca urșii să nu se înmulțească peste măsură, în dauna celorlalte vietăți mărunte.

-Abia aștept ziua când voi ajunge acasă, spuse Steve plin de nerăbdare.

Chipul romanului se înnegură.

-Eu nu m-aș bucura dinainte. De câteva zile Joshua e exagerat de nervos și l-am mai văzut uneori făcând lucruri nu tocmai corecte: a promis unor prizonieri că le redă libertatea, dar în loc de asta i-a ucis.

-Cu fiul meu nu-i va merge. Diseară va primi profeția dorită. Voi toți veți veni cu mine și îl vom face să-și respecte cuvântul dat, chiar dacă va trebui să luptăm pentru dreptatea noastră.

-Chiar dacă, din câte susții, profeția e un fals?

-Chiar și așa, Caius Gallus. Este singura pe care am găsit-o răscolind Timișoara - o alta nu putea supraviețui incendiilor care au pustiit orașul. Vreau doar să știu, în cazul în care situația va

deveni tensionată, de partea cui ești: a mea și a fiului meu sau a lui Joshua?

-Nu sunt decât de partea adevărului, dar pe Joshua nu ai cum să-l învingi, e prea puternic.

-Nu vreau să-i fac rău bătrânului. Tot ce mă interesează e să-l eliberez pe Steve.

Caius ridică din umeri.

-Nu ai idee în ce te bagi, acum că șeful e furios. De când și-a ucis sluga, pe acel Ghenadi Ifrimovici, e foc și pară. Cred că poliția franceză e înnebunită, pentru că Joshua iese în fiecare noapte doar ca să lase în urmă un munte de cadavre. I-am spus să fie mai cu băgare de seamă, dar a zbierat la mine să-mi văd de treaba mea.

-Mda, ideea de a lăsa cadavrul lui Ghenadi în apropierea cimitirului nu mi se pare chiar deșteaptă. Mă mir că oamenii n-au făcut legătura cu legendele despre catacombele de sub cimitir. Dacă tot l-a ucis, trebuia să se descotorosească de trup aruncându-l în Sena sau cărându-l în pădurea de la Fontainbleau.

-Cred că era prea furios ca să mai judece, spuse romanul. Mai e furios și acum.

-Dar ce s-a întâmplat, pe mațele Satanei?

Steve scoase un chicotit care se voia amuzat, dar ca de obicei în cazul vampirilor nu reuși să-l facă să sune altfel decât înspăimântător.

-Ce să se întâmple? Regele e gol, bătrânului i-a căzut masca de față cu toată comunitatea lui pe care se laudă cu ipocrizie că o păstorește. Nemuritorii din jurul lui au, de secole, convingerea că sunt săraci, neadaptați la schimbările din lumea oamenilor și că singura lor șansă de supraviețuire e să se țină pe lângă bătrân și să-i intre în grații, viețuind în catacombele acelea nenorocite. Și când colo, ce să vezi? Joshua apare într-o dimineață tunând și fulgerând în stânga și-n dreapta că nenorocitul de contabil i-a golit conturile. Așa s-a dat de gol că uneori închiriază un apartament de lux la Hotel de Paris,

unde își consultă pe calculator situația financiară – iar eu, naivul de mine, îi explicam ca unui țânc de doi ani ce e acela un calculator. Comunitatea a fost siderată să afle că bătrânul nu e inadaptatul care se pretindea a fi, că de fapt e un tip putred de bogat, care are numeroase proprietăți imobiliare luxoase răspândite pe tot globul și că e în pas cu tehnica. Inadaptații sunt ei, ceilalți, pentru că bătrânul avea interesul să-i țină în întuneric ca să dispună de slugi credincioase gratis, fiindcă mai e și un zgârie-brânză ca vai de lume. Avem noroc să fim aici și nu în catacombe, dar Caius și paznicii se duc pe rând acolo, iar veștile nu sunt grozave deloc. Numai respectul pentru puterea celui mai bătrân îi împiedică să-l sfâșie pe Joshua în bucăți, dar revolta mocnește. Unii cer bani și vor să plece de capul lor, să se stabilească departe de locul acela îngrozitor și de regulile stricte ale lui Joshua.

-Dar asta ar fi foarte rău pentru oameni. Crimele s-ar înmulți și omenirea ar afla de existența noastră, spuse blondul îngrijorat.

-Nu fii așa de sigur, răspunse romanul. Acum câteva nopți Emanuel a făcut un adevărat carnagiu într-o tabără de refugiați de la periferia orașului. S-a întors în zori bine dispus, zicând că are pe cine să dea vina pentru faptele lui, că locul e populat de găști de tineri care contestă orice autoritate. Dar când a revenit în catacombe, era mânjit de sânge din cap până-n picioare, ca și cum ar fi făcut baie, la propriu, în sângele victimelor. Am remarcat atunci oroarea din ochii multora dintre ai noștri și mi-am dat seama că unii se hrănesc de ceva timp cu sânge de animale, doar că neagă asta de față cu bătrânul. Pe scurt, povestea asta s-a terminat urât: Emanuel a fost dezbrăcat de hainele însângerate și Joshua a dat ordin femeilor să meargă pe malul Senei, la marginea orașului, să le spele. Dar de atunci, cu toate că șeful l-a lăudat pentru faptele sale, Emanuel e mai ocolit de ceilalți decât dacă ar fi evadat dintr-o leprozerie.

-Știi de când e vampir acest Emanuel?

-L-am văzut pentru prima oară în luptele cu catarii, era un călugăr-războinic al naibii de zelos. Dar când l-am întâlnit era încă om, presupun că a fost transformat la scurt timp după aceea.

-Asta nu-mi place. Înseamnă că are cel puțin cu două sute de ani mai mult decât mine și dacă-l voi înfrunta pe Joshua, bătrânul va avea de partea lui un aliat puternic.

Caius Gallus râse.

-Ai impresia cumva că Emanuel îi va mulțumi bătrânului pentru șapte secole de găzduire, apărându-l cu credință? Aici te înșeli, individul e un trădător notoriu și singura lui grijă e să se afle mereu în tabăra victorioasă. Învinge-l pe Joshua și Emanuel se va gudura la picioarele tale.

-Dar nu vreau să lupt! Am și eu atâta minte încât să nu mă măsor cu un vampir care acumulează putere începând din epoca de piatră. Nu vreau să contest autoritatea bătrânului, nu vreau să schimb ordinea lucrurilor din catacombe, tot ce mă interesează e să-mi văd fiul liber.

-E momentul cel mai nepotrivit acum să ceri libertatea lui Steve, dar faci ce vrei. Joshua are nevoie de el de când a murit Ifrimovici. S-o fi pricepând bătrânul la mașinăriile astea noi, dar nu se poate compara cu Steve și bănuiesc că în finanțele lui e haos de când încearcă să se descurce singur.

Vorbind și gesticulând, Caius se întorsese cu spatele la Steve și nu observă că acesta îi făcea cu ochiul tatălui său. Ulrich prinse însă gestul și întreaga lui semnificație îi deveni clară. „Steve e un hacker excepțional”, își spuse amuzat.

Restul zilei trecu într-o așteptare surdă. Liniștea din apartament prevestea furtuna din noaptea care va urma, până și sclavii dormitau într-un colț fără să scoată nici un sunet. Când seara se lăsă peste oraș, porniră toți șase către turnul Sfântului Iacob: Steve în față, flancat de două din

gorilele romanului, Caius și Ulrich în urma lor, iar alaiul îl încheia uriașul după care se întorceau toate capetele, în treningul lui de baschetbalist ieșit la plimbare.

Cap. 15 Lupta

Pătrunseră în catacombe în aceeași ordine în care mărșăluiseră pe stradă până la turnul Sfântului Iacob: Steve mergea în față între doi dintre sclavii lui Caius, urmat de Caius însuși și de Ulrich, iar în final venea uriașul. Blondul zâmbea propriilor amintiri – în urmă cu doar două luni se luptase în același loc cu cei trei sclavi, iar acum se simțea apărat în tovărășia lor. Dar știa că situația aparent idilică se putea întoarce în orice moment împotriva lui și că, la un semn al stăpânului, cei trei l-ar fi măcelărit fără a clipi din ochi.

„Sunt de partea adevărului”, zisese Caius, iar Ulrich era liniștit. Știa că în jocul de interese dintre Joshua, Ifrimovici și Emanuel el nu se abătuse de la adevăr nici o clipă, ceea ce însemna că romanul era de partea lui. Dacă se temea? Orice om ar fi simțit emoție înaintea unei bătălii pentru care se pregătise luni de zile și din acest punct de vedere vampirii nu sunt chiar atât de diferiți de oameni. Dar, în secolele lungii sale existențe, Ulrich învățase că nu cel mai puternic câștigă bătăliile, ci cel care nu se teme. Așa încât alungă orice gând neliniștitor și păși cu siguranță înainte, pe coridorul lugubru și întunecat care le amplifica la infinit ecoul pașilor.

În bezna deasă, își localiza tovarășii de drum prin lucirea aurei lor – a celor trei gladiatori era de un roșu-stacojiu intens și strălucitor, aura lui Caius și Steve lucea în galben-portocaliu și mai era, desigur, propria lui aură, uriașă în comparație cu a celorlalți, de un alb imaculat amintind de lumina soarelui reflectată într-o zi de vară de o plajă cu nisip alb.Ulrich zâmbi privind spre Caius – aura acestuia își schimbase considerabil culoarea în ultimele două luni, pierzând mult din nuanțele de roșu. Era un semn că romanul renunța tot mai des la vânătoarea de oameni, hrănindu-se cu

animale. „Bravo lui”, gândi blondul. „Da”, îi răspunse imediat propria voce interioară, „dar asta îl face mai slab în bătălia care va veni”. Se sili să scape de acest gând neplăcut. „Asta zic doar cei cărora le pace să ucidă, ca să-și justifice pasiunea pentru sângele de om. E o legendă, ca multe altele. De secole nu am mai atacat oameni și totuși sunt puternic”. „Ești puternic comparativ cu Steve, care e un prunc, sau cu sclavii fără minte. Dar cu forța lui Joshua nu se poate măsura nimeni. Își ucide inamicii practic fără nici un efort”.

„Taci! Nu vreau să mă gândesc la el. Joacă roluri cu o ușurință fenomenală și și-a compus singur legenda de invincibil, așa cum tot singur și-a pus masca de individ sărac și cumsecade, care își duce existența în afara timpului, ignorând tehnica modernă și detestând invențiile oamenilor”.

Pentru că nu erau ochi omenești prin preajmă, se mișcau incredibil de repede. Înainte ca Ulrich să-și ducă la bun sfârșit gândurile, scara și ușa masivă a sălii de-acum familiare se iviră din beznă. Intrară în spațiul luminat puternic de torțe și blondul simți imediat schimbarea de atmosferă față de prima lui vizită. Masa lungă era tot acolo, tot cu diverse pahare, cupe și pocale pe ea, dar numărul convivilor se împuținase, iar într-un colț apăruse un morman de cioburi de sticlă și ceramică, semn al mâniei lui Joshua, care în lipsă de capete trebuia să se mulțumească să spargă pahare. Cei care ședeau în jurul mesei nu mai discutau între ei, ci se închiseseră într-o tăcere posacă, iar zâmbetul amabil de pe chipul bătrânului nu putea minți pe nimeni, era mai acru ca vinul oțetit. Când cei șase își făcură apariția în sală, toate capetele se întoarseră în direcția lor.

-Ah, deci iată-te, i se adresă bătrânul lui Ulrich.

„Nici măcar nu-mi urează bun-venit”, remarcă acesta în gând, dar răspunse politicos:

-Da, am venit să te anunț că mi-am îndeplinit misiunea. Am adus profeția, așa cum ne-a fost înțelegerea și îți cer să-mi eliberezi fiul.

-Să văd întâi profeția, pretinse Joshua.

-Desigur. Iat-o!

Cu grijă, îi întinse bătrânului mapa de plastic în care se găsea hârtia multiseculară, îngălbenită de vreme și fragilă. Cât timp Joshua citea, Emanuel, care i se afla în imediata apropiere, se aplecă peste umărul bătrânului ca să citească și el.

-Asta e, exclamă Emanuel triumfător. Acum că o văd, îmi aduc perfect aminte de ea. Cine ar fi crezut că, după aproape cinci secole, îmi va fi dat să revăd același petic de hârtie?

-Doar tu ai spus că nu ai văzut niciodată profeția, ci numai pe mesagerul care o ducea la Timișoara și că s-a vorbit despre ea în prezența ta, observă rece Ulrich. Emanuel, nu ar fi bine să minți mai consecvent?

În loc de orice alt răspuns, cel atenționat astfel se retrase în umbră și bombăni de acolo cuvinte neinteligibile. Încurajat de lipsa de ripostă, blondul continuă:

-Chiar dacă, prin absurd, ai fi văzut profeția atunci când ea a fost scrisă, nu puteai să vezi hârtia asta pentru că e un fals. Mesajul ieșit din mâinile lui Nostradamus s-a pierdut, iar Ghenadi Ifrimovici, un tip pe care cred că îl cunoșteai, a produs această contrafacere folosindu-se de o hârtie de pe vremea profetului. Asta e, din păcate – va trebui să ne resemnăm cu ideea că nu vom ști niciodată ce viziune a avut Nostradamus legat de noi și de problemele noastre.

-Și îndrăznești să vii aici, să ceri eliberarea fiului tău și să susții că ți-ai îndeplinit misiunea, aducându-mi un fals? Gestul tău e o insultă!

Joshua își pironise ochii pe chipul lui Ulrich și spumega de mânie. „Nu intra în jocul lui, nu te înfuria”, își spuse blondul. „Cel care își

pierde cumpătul a pierdut și bătălia”. Răspunse liniștit, privind fața bătrânului schimonosită de ură:

-Cred că ești cel mai puțin în măsură să vorbești de insulte. Faptul că l-ai reținut pe Steve împotriva voinței lui e un gest incalificabil. Iar să mă trimiți să caut ceva ce știai că nu există e un atentat la onoarea mea. Nu-ți sunt dator cu nimic, Joshua, nu sunt servitorul tău și nu sunt sub protecția ta. Îți puteam refuza misiunea, dar am considerat că acceptarea ei e un gest de bunăvoință față de tine și am făcut tot ce mi-a stat în putere ca să descâlcesc ițele unei afaceri încheiate la Timișoara acum cinci sute de ani. Iar tu îndrăznești să te arăți ofensat? Dacă ai impresia că n-am cercetat lucrurile destul de temeinic și că altcineva te-ar fi putut servi mai bine, de ce ai apelat la mine? Poate ar fi fost cazul ca Emanuel să facă el cercetări, dacă tot e persoana care susține că știe cel mai mult despre profeție.

Auzindu-și numele, Emanuel ieși din umbră și înaintă în cercul de lumină al torțelor până în apropierea lui Joshua, care sărise în picioare.

-Știu, într-adevăr, unele lucruri despre Nostradamus și scrierea lui. De pildă știu că aceasta e adevărata profeție, deși nu înțeleg de ce susții că e un fals.

-Pentru că am toate dovezile. Poliția urmărește de ani de zile mișcările lui Ifrimovici și tare s-a mirat să afle că acum un an acesta s-a întâlnit cu un falsificator celebru de acte vechi. Oare de ce? Nu cumva data se potrivește cu perioada în care tu ai readus în discuție subiectul profeției, considerat de mulți dintre ai noștri doar o legendă fără acoperire în realitate? În contactarea mea a fost amestecat Iuri Antonov, mâna dreaptă a lui Ghenadi – oare asta nu-ți spune nimic?

Emanuel privi scurt în dreapta și-n stânga, o privire de animal încolțit care caută scăpare. Dar

Joshua interveni salvându-i pielea:

-Ulrich, să înțeleg că ai colaborat cu poliția umană? Cum rămâne atunci cu secretul nostru?

-Poliția umană a fost în aceeași tabără cu mine, pentru că și eu și ei eram interesați de acțiunile lui Ifrimovici. Și-apoi noi putem altera memoria oamenilor – nimeni dintre cei cu care am discutat nu-și mai amintește de mine. Relația mea cu oamenii a fost una folositoare misiunii mele. Eu însumi aș fi luat hârtia găsită drept profeția originală a lui Nostradamus, dacă laboratorul muzeului din Timișoara nu ar fi insistat să o verifice și n-ar fi aflat că cerneala cu care au fost așternute slovele pe hârtie e una sintetică, de fabricație recentă. Asta nu dovedește decât neglijența falsificatorului sau a lui Ghenadi însuși.

Chipul bătrânului se înnegură.

-Susții deci că oamenii au văzut profeția? E de nepermis.

-Susțin că oamenii au văzut peticul de hârtie pe care tu îl ții în mână, deci de fapt nu au vâzut nimic, decât o făcătură umană. Nu e nimic periculos pentru noi în asta, zilnic se găsesc tot soiul de deștepți care fabrică artefacte ciudate și vor să le facă să treacă drept autentice. Textul mesajului e confuz și alambicat, primul om care l-a citit a interpretat formularea „nemuritorii roșii și întunecați" ca fiind nu vampirii, ci stelele roșii aflate în ultima etapă a existenței lor, înainte de a exploda și de a se transforma în pitice albe. Ce scrie în text? Că într-un viitor îndepărtat întunecații nemuritori roșii vor înghiți lumea făpturilor muritoare, iar pentru oamenii care n-au habar de existența noastră asta înseamnă, nici mai mult, nici mai puțin decât că soarele, când va deveni un gigant roșu, se va extinde dincolo de orbita Pământului, distrugându-l. Imaginea asta e a apocalipsei, așa cum o văd savanții azi și eu cred că individul care a produs „profeția" și-a pus serios imaginația la lucru, dacă nu cumva a selectat

bucăți din adevăratele scrieri ale lui Nostradamus și le-a potrivit cum i-a venit la îndemână.

Pe măsură ce Ulrich vorbea, Joshua își luă un aer din ce în ce mai plictisit.

-Lasă-mă cu poveștile savanților. Am trăit mii de ani fără ei și mi-a fost bine, de ce ar trebui să iau seama la ce spun savanții? În plus de asta, nu sunt decât oameni.

-Deși mârâi împotriva lor, te folosești de știința și de invențiile create de acești oameni pe care îi desconsideri, ceea ce nu e drept. Dar nu sunt eu apărătorul oamenilor. Am venit doar să-ți aduc rezultatul misiunii mele și să te anunț că Steve va pleca din Paris mâine noapte.

-Nu vei îndrăzni…

-Ba da. Avem o înțelegere și eu mi-am respectat partea mea. Acum e rândul tău.

-Atât că lucrurile s-au schimbat de când am făcut înțelegerea. Ifrimovici e mort, iar eu am nevoie de Steve. Fiul tău va rămâne aici.

-Te înșeli, răspunse Ulrich cu o voce ternă și glacială. (Dacă fierbea pe dinăuntru, reușea să-și mascheze bine furia.) Te bazezi pe acele texte din vechime care ne spun că muritorii trebuie să fie sclavii noștri și să ne servească. Ifirmovici a fost om și tot ai avut cu el un contract de afaceri, bănuiesc. Dar Steve e nemuritor și își va decide singur soarta. Nu ai nici o autoritate asupra lui. Înțelegerea noastră…

Dar fu întrerupt brutal de bătrân:

-Înțelegerea noastră pe care nu ai respectat-o, aducându-mi o hârtie fără valoare, era ca fiul tău să rămână prizonierul meu până când îți vei îndeplini misiunea, iar misiune nu ți-ai dus-o la bun sfârșit.

-Dar profeția e adevărată, murmură Emanuel.

-Tu să taci, îl repezi Joshua. Sau ești cumva de partea lui? Ascultați toți cei de față! Ulrich m-a dezamăgit. Mi-a demonstrat că toate zvonurile

despre el sunt reale și că este un iubitor de oameni și un trădător al neamului nostru. L-am trimis să-și desfășoare cercetările în taină, iar el ce face? Colaborează cu poliția omenească și cu muzeele ca să-mi aducă o aiureală de hârtie care nu răspunde întrebărilor mele. Ce merită o asemenea creatură?

-Să moară, se auziră glasurile celor din sală, deveniți deodată numai ochi și urechi. Să fie executat!

Joshua radia – asta era ceea ce voia să audă, iar senzația că ceilalți îl urmează îl făcea să se simtă puternic. Privi sfidător la Ulrich, apoi își roti privirea mândră prin sală, ca să evalueze forțele celor aflați de partea sa. Ochii îi căzură asupra lui Caius Gallus, care se afla în spatele blondului, flancat de cei trei gladiatori. Din clipa în care intrase în sală, romanul nu scosese nici o vorbă.

-Tu de ce taci? îl apostrofă bătrânul. Ești, după mine, cel mai vechi vampir de aici și părerea ta contează. Fă-ți glasul auzit, spune ce ai de zis.

-Iartă-mă, Joshua, vorbi romanul în latina lui plăcută, dar eu sunt de partea lui Ulrich. I-am urmărit activitatea în tot acest timp și știu ce eforturi a făcut și cât de temeinic a fost în încercarea de aflare a adevărului. Ai fi preferat să încerce să te ducă de nas, așa cum face măscăriciul de Emanuel? Au trecut milenii peste pletele tale cărunte și timpul scurs ar fi trebuit să te facă mai înțelept, nu mai lipsit de judecată. Îmi amintesc perfect tinerețea mea umană – am învățat istoria în casa tatălui meu citind sutele de volume ale istorie Romei și memorând numele tuturor regilor și al consulilor, de la întemeierea orașului și până la mine. Câte s-au păstrat din aceste cărți? Îți spun eu, le poți număra pe degetele unei singure mâini. Le am în fața ochilor de parcă le-aș fi văzut ieri: suluri interminabile de papirus, numerotate, legate și introduse în cilindri protectori de metal. Ce s-a ales din ele? Praful și pulberea! Iar tu te

încăpățânezi să crezi că un catren mâzgălit pe o foaie de hârtie, nici măcar scris pe un pergament sau săpat în piatră, mai poate fi găsit intact după atâtea secole? Nu credeam că îți pleci urechea la lingușeala lui Emanuel, dar te previn că pe unchiul Cezar tot lingușitorii l-au pierdut. Așa că îți spun: nu conta pe mine, dacă vrei să faci de petrecanie unui suflet onest.

Joshua primi vestea cu aparent calm, dar ochii săi îngrijorați, care explorau silueta uriașului, îl dădeau de gol. Nu îl considera pe Caius un inamic de temut, însă cei trei gladiatori înclinau serios balanța de forțe în favoarea blondului. Avea nevoie de Steve ca să-l înlocuiască pe contabilul pe care-l ucisese dintr-o regretabilă pripeală, iar Ulrich îi strica planurile. Dacă ar fi fost om, poate că Joshua ar fi avut remușcări – poate. Însă era un adevărat vampir, care-i trata pe oameni ca pe simple obiecte. Nu își făcea reproșuri. Ghenadi îi încurcase conturile – sau nu, nu mai știa exact, cert este că se înfuriase și-l ucisese. Acum trebuia să-și bată capul cu găsirea unui alt individ capabil să-i țină socoteala banilor și Steve părea numai bun pentru așa ceva, doar se pricepea la cutiile alea plate care luminau când le deschideai și care cereau o parolă de acces, întocmai ca membri unei conjurații secrete din alte vremuri. Purtase prea multe bătălii ca să nu sesizeze momentul prielnic acțiunii. Cei din sală aprobaseră uciderea blondului, iar vorbele lui Caius, un orator foarte bun, puteau întoarce situația în defavoarea bătrânului. Trebuia să intre în luptă – acum!

Joshua se răsuci fulgerător, ridicând o mână spre torțele care se stinseră instantaneu, lăsând sala în cel mai desăvârșit întuneric. Steve, încă șocat de viteza cu care se mișcau vampirii mai vechi, rămase pironit locului, dar Ulrich îl însfăcă de guler și-l târî într-o firidă din peretele sălii, șoptindu-i la ureche:

-Aici ești ferit. Nu te miști, ne-am înțeles?

Dar nu era nevoie să-i aștepte răspunsul. Unul din gladiatorii lui Caius se și postase în fața firidei, apărându-l pe Steve cu propriul corp – tocmai la timp, pentru că lănci cu vârful de lemn prinseră să zboare în toate direcțiile, ca niște țepușe amenințătoare, aducătoare de moarte.

Bezna nu dură mult. Când ochii începură să i se adapteze la întuneric, Ulrich își localiză dușmanii după strălucirea aurei lor. Cea a lui Joshua era stacojie, cu reflexe de violet și negru, la fel și cea a lui Emanuel, care stătea mereu cu un pas în urma bătrânului. Ceilalți convivi aveau aure de diverse nuanțe de roșu, portocaliu și galben și Ulrich observă cu plăcere că mulți dintre ei consumau mai ales sânge de animale. Aceștia din urmă își pierduseră o parte din instinctele de prădători, dar câștigaseră mult în stăpânire de sine și putere de judecată, așadar nu se aruncaseră în luptă, ci se regrupară de-a lungul pereților, urmărind desfășurarea evenimentelor fără să intervină pentru vreuna din tabere. Joshua fu înconjurat de cinci sau șase siluete stacojii, care se mișcau uluitor de repede și care erau bine înarmate. Pe lângă țepușele de toate soiurile și lungimile, aveau spade și scuturi solide, atât de rezistente la lovituri încât Ulrich bănui că fuseseră fabricate de vrăjitori sau de pitici cu puteri magice. Caius, cu spada ridicată, porni spre acest grup, urmat îndeaproape de uriașul care băga spaima în toți. Dar ceea ce nu putea evalua Ulrich era șocul fidelilor lui Joshua când zăriră propria lui aură, de un alb asemănător luminii soarelui în miezul zilei – o lumină care pentru vampiri este ucigătoare.

Joshua era furios – voise să lupte pe întuneric, cunoscând prea bine fiecare cotlon și fiecare firidă a sălii, iar aura strălucitoare a blondului făcea din noapte zi și anula tot avantajul întunericului.

-Pe el, urlă bătrânul. Ucideți-l pe Ulrich! Ucideți-l pe trădător!

Ulrich zâmbi disprețuitor. S-ar fi așteptat ca Joshua însuși să-l atace, nu să stea ferit și să-și comande trupele.Sesizând că cei aflați în fața lui dispun de un număr apreciabil de țepușe pe care le pot zvârli spre el, Ulrich răsturnă dintr-o mișcare masa și se piti îndărătul ei, ca după un scut solid și foarte mare. Gestul său avu ca efect o harababură de nedescris: zeci de pahare și cupe se spărgeau în același timp, umplând podeaua de piatră cu sânge și făcând-o alunecoasă. Unii dintre cei aflați în încăpere se lăsară în patru labe și se apucară să lingă prețiosul lichid de pe pardoseală, iar asta îi întoarse blondului stomacul pe dos. „Nu mai au nimic uman în ei – sunt animale, atâta tot. Păcat" își spuse trist, rămânând în continuare atent la cei care încă se aflau în picioare, gata de luptă. Zări cu coada ochiului uriașul încercând să-și păstreze echilibrul pe podeaua udă și să-și urmeze stăpânul, tocmai în clipa când o lance se înălță periculos din grupul strâns în jurul lui Joshua, țintindu-i torsul mătăhălos. „Nu mi-a făcut nici un rău", gândi Ulrich și-l trase pe uriaș lângă el, la adăpostul mesei. Luat prin surprindere, matahala nu opuse rezistență și se plie cât putu de bine, în timp ce lancea se înfigea în masă cu un zgomot sec. Uriașul întinse doar unul din brațele sale interminabile, ajunse cu vârfurile degetelor până la armă și o scoase din locul în care se oprise, arătând-o victorios blondului și râzând. Apoi sări peste masă și porni la atac cu lancea ridicată, în vreme ce Ulrich se piti din nou, căutat într-una de țepușele războinicilor lui Joshua.

Instinctul de vampir îi poruncea să sară la bătaie, în timp ce mintea îi cerea să-l recupereze pe Steve și să dispară amândoi cât mai repede din acel loc funest. Își văzuse fiul rezistând impulsului de a bea sânge și îi admiră în sinea lui stăpânirea de sine, ba chiar se simți un pic mândru. Dar era îngrijorat pentru soarta lui Caius, care se avântase de unul singur prea aproape de Joshua și de acoliții

lui. Din scrisorile pe care le primise de la Steve răzbătea prietenia față de Caius – e adevărat, îi era temnicer, dar romanul nu făcea decâ să execute niște ordine, într-un mod cât mai puțin neplăcut cu putință pentru prizonierul său. Ulrich își reaminti de citatele latine cu care Steve învățase să-și coloreze exprimarea, de erudiția cu care vorbea și de felul elegant în care își construia frazele, semn că retorica perfectă a romanului și vastele lui cunoștințe avuseseră efect asupra fiului său. Pe scurt, cu două luni în urmă Ulrich abandonase la Paris un american mediu, excelent informatician și matematician de geniu, dar de altfel un tip anost. Iar acum regăsea un individ cu maniere și purtări alese, mult mai cult decât îl lăsase. „Bravo, Caius" șopti blondul.

Și-acum acest Caius Gallus, mentorul fiului său, se îndrepta spre lăncile celor din jurul lui Joshua, care nu vor ezita să le folosească pe post de țepușe, aducându-i un sfârșit nemeritat celui care două milenii nu făcuse decât să caute adevărul. În plus, Caius se bătea nu pentru binele lui, ci pentru a-i apăra pe Steve și pe Ulrich. Convins că nu avea cum să-l protejeze, blondul riscă o manevră periculoasă, pentru a abate atenția lăncierilor. Se ridică brusc dindărătul mesei, oferindu-le drept țintă propriul trup înconjurat de aura lui albă, strălucitoare. Uriașul sesiză lumina care venea din spatele lui, sări înapoi și cu o ingeniozitate de care nu părea capabil, apucă masa cu ambele mâini, o ridică la nivelul pieptului și astfel protejat o porni din nou înainte, în ajutorul stăpânului său.Ulrich îl urmă și el, luminând întreaga scenă cu strălucirea pielii sale sidefii.

Câteva țepușe se înfipseră în tăblia mesei și de acolo ricoșară pe pardoseală cu zgomot. „E bine pentru noi" gândi blondul. „Până când va ajunge Caius la ei, cei din jurul lui Joshua rămân fără arme". E drept, câțiva încercară să ochească mai jos, ca să evite scutul improvizat și-acum

picioarele uriașului sângerau atinse de lăci, dar rănile vampirilor se închid aproape instantaneu. Ulrich însuși simți de câteva ori o durere ascuțită în pulpă, dar asta nu-i opri înaintarea și-acum ținea în mână vreo trei lănci recuperate din propriul picior. Le-ar fi zvârlit spre grupul din jurul bătrânului,dar se temea să nu-l nimerească pe Caius, care se mișca mai iute decât argintul viu, făcând multă dezordine în zona aceea a sălii și împungând pe mulți cu vârful sabiei. Apoi, deodată, torțele se reaprinseră și încăperea enormă fu inundată de lumina lor aurie, pâlpâitoare.

„Joshua a stins torțele prin magie", raționă Ulrich. „Magia dispare la moartea vrăjitorului". Se ridică pe vârfuri ca să privească dincolo de masa pe care uriașul o ținea la înălțimea pieptului său și înmărmuri: Caius apucase, într-un moment de derută al gărzii lui Joshua, să ajungă până la acesta și să-i reteze capul cu latul sabiei. Acum capul clipea mirat din ochi, în timp ce trupul, căzut la pământ, se chircea de durere.

-Aici, Caius, țipă Ulrihc trimițând romanului una din lăncile pe care le ținea în mână.

Caius prinse arma din zbor și o înfipse în inima lui Joshua. În câteva secunde îngrozitoare, bătrânul se transformă sub ochii terifiați ai asistenței într-o grămăjoară de praf. Uriașul, care părea insensibil la scenă, ridică brusc masa deasupra capului și o azvârli spre grupul compact de creaturi care luptaseră în jurul lui Joshua, atenționându-și în aceleașii timp stăpânul, prin sunete guturale, să se ferească din drumul enormului proiectil. Caius se lăsă la pământ, în timp ce masa, la care puteau lua loc lejer douăzeci de persoane, ateriză în mijlocul grupului provocând o hărmălaie de nedescris. Profitând de derută, Caius își ridică din nou sabia și îl decapită cu ea pe Emanuel.

Acum se vedea cât de puțini îl urmaseră pe bătrân din convingere – odată Joshua mort,

vampirii din jurul său abandonară lupta și îngroșară rândurile de gură-cască aflați de-a lungul pereților sălii. Caius, Ulrich și uriașul se pomeniră singuri în mijlocul încăperii și se îmbrățișară râzând, în timp ce Steve alerga spre ei, urmat de ceilalți doi sclavi ai lui Caius. Ulrich își strânse fericit fiul în brațe.

-Ești liber, Steve, ești liber! Te voi ajuta să ajungi acasă la adăpostul nopții și să-ți reiei viața liniștită de dinainte. Felicitări, ai făcut treabă bună - știi tu, cu Ghenadi, spuse Ulrich făcând cu ochiul.

-Nu pot pleca de aici așa de curând, răspunse Steve tot numai zâmbet. În astea două luni am învățat care e organizarea vampirilor din cuibul lui Joshua. Bătrânul fiind mort, succesorul lui de drept devine cel mai vechi vampir.

Privirea lui Ulrich zbură de la fața radioasă a fiului său la chipul romanului.

-Da, ai ghicit, reluă Steve. Caius va fi noul stăpân aici. Joshua era nemăsurat de bogat și trebuie să întocmesc actele astfel încât, prin interpușii lui umani, toată această avere să-i revină lui Caius. Iar munca de abia acum începe: Caius vrea să împartă averea între toți vampirii comunității, incluzând aici și femeile, după care fiecare va fi liber să plece și să-și urmeze propriul drum.

-Dar va fi foarte rău pentru oameni, protestă Ulrich.

-Păi nu prea cred. Dacă te gândești la o mulțime de vampiri în libertate, care vor bântui orașul în căutare de pradă, te înșeli. Sunt cu toții sătui de existența în spațiul închis al catacombelor. Din bunurile lui Joshua făceau parte întinderi vaste de teren în zone montane, iar Caius mi-a zis odată că, dacă ar dispune el de asemenea moșii, ar organiza un parc de vânătoare în care vampirii să poată hăitui sălbăticiuni în fiecare noapte, iar ziua să și-o petreacă la o cabană ruptă de lume, departe

de orice așezare umană. Cred că mulți dintre ei ar fi încântați de acest aranjament.

-V-ați gândit la tot, constată Ulrich cu surprindere. Oare mentorul tău plănuia mai demult eliminarea lui Joshua?

-Nu cred. Caius i-a fost loial bătrânului, dar mi-a spus de multe ori că Joshua e depășit de vremurile pe care le-a apucat și că ar trebui să renunțe la ascunzătoarea asta sinistră și la obligația impusă atâtor nemuritori de a-și duce zilele laolaltă, fie că le convine, fie că nu. De-a lungul secolelor s-au strâns multe animozități și resentimente și a-l lăsa pe fiecare liber e cea mai bună soluție pentru toți.

Caius, care doar ascultase fără să intervină, vorbi acum în felul său elegant și politicos:

-Uri Heller, nu ai de ce să fii îngrijorat. Două mii de ani nu sunt un timp suficient de lung ca să-mi șteargă din minte zilele când îmi conduceam propria legiune. Știu ce înseamnă responsabilitatea de conducător, deși nu vreau s-o exercit așa cum o făcea Joshua. Dintre cei de față, unii vor fi capabili să se adapteze lumii moderne – pe aceștia îi voi lăsa liberi. Ceilalți, cei care nu pot sau nu vor, își vor duce veacul departe de oameni, în parcul de vânătoare – pentru totdeauna sau până când vor fi apți să se integreze în lumea de acum. Și mai sunt aceia care nu ar renunța niciodată la vânătoarea de oameni – pe aceștia îi voi lăsa aici, sub conducerea fostului meu sclav uriaș și fii convins că îl vor asculta și vor face ceea ce e mai bine pentru toți.

-Fostul tău sclav? întrebă Ulrich.

-Desigur. Acum, că dispun de suficienți bani, îmi pot permite să-i eliberez pe toți trei. Poate nu știai, dar unui stăpân îi era interzis să-și elibereze sclavii atât timp cât nu le putea asigura mijloacele de subzistență. Roma nu avea nevoie de alți trântori și hoți de buzunare, pe lângă cei deja existenți. Voiai să-ți eliberezi sclavul? Foarte bine,

dar trebuia să-i dai o sumă de bani sau o bucată de pământ pe care să o muncească sau să faci astfel ca omul să știe o meserie din care să poată trăi. Și – odată eliberați – își vor alege, desigur, câte un nume sub care să fie cunoscuți. Îmi vor lipsi, dar e dreptul lor câștigat prin slujire fidelă timp de două milenii. Și-apoi Steve mi-a spus că mai nou există mijloace de călătorie care depășesc până și viteza unui cal în galop, ba chiar și viteza cu care ne deplasăm noi, vampirii. Deci de ce să nu ne revedem din când în când?

-Te gândești la toate, recunoscu Ulrich plin de admirație.

-Am fost învățat să fac asta de când m-am născut ca om. Am avut norocul să mă nasc într-o familie conducătoare și mi s-a spus, când eram copil, că acest noroc se plătește prin grija continuă față de ceilalți, cei pe care zeița Fortuna i-a uitat.

-Oh, Caius! Ești… ești formidabil!

-Nu, sunt doar un ins care crede în zei imperfecți. Dacă Fortuna e uneori uitucă sau neglijentă, noi trebuie să corectăm erorile ei.

-Zei imperfecți, murmură Ulrich. Sună bine. Cred că lumea ta e frumoasă, cu zeii ei imperfecți cu tot.

Restul nopții trecu în mod diferit pentru vampirii strânși în catacombele Parisului: unii, cei rămași fideli lui Joshua până în ultima clipă, se retraseră într-un colț și își jeleau liderul, dar nimeni nu-i împiedică să se ocupe de ceremoniile lor funerare. Alții, cei mai mulți, veniră să-i jure fidelitate lui Caius și își pecetluiră jurământul crestându-și antebrațul cu vârful unui pumnal și lăsând o picătură de sânge să se scurgă într-un pocal de aur. În final Caius trebui să bea conținutul pocalului, dar făcu acest lucru fără nici o ezitare, conștient de măreția momentului și de sacralitatea unui ritual care venea din noaptea timpului. Când Ulrich se apropie, Caius îl opri.

-Nu aș putea să beau sângele tău. Ești atât de luminos încât mi-e teamă că în clipa în care aș bea din el, aș arde pe dinăuntru. Și-apoi între noi nu e nevoie de nici un jurământ de fidelitate – ești egalul meu, suntem ca frații și faptul că am luptat împreună ne leagă pentru totdeauna. Mă simt onorat de încrederea pe care mi-ai acordat-o, Uri Heller, lăsându-l două luni pe fiul tău sub paza mea și fiind încredințat că se află pe mâini bune.

Ulrich nu voia să-i strice fericirea lui Caius mărturisindu-i că în aceste două luni stătuse pe ghimpi și se temuse mereu pentru soarta lui Steve. În loc de asta, îl strânse pe roman la piept, apoi făcu același lucru cu Steve, care alese să nu se întoarcă acasă ci să mai stea un timp cu Caius, pe care voia să-l învețe să gestioneze fondurile comunității. Până la urmă Steve trebui să admită în sinea lui că făcea exact același lucru pe care l-ar fi făcut (fără chef) pentru Joshua, numai că acum el însuși propusese, liber, să-și ofere ajutorul iar starea de prizonierat luase sfârșit. „Poate” gândi el, „soarta mă pune să intru în papucii lui Ghenadi, ca pedeapsă pentru că l-am ucis. Dar de fapt nu l-am ucis eu, ci Joshua. Eu doar am trecut niște șiruri de cifre dintr-un cont în altul, ce rău poate fi în puțină contabilitate?”

Cap. 16 O ghiulea de tun

Vara a venit în Timișoara cu obișnuitele ploi, iar după ce ploile s-au potolit, peste oraș s-a lăsat canicula aceea îngrozitoare care terorizează bieții oameni vreo lună de zile în fiecare an. Cine a putut a plecat la mare sau la munte. Noi, ceilalți, nefericiții care am rămas în oraș, ne uitam uimiți, zi de zi, la peisajul saharian care ni se așternea în fața ochilor. Drumul meu spre serviciu continua să treacă prin Piața Libertății, unde numai Primăria veche se încăpățâna să-mi demonstreze că mă aflam încă în Timișoara și nu în vreun deșert. Copacii fuseseră scoși, asfaltul pieței dispăruse și vântul uscat și fierbinte ridica vălătuci de praf. Peste peisajul dezolant domnea, atotputernic, un soare uriaș care revărsa o căldură năucitoare, ca din gura unui cuptor încins. Unele șantiere arheologice se închiseseră, altele zăceau acoperite de prelate și copertine în așteptarea reluării lucrărilor la toamnă, când arheologii se vor fi întors din concediile lor.

Mă rodea invidia față de Ulrich, chiar dacă nu voiam să-mi mărturisesc nici măcar mie acest sentiment urât. Dar el plecase la casa lui de la Sasca și-acum probabil își dormea somnul („de veci” sau „de frumusețe”, nu știu cum ar fi mai potrivit să-i spun) pe fundul apei reci și cristaline din Lacul Dracului, în timp ce eu înghițeam, zi de zi, praful încins al orașului. La întoarcerea de la Paris, trecuse într-o seară pe la mine și-mi relatase, până la ore mici din noapte, cum s-a încheiat istoria așa-zisei profeții a lui Nostradamus.

-Vei scrie o carte despre asta? am întrebat curioasă (și interesată, pentru că eu mă ocupam de tehnoredactarea cărților lui și primeam o sumă frumușică de bani pentru această activitate).

-Nu, mi-a răspuns el încruntat. Ce ai vrea să scriu? Că am alergat ca prostul două luni de zile

după o profeție inexistentă, sau că am participat la o bătălie în care toți laurii victoriei i se cuvin lui Caius Gallus?

-Păi aici ai dreptate. Dar mă gândeam la toate poveștile pe care mi le-ai spus despre Timișoara veche și despre istoria locurilor. Ar ieși o carte interesantă din asta, nu crezi?

-Nu. Amintirile mele nu sunt o cronică a orașului, pentru că nu am rămas aici tot timpul – am venit, am plecat… În plus nu sunt istoric. Ți-am povestit ce știam din punctul meu de vedere – sunt observațiile mele, nu adevărul „oficial” acceptat de istorici. Când ești un simplu pion pe tabla de șah a istoriei, s-ar putea să-ți lipsească viziunea de ansamblu.

-Știu. Așa m-am simțit eu în 1989, ca o marionetă ale cărei sfori le trage cineva necunoscut din umbră. Și ca mine au foat sute de mii de oameni.

-Atunci înțelegi ce spun. Tu îmi ceri de fapt un tratat de istoria orașului, dar eu nu sunt deloc persoana potrivită să îl scrie. Poate că Bratu sau altcineva de la muzeu se va ocupa într-o zi de asta, sau măcar va publica un jurnal al campaniilor de săpături.

-Ulrich, dar nu mă refeream la istoria orașului. Pe aia o poți citi în zeci de cărți, e și pe internet, Eu vorbesc aici de legendele Timișoarei, iar tu ești un tezaur viu al acestor povești de altădată. Nimeni nu le cunoaște așa ca tine!

-Dragă, „viu” e un cuvânt nelalocul lui în context. Dar crezi că mai sunt și alți oameni interesați de legendele locului, în afară de tine?

-Dacă timișorenii n-ar fi interesați de orașul lor, de ce ar sta cu zecile și ar urmări săpăturile arheologilor?

Ulrich surâse îngăduitor.

-Ah, tu și optimismul tău fără limite! De fapt oamenii ăia nu urmăresc săpăturile, ci caută să vadă când se vor termina ele și între timp înjură

primăria pentru că le-a făcut drumurile orașului impracticabile.

-Deci nu va fi nici o carte despre legendele Timișoarei, despre pasajele secrete de sub Castelul Huniazilor, despre stafia miresei moarte pe scările Domului în ziua nunții ei, despre farmecul bazarului din orașul oriental, nimic?

-Nu, nu va fi nici o carte și cu asta am pus punct poveștii cu profeția. Mă enervează!

Am tăcut și mi-am înghițit cuvintele pe care voiam să i le spun. Am și eu atât instinct de autoconservare cât să nu enervez un vampir, chiar dacă el se jură că nu a mai băut sângele unui om de peste cinci sute de ani. Nu era cazul să se reapuce de asta și – mai ales – să înceapă cu mine.

Ne-am despărțit în termeni politicoși, el promițându-mi că mă va căuta înainte de lansarea umătoarei lui cărți, la redactarea căreia contribuisem și care se afla sub tipar. De obicei organiza lansări spectaculoase, într-o librărie de pe strada Lucian Blaga, din apropierea muzeului, care devenea neîncăpătoare cu acestă ocazie. Se adunau toți fanii literaturii horror din oraș, iar Nelly Noel apărea fix la miezul nopții într-o ținută de vrăjitoare medievală și dădea autografe până dimineața. Dar între timp pe loc repaus! Nu aveam decât să aștept și să-mi ocup vremea cu altceva decât cu cititul de cărți horror.

…Iar așteptarea a durat enervant de mult. A trecut vara, apoi toamna, apoi orașul s-a împodobit de Crăciun, Piața Libertății a fost pavată, unele străzi din centru au devenit de-a dreptul practicabile, amfiteatrul din Piața Sfântul Gheorghe, care coboară în trepte până la ruinele moscheii lui Soliman Mgnificul era aproape terminat, doar Piața Unirii rămăsese în starea de vraiște, dar acolo arheologii încă se mai ocupau de o așezare din neolitic. Eu mă îndeletniceam deja cu listele de cadouri pentru sărbători și uitasem de

Ulrich, când am primit un plic prin poștă, care m-a luat prin surprindere.

Plicul era alb, simplu, cu adresa mea tipărită la imprimantă, iar pe verso, la expeditor, apărea numai „Ulrich”, scris de mână cu pastă roșie. I-aș fi recunoscut scrisul și fără amănuntul pastei roșii, doar îi prelucrasem în format digital mulțime de cărți, pe care le scria de mână, ca orice literat de acum două sau trei sute de ani. Dar pasta roșie era un semn distinctiv al lui: din motive lesne de înțeles adora culoarea roșie-stacojie și se înconjura de obiecte având acestă culoare. Ca de fiecare dată când țineam în mână o hârtie acoperită cu scrisul lui cu litere roșii, m-am întrebat pentru o clipă dacă nu cumva înainte de a deveni persoana echilibrată și vegetariană pe care o cunoșteam, trecuse printr-o perioadă în care srisese cu sânge. Am alungat gândul neplăcut și am tăiat cu grijă o margine a plicului. Înăuntru se simțea ceva tare, de felul cartoanelor pe care se tipăreau felicitările de bună calitate.

Spre mirarea mea, plicul conținea un alt plic, care de data aceasta nu mai fusese lipit și purta la expeditor cunoscuta semnătură a lui Nelly Noel, cu doi colți micuți desenați pe bucla literei „N” – o semnătură pe care fanii genului horror o aveau lipită ca poster pe perete. Invitațiile trimise de Nelly pentru lansarea cărților ei deveneau tot mai elaborate de la un volum la altul – aceasta avea numele meu tipărit în relief pe cartonul gros, liliachiu, al plicului. Literele – gotice,desigur! – erau albe iar în jurul lor se găseau arabescuri rafinate din filigran auriu, tot în relief – o adevărată operă de artă! Scrisoarea din acest plic impresionant mă anunța că lansarea următoarei cărți urma să aibă loc în seara de sâmbătă, 20 decembrie, la obișnuita librărie de pe strada Lucian Blaga unde Nelly organiza astfel de evenimente. Dedesubt Ulrich adăugase cu tuș argintiu care contrasta plăcut cu fundalul de un mov adânc: „voi

veni să te iau mai devreme, după cină, pentru că înainte de lansare te voi duce să vezi ceva spectaculos. Ce? Supriză! Dar va fi bomboana de pe colivă, te asigur!”.

Am zâmbit văzând formularea. Tipic! Un om ar fi zis „cireașa de pe tort” sau ceva similar, dar de la un vampir nu te puteai aștepta decât la expresii care au, în mod ironic, legătură cu mortea și cimitirele. Îmi puteam imagina chiar cu câtă încântare zâmbise în timp ce scria acele cuvinte…

În sâmbăta cu pricina am cinat devreme, am consultat vreo trei prognoze meteo pe diverse situri specializate și prin ziarele locale – era totuși o noapte de iarnă, dar eleganta Nelly nu m-ar fi iertat niciodată dacă aș fi apărut la lansarea vreuneia din cărțile ei înt-un pulover gros de mohair - și în final am decis să apar la eveniment într-o fustă de piele neagră, cu o bluză de aceeași culoare plină cu paiete aurii și cu pantofi de lac negru. Speram să fiu destul de elegantă pentru gusturile ei sofisticate și știam că măcar alegerea culorii va fi apreciată. Aveam și norocul unei seri neobișnuit de calde pentru luna decembrie, așa că adio căciulă și mănuși groase! Mi-am pus o pălărie din fetru fin, negru, mănuși de mătase și mă pregăteam să-mi asortez la ținută o minusculă poșetă de seară, dar m-am răzgândit și am optat pentru geanta cu scule foto. Nelly ar fi fost furioasă dacă ratam fotografiile de la un asemenea eveniment, deși știam dinainte că vor fi prezenți și câțiva fotografi de la ziarele locale, plus fotograful editurii care îi publicase cartea. M-am resemnat să car după mine cele câteva kilograme de aparatură foto, când am auzit soneria interfonului.

-Coboară acum. Taxiul e în fața intrării.

În sfârșit o veste bună! Urma să-mi transport echipamentul foto cu mașina, asta însemnând că voi scăpa de dungile vineții și dureroase de pe umăr cauzate de greutatea genții. M-a șocat să aud glasul lui Ulrich, baritonal, în

locul celui de mezzosopranā al lui Nelly Noel, dar în prezența lui învățasem să nu mă mir de nimic - și-apoi știam că se putea transforma destul de ușor dintr-un personaj în altul.

Am urcat în mașina parcată în fața blocului, iar Ulrich ceru șoferului:

-La Muzeul Banatului, vă rog.

…după care îmi inspectă ținuta cu o privire inchizitorială și-mi murmură la ureche:

-Acceptabil.

Mai mult de atât nu puteam obține!

Cât timp mașina a rulat prin orașul iluminat de sărbătoare, Ulrich se abținu să scoată o vorbă, iar eu i-am urmat exemplul. Parcarea din fața muzeului e, în această perioadă a anului, transformată în restaurant ad-hoc în aer liber – în locul obișnuitelor automobile, ea se umple de căsuțe de lemn care vând bunătăți tradiționale vizitatorilor târgului de Crăciun din centrul orașului. Când șoferul a oprit cât de aproape de muzeu putea să ajungă, dinspre parcarea cu pricina se ridicau aburi albi, iar în aer mirosea a vin și țuică fiartă, a cârnați puși la fript, a sarmale și cozonac secuiesc. Însoțitorul meu zâmbi cu un aer superior – pe el poftele alimentare ale oamenilor îl lăsau rece (la propriu!). Odată ieșiți din taxi, se îndreptă iute spre poarta laterală a muzeului, cu mine călcându-i pe urme cât de repede mă duceau picioarele.

Ulrich ciocăni într-un anume fel în poarta masivă de lemn: două bătăi rare, urmate de trei mai rapide, alte patru cât se poate de dese și în final din nou două bătăi mai rare. Poarta se întredeschise, iar vampirul mă trase după sine pe un coridor prost luminat, pe care ne aștepta un individ înalt și lat în spate, îmbrăcat în obișnuita salopetă portocalie a arheologilor de pe șantierele orașului. Ulrich și arheologul își strânserâ mâinile, apoi acesta îmi întinse o mână mare cât o lopată.

-Sunt Marian Bratu.

Mi-am înăbușit un mic strigăt de surpriză. Numele îmi era teribil de cunoscut, după ce fusesem pusă la curent cu toate întâmplările de pe șantierul din Piața Libertății, din primăvară.

-Mă bucur să vă cunosc, domnule Bratu. Ulrich mi-a vorbit despre dumneavoastră. Sunt colaboratoarea surorii lui și el trece uneori pe la mine și mai discutăm noutățile din oraș. Probabil v-am văzut de multe ori, dar nu știam cine sunteți. Eu eram una din mulțimea de curioși care stăteau gură-cască la ruinele bazarului turcesc și vă priveam munca, dându-mi cu părerea dacă se descoperă sau nu ceva însemnat.

Bănuiesc că Bratu zâmbise. Fața îi era acoperită de o barbă scurtă și foarte neagră, care îi ascundea expresia chipului. În ciuda staturii impresionante și a bărbii negre, avea un aer blajin. Pe frunte îi cădeau șuvițele rebele ale unui păr la fel de închis la culoare ca și barba. Ar fi putut părea fioros, dar ochii îi erau senini și calzi, de un verde intens – ochii aceștia îi dădeau un aer de tip din cale-afară de cumsecade.

-Haideți cu mine. O iau înainte ca să vă conduc, deși Ulrich știe prea bine unde mergem. Ne-a ajutat cu sfaturi prețioase, de parcă ar fi expert în amenajări interioare.

-Mda, după ce ai vizitat câteva sute de castele medievale, începi să deslușești un tipar al lor și să ști ce se așteaptă turiștii să găsească, răspunse blondul modest.

L-am însoțit pe Bratu la primul etaj, unde el se opri în fața unei uși și scoase din buzunar o cheie. Când ușa se deschise, am văzut un spațiu întunecat, dar mâna arheologului pipăi după un comutator și încăperea în care intrarăm se umplu de o lumină pâlpâitoare și de un zgomot ușor, ca torsul unei pisici. M-am oprit și am privit mirată în jur. Pe peretele văruit simplu, în alb, fuseseră fixate din loc în loc niște imitații ingenioase ale unor torțe: un bec micuț era înconjurat de fâșii de

mătase galbenă și roșie, pe care un ventilator camuflat în mânerul torței le ridica, dând impresia că lumina vine de la un foc deschis, tremurător. În afara torțelor, o serie de hărți fuseseră fixate pe perete. Am recunoscut reprezentările brațelor despletite ale Timișului și ale Begăi, între care se întindeau cândva mlaștinile orașului turcesc, apoi mai era un plan al cetății austriece, în sistem Pagan de stea cu cele trei rânduri de fortificații ale ei. În colțul cel mai îndepărtat de intrare se afla o pictură reprezentând o scenă de bătălie. După costumele combatanților și stilul picturii, am apreciat că aparținea școlii vieneze de secol XVIII. Sub tabloul de dimensiuni mari, incadrat într-o ramă rococo aurie, se aflau singurele mobile ale încăperii: o masă mare, de tip birou de lucru, un scaun și o altă măsuță mică, rotundă, pe care se găseau o cană de porțelan, pictată de mână și câteva cești pentru ceai, cu aceleași ornamente florale ca și cana.

La birou, care atrăgea imediat privirea, se afla un individ, dar acesta nu catadicsi să ridice ochii din hârtiile pe care le studia și nu ne acordă nici un pic de atenție.

-Nu-i așa că e reușit? întrebă Ulrich arătându-mi bărbatul așezat în spatele biroului.

L-am studiat cu mai multă atenție pe cel indicat – ziceai că e viu! Nu, nu era un vampir sau cine știe ce creatură paranormală, ci doar un manechin, dar unul al naibii de reușit. Purta – Ulrich mi-o spuse, eu nu m-aș fi descurcat cu asemenea detalii – uniforma de general de artilerie a armatei imperiale habsburgice, o spadă strălucitoare la brâu și obligatoria perucă albă pe cap. Fața îi era foarte expresivă și am recunoscut-o imediat, pentru că o mai văzusem în monografiile istorice ale orașului: contele de Mercy se afla în fața ochilor mei, adâncit în studiul unor schițe reprezentând așezarea trupelor în teren în bătălia

pentru Timișoara, purtată cu trei sute de ani în urmă.

Pe birou se găseau un sfeșnic din argint în care „ardeau” cinci lumânări (electrice, bineînțeles), o casetă pentru scrisori, deschisă, un suport pentru ceara roșie de sigiliu, alături de un inel cu pecete, un alt recipient pentru păstrarea penelor de gâscă, o călimară, un săculeț cu nisip fin – echivalentul hârtiei-sugativă de astăzi – un tun mic, de jucărie, câteva creioane și un cuțit pentru ascuțirea lor. Exceptând sacul cu nisip, creioanele și cuțitul, restul obiectelor erau dintr-un argint fin, lucios, căruia proaspăta restaurare îi scosese în evidență lucrătura măiastră. Blazonul contelui de Mercy, în basorelief, împodobea fiecare obiect.

-Ei, îți place? vru să știe Ulrich.

-Dacă îmi place? Dar e minunat și arată atât de real!

-Este meritul domnului Heller, interveni Bratu. Noi ne băteam capetele cum să reconstituim încăperea în care urma să plasăm obiectele. Desigur că în secolul al XVIII-lea se impusese stilul rococo, dar ni s-a părut nepotrivit să plasăm istoria luptelor pentru recucerirea Timișoarei de la otomani într-un decor plin cu îngerași zbenguindu-se pe norișori.

-Rococo-ul a pătruns mai târziu în Imperiul Habsburgic, venind din Franța, am spus după o clipă de gândire (măcar la istoria artei nu sunt ignorantă). Și nici la Versailles nu am văzut tavanele cu îngerași care erau la modă în toată Europa la sfârșit de secol XVIII. Noi vorbim aici de anul 1716, când moda barocă nu alunecase încă în excesul supărător de decorațiuni specifice rococoului.

-Întocmai. Dar nici să plasăm biroul contelui de Mercy într-un auster castel medieval, gotic, nu ar fi fost potrivit. Atunci Ulrich a venit cu ideea de a lăsa încăperea simplă, cu tavanul văruit

în alb și de a-i da un aspect militar. Am reprodus la scară mare hărțile Timișoarei și ale fortificațiilor, în loc de candelabre de cristal am ales torțe și… a ieșit ce se vede.

-Mi se pare foarte reușit și autentic, l-am complimentat pe Marian Bratu. Și chiar puteam să mă simt bine în aceea încăpere, ceea ce într-un palat opulent nu mi s-ar fi întâmplat.

Peste o jumătate de oră, ne luam rămas-bun de la gazda noastră. Ulrich anunță că trebuia să ne grăbim, pentru că urma să participăm la o lansare de carte a surorii lui și promisese că va ajunge la librărie mai devreme, pentru a da o mână de ajutor la organizare. I-am mulțumit domnului Bratu pentru vizită și am ieșit în forfota străzii animate datorită târgului de Crăciun.

-Acum, sincer, ce părere ai? mă chestionă Ulrich.

-Păi e super! Dacă măcar după modernizare tot muzeul ar arăta așa ca sala aceea și nu ca înșiruirea plictisitoarte de vitrine de până nu demult!

-Bratu și echipa ziceau că așa va arăta, că asta era ideea – să sporească interesul exponatelor și să atragă vizitatorii.

-Bănuiesc că mult-lăudata ta contribuție se bazează pe amintiri legate de momentul 1716 și nu pe o subită inspirație venită din senin.

-Bănuiești bine. I-am ajutat pe istorici să re-creeze identic decorul din Palatul Guvernatorului atunci când contele de Mercy s-a mutat acolo. Camerele erau zugrăvite în alb, el nu a avut timp să se ocupe cu decorațiunile interioare. Era militar și voia ca totul să fie simplu, comod și funcțional.

-Arăta bine, am spus.

-Cine, contele? mă tachină blondul zâmbind.

-Ei și tu acum! Pe vremea aceea era imposibil să-ț dai seama cum arăta cineva, pentru

că toată lumea se ascundea sub perucile acelea albe. Evident că mă refeream la birou.

-N-a fost mare lucru să-l aranjez. L-am văzut de zeci de ori și contele era un tip ordonat, nu-și muta lucrurile doar ca să se afle în treabă. Am închis ochii și am revăzut locul fiecărui obiect, după care a fost simplu să pun totul la loc. Doar că mai era ceva și mă enervează că nu-mi pot aduce aminte ce. În mod sigur mai era un obiect pe masa aceea, dar ce anume, nu mai știu.

-Crezi că pentru a purta corespondență în epocă mai era nevoie și de alte ustensile decât cele aflate pe birou?

-Nu, asta în nici un caz. Am aranjat pe masă toată argintăria găsită în tunelul de sub muzeu și știu că nu lipsește nimic.

-Păi atunci înseamnă că inventarul e complet. Nu spuneai tu despre conte că prefera lucrurile simple și funcționale? E de la sine înțeles că nu păstra pe biroul lui tot soiul de nimicuri nefolositoare.

-Ba da, ai dreptate. Și totuși simt că e ceva ce lipsește.

-Sute de magneți pentru frigider, am mormăit încecând să-l bine-dispun.

-Da, și niscaiva jucării de pluș, râse Ulrich. Astea sunt invențiile inutile ale epocii moderne, acum trei sute de ani oamenii gândeau mult mai practic.

Tot discutând, am ajuns în fața librăriei unde fanii lui Nelly începeau deja să se adune. Pe Ulrich nici nu-l băgară în seamă. În plimbarea noastră trecurăm dincolo de geamurile luminate ale librăriei ca și cum nu acela ar fi fost locul care ne interesa. La capătul ei, scurta stradă dădea în Piața Libertății, unde corpurile de iluminat nu fuseseră încă pornite, piața fiind în plin proces de reamenajare. În fața noastră se întindea un spațiu întunecat, care contrasta cu iluminatul magic de Crăciun din restul orașului.

-Ia-o încet înapoi către librărie, îmi spuse Ulrich. Te voi ajunge din urmă.

Am făcut ce-mi ceruse, dar nu m-am putut abține să întorc capul spre Piața Libertății, sperând să nu pățesc ca nevasta biblicului Lot, pe care curiozitatea excesivă a transformat-o într-un stâlp de sare.

Piața devenise parcă și mai neagră, și mai întunecoasă decât înainte. În aer se simțea o umezeală rece și în curând vălătuci de ceață sumbră acoperiră silueta lui Ulrich. M-am grăbit către librărie – îmi place hocus-pocusul magicienilor umani care scot iepurași albi dintr-o pălărie goală, dar nu și supranaturalul autentic, mai ales dacă se manifestă ca ceva umed și atât de rece că-ți îngheață măduva în oase. Abia ajunsesem în fața librăriei, când am văzut privirile fanilor întorcându-se ca la comandă în direcția mea, dar trecând prin mine cu indiferență. Aproape instantaneu am simțit o atingere pe braț.

Nelly mă prinse din urmă, venind dinspre Piața Libertății. Printre fani nu se afla, evident, nici un cap limpede, altfel s-ar fi întrebat cum putea o femeie suită pe asemenea tocuri să străbată noaptea un spațiu neluminat, plin cu denivelări. Rochia îi ajungea la glezne, o rochie de secol XIX, liliachie cu corsaj negru și broderie din mărgele negre la poale. O mantie neagră din stofă groasă îi completa ținuta. Era căptușită cu mătase în culoarea rochiei și garnisită cu un guler din blană de vulpe argintie. Și – bineînțeles – nu putea lipsi pălăria țuguiată de vrăjitoare, aruncată neglijent peste buclele ei blonde ca aurul.

-Uau, ce arătare! am murmurat entuziasmată.

-Mă bucur că îți place, îmi susură Nelly la ureche în timp ce făcea semne cu mâna fanilor în delir.

Am intrat în librărie și lansarea de carte s-a desfășurat după tipicul cunoscut: Nelly a citit un

fragment din noul volum, apoi a dat autografe până la ore mici din noapte. Eu ședeam în primul rând de scaune, amețită de electricitatea din atmosferă și de luminile blitzurilor. Am făcut câteva poze, mișcându-mă încoace și încolo printre rafturile de cărți, după ce fotografii ziarelor și ai editurii plecaseră. Ei voiau să aibă mărturia evenimentului „oficial”, eu am răbdarea necesară să aștept sesiunea de autografe și să prind în cadru fețele fericite ale fanilor sau puzderia de oameni care se înghesuie în jurul lui Nelly - știu că ei genul acesta de imagini îi plac cel mai mult. Dar, mai ales, am avut timp să mă gândesc la cele discutate cu Ulrich la ieșirea din muzeu. Ce anume putea să lipsească de pe masa contelui de Mercy? Mi s-a părut că întrezăresc o întrebare pe care trebuia să i-o adresez blondului, mi-am notat-o în gând fixându-mă asupra ei ca să n-o uit, apoi am abandonat subiectul și m-am concentrat pe evenimentele care se petreceau în librărie.

Pe la patru dimineața, până și ultimul fan părăsea librăria încântat, ducând cu sine prețioasa carte cu autograf a lui Nelly. Angajații librăriei strânseră scaunele și readuseră rafturile de cărți în poziția lor obișnuită, în timp ce Nelly își punea în poșetă stiloul cu capacul bătut în nestemate cu care semnase cărțile până atunci.

-Să telefonăm după un taxi, doamnă Noel? se oferiră politicoase gazdele.

-Nu, mulțumesc, prefer să mă plimb pe jos. E o noapte atât de frumoasă…

Eu o găseam mai mult rece decât frumoasă, dar nu aveam ce face, trebuia s-o urmez pe Nelly deși nu-mi doream decât să ajung acasă și să pun capul pe pernă. Într-un târziu localul librăriei fu încuiat și ne trezirăm pe strada tăcută, puțin circulată la ora aceea. Nelly îl urmări cu privirea pe librar dispărând după un colț al străzii, iar în clipa când el nu mai putea să ne vadă, mă luă pe după umeri.

-Și-acum hai să te conduc acasă. Hei, dar tremuri toată! Ți-e frig?

-Da, dar cred că e mai mult din cauza oboselii. Am și eu o anumită vârstă și m-am dezobișnuit să-mi pierd nopțile.

-În materie de vârstă aș avea câteva obiecții. Sunt de zece ori mai bătrână decât tine, iar mie nu mi-e frig.

-Nu ți-ar fi frig nici dacă te-ar arunca cineva într-o apă înghețată, am remarcat sarcastic. Dar tu nu ești om, Nelly.

-Fie, aici ai dreptate. Și pentru că nu sunt om și nu mi-e frig - și mai ales pentru că nu ne vede nimeni – ce-ar fi să facem un mic schimb? Îmi puse mantia ei peste paltonul meu scurt și-mi luă de pe umăr geanta cu aparatura foto, grea ca un sac de sare. Așa e mai bine, nu?

-Cu mult mai bine, am recunoscut simțind că încep să mă încălzesc. Era straniu să o privesc cum stătea acolo, în noaptea de iarnă, înbrăcată numai în rochia ei de mătase, dar știam că ar fi putut merge așa și la Polul Nord și tot nu i-ar fi fost frig.

Am făcut câțiva pași în josul străzii, către muzeu, ascultând-o pe Nelly cum ciripea încântată. Faptul că se aflase iar în centrul atenției și atâția oameni o înconjuraseră o făcea fericită. Iar mie nu se sfia să-mi mărturisească tot ce simțea - și se mai spune că vampirii ar fi nesimțitori!

-Nelly, am zis oprindu-mă, m-am tot gândit la cele văzute la muzeu. Dacă susții despre contele de Mercy că era un tip cu o gândire practică și nu colecționa nimicuri, cum se explică prezența unei jucării pe masa lui?

-Dar nu era nici o jucărie!

-Ba da, tunul acela mic din argint.

-Aia nu era jucărie, ci o miniatură lucrată la scară după un tun veritabil, cel mai modern din epoca lui. Ți-am mai spus, contele era general de artilerie, tunurile erau specialitatea sa.

-Vezi, asta nu pricep și pace. Știu că era un spadasin desăvârșit, că a murit într-o luptă din Italia cu spada în mână și nu pot înțelege fascinația lui pentru tunuri. Oare un spadasin nu considera dezonorant să ucidă de la distanță, trimițând o ghiulea în tabăra adversă?

-Ai văzut prea multe filme de capă și spadă, râse Nelly. Muschetarii lui Dumas au trăit cu aproape o sută de ani mai devreme și chiar și atunci cardinalul de Richelieu se căznea să interzică duelurile. Epoca turnirurilor cavalerești apusese demult, la o mie șapte sute bătăliile le câștiga cel care poseda armamentul cel mai nou, nu oștenii cei mai viteji. Erau zorii războiului modern și contele a fost un om al timpului său. Ienicerii mai erau încă și atunci o forță redutabilă, ca în urmă cu aproape trei secole când cuceriseră Bizanțul. Numai că turcii nu investiseră deloc în dezvoltarea tehnicii militare, ei se bazau tot pe tăișul iataganelor curbate care le aduseseră atâtea victorii, în timp ce imperialii își perfecționau într-una precizia de ochire și făceau studii care să le permită să-și trimită ghiulelele din ce în ce mai departe. Asediul din 1716 nu mai semăna deloc cu cel din 1552: dacă turcii au câștigat Timișoara cu săbiile ienicerilor, în ciuda tunurilor creștine, e pentru că în anii o mie cinci sute artileria era în fașă. Tunurile de atunci erau un soi de catapulte mai răsărite, în timp ce cele folosite la asediul creștin aduceau deja cu armamentul actual. De altfel otomanii și-au dat seama repede cu ce aveau de-a face și au capitulat după o rezistență destul de scurtă. Contele de Mercy a constatat, râzând, că tunurile folosite de turcii asediați erau cele capturate de la imperiali cu o sută șaizeci de ani în urmă, cărora nu li se adusese nici cea mai mică îmbunătățire.

Apoi, brusc, Nelly se întrerupse din vorbit și pe chipul ei frumos apăru o expresie de uimire, urmată repede de încântare.

-Pe mațele Satanei, asta era! Fir-ar să fie, mi-am amintit! Mulțumesc că ai deschis discuția despre tunuri.

Mă uitam perplexă la ea.

-Ce ți-ai amintit?

-Că obiectul pe care contele îl ținea mereu pe masa lui de lucru era o ghiulea de tun!

Cap. 17 Sfârșitul căutării

-Ceee? O bilă din aia care se poate rostogoli oriunde, pe care trebuie să o cauți mereu și care îți aruncă în aer casa când ți-e lumea mai dragă?

Nelly surâse.

-Așa e și totuși altfel. Ghiuleaua nu putea arunca în aer nimic, pentru că fusese golită de conținut. Am ținut-o în mână odată și era neobișnuit de ușoară. Și, pe lângă asta, nu se rostogolea oriunde pentru că fusese fixată într-un suport de lemn, scobit ca o copaie, din care nu se putea rostogoli nicăieri.

-Dar ce avea așa de deosebit ghiuleaua aceea, de și-a găsit locul tocmai pe masa contelui de Mercy?

-Asta l-am întrebat și eu și mi-a spus că a găsit-o în magazia de armament a turcilor, dar că nu era de fabricație turcească. Am omis să-ți spun că turcii ridicaseră în Timișoara o fabrică de praf de pușcă și își făceau propriile ghiulele, respectând însă calibrul tunurilor pe care le capturaseră în 1552. Iar ghiuleaua găsită de contele de Mercy era de fabricație vieneză, din 1550 și stătuse în vilayet timp de o sută șaizeci de ani, așteptând să se întoarcă la cei care fuseseră obligați de asprimea vremurilor să o abandoneze. Pricepi acum? Pentru contele de Mercy avea valoare simbolică, de aceea stătea pe masa lui de lucru.

-Interesant. Și ce s-a ales de ea după ce contele a murit în Italia?

-Nu am de unde să știu asta. Plecasem și eu în Apus, am părăsit Timișoara pentru câțiva zeci de ani și am devenit ucenicul unuia din ultimii alchimiști – o îndeletnicire cu adevărat palpitantă. Dar de o ghiulea de tun veche cei de la muzeu mai pot face rost, ca să o așeze la locul cuvenit, pe masa contelui. De altfel am văzut niște bile de

piatră în curtea muzeului, dar nu le-am dat importanță și nu m-am uitat cu atenție la ele.

Nu ne îndepărtasem decât cu douăzeci, cel mult treizeci de metri de intrarea librăriei. Tot discutând, mai mult stăteam pe loc decât mergeam. Pe ambele părți ale străzii se află case de secol XIX, cu câte două-trei etaje, perfect aliniate unele cu altele, așa cum cerea un ordin al imperialilor. Iar eu despre una din aceste case știam o legendă, auzită pe când eram copil de la unul dintre colegii de birou ai mamei mele, urmaș al coloniștilor aduși în Banat de împărăteasa Maria Terezia. Am ridicat brațul și i-am arătat lui Nelly ciudățenia, care se află pe fațada clădirii, la nivelul priului etaj: două jumătăți de sfere metalice, negre, ies din perete simetric, de o parte și de cealaltă a intrării situate central, pe mijlocul casei.

-Mi s-a spus că alea ar fi proiectile neexplodate din primul război mondial, am zis ezitantă. Dar nu știu mai mult de atât – cum și când au fost incastrate în zidul clădirii?

Casele din zonă sunt foarte înalte, adevărate palate. Iluminatul stradal scoate în evidență parterul și trotuarul aflat în fața clădirii, lasă oarecum în penumbră primul etaj și ascunde cu totul în beznă restul imobilului. Dar mă bazam pe privirea ascuțită a lui Nelly și știam că ea va sesiza fără greș ceea ce voiam eu să-i arăt. Se opri și privi în sus. Și privi, și privi – fix, fără să-și dezlipească nici o clipă ochii de la fațada casei și fără să clipească, așa cum ar face oamenii. Era ceva de speriat – parcă intrase într-un soi de transă.

Ce puteam să fac? Mi-am mișcat încet mâna prin fața ochilor ei, dar mi-a dat-o la o parte cu brutalitate. Apoi a murmurat:

-Scuze, n-am vrut. Te-am bruscat?

-Păi, nu e chiar ca și cum mi-ai fi rupt brațul. Dar ce ai văzut așa de interesant?

-Cele două ghiulele pe care mi le-ai arătat, desigur. Tu nu sesizezi că sunt diferite? Una din

ele pare să fie, într-adevăr, din primul război mondial, dar cealaltă e cu siguranță mult mai veche. Nu-ți dai seama că au fost făcute să pară de același calibru, dar nu sunt? Una e îngropată în zid mai mult decât cealaltă, ceea ce nu poate însemna decât că e mai mare.

-Nelly, eu sunt om! Nu-mi cere să văd acul în carul cu fân noaptea, pe o stradă slab luminată.

-Ai dreptate, nu-ți cer asta. Stai doar de șase și fluieră dacă zărești pe cineva venind, ca la nevoie să pot urca mai sus, acolo unde nu mai ajunge deloc lumina de la becurile de pe stradă.

-Ce naiba ai de gând să faci?

Nu pierdu vremea să-mi răspundă. Îmi trecu pe umăr geanta cu echipamentele foto, pe care eu am proptit-o urgent de un capac de canalizare incastrat în beton, ca să n-o umplu cu nisipul drumului. Apoi îmi dădu poșetuța ei strălucitoare, decorată cu paiete negre și pălăria ascuțită de vrăjitoare. Am înlemnit. Pot să jur că am văzut manichiura ei elegantă transformându-se în gheare lungi și încovoiate de prădător, care îi stăteau oribil pe mâna albă și fină. Am simțit același frig umed ca cel din Piața Libertății și mi-am strâns mantia lui Nelly în jurul trupului. Până am făcut asta, ea se afla deja la etajul clădirii, lipită de zid. Așa ceva nu mai văzusem decât la liliecii de peșteră – oare avea și ventuze la mâini?

Nu dură mult – bineînțeles, uitasem să privesc în lungul străzii ca să mă asigur că nu venea nimeni. Mi-am dat seama că de fapt nu făcuse decât să-mi dea de lucru, ca să nu zăresc fenomene prea șocante. Nu avea nevoie să se ascundă la venirea cuiva, putea să-i șteargă amintirile sau să creeze din senin ceața aceea neagră de camuflaj. Până m-am dumirit ce se petrecea, Nelly săpase cu ghearele o gaură rotundă în jurul uneia din cele două ghiulele de tun, lăsând un gol în perete. Ținea ghiuleaua în brațe și râdea,

stând spânzurată de zid într-o poziție imposibilă, cu capul în jos – exact ca liliecii!

-Dă-te la o parte, să pot sări, îmi șopti destul de tare ca s-o aud și totuși destul de slab ca să nu trezească toată strada.

Peste o clipă, ateriză în picioare ca o pisică, la doi pași de mine. Ținea la piept bila neagră pentru care urcase, în timp ce unghiile ei reveneau la lungimea lor normală – e drept, pline de praf și cu lacul de unghii nițeluș plesnit pe alocuri.

-Nelly, ce dracu…

-Nu-l chema pe șeful, că vine acuși.

-Fie, reformulez. Ce naiba a fost în capul tău să lași ditamai gaura în zid și să iei ghiuleaua de tun de acolo?

-Din ce în ce mai bine! Ai de gând să-ți epuizezi rația de înjurături pe un an înainte într-o singură noapte? Te asigur că oamenii nu prea se uită în sus, iar când vor observa că bila lipsește, eu o voi fi dus demult la Sasca – sau, dacă nu e interesantă, o pun la loc și arunc nițeluș mortar în jurul ei, atât cât să stea bine fixată.

-Ce poate fi interesant la un proiectil?

-Conținutul, ignorantă mică, mă luă Nelly peste picior. Lasă că vedem în curând dacă m-am înșelat sau nu, pentru că nu am răbdare să ajung până la Sasca. Mergem acasă la tine, chiar acum.

-Ai căpiat? Îmi aduci un proiectil în casă, capabil să arunce în aer un bloc de zece etaje? Nici vorbă!

-N-ai pic de înțelegere pentru prietena ta! Dacă proiectilul ar mai conține praf de pușcă, nimeni n-ar fi avut curajul să-l zidească în peretele acela. Până și oamenii au atâta minte!

-Atunci ai luat o bilă goală pe dinăuntru?

-Probabil, dar nu cred. Ascultă!

Îmi scutură ghiuleaua lângă ureche. Dinăuntru se auzea un zdrăngănit supărător.

Nu știu cum am ajuns acasă. Ca să spun adevărul, cred că am zburat sau ceva similar.

Acum stăteam în mijlocul străzii Lucian Blaga, discutând și peste o clipă eram la ușa de intrare în imobilul în care locuiesc, căutându-mi cheile. Țin minte doar că Nelly m-a înfășurat ca pe un balot in mantia ei neagră, după care mi-am simțit picioarele părăsind pământul și m-a cuprins o ușoară stare de amețeală. Îmi tremurau încă mâinile când am băgat cheia în broască, dar Nelly avu atât tact cât să nu spună vreo răutate, deși evident se amuza. Ne-am instalat la masa din bucătărie, pe care am acoperit-o cu ziare, iar ea a pus ghiuleaua în mijlocul mesei și mi-a cerut o perie veche, cu care a curățat resturile de moloz de pe proiectil. Am văzut cu surprindere că în obiectul sferic fusese practicată o deschidere, acoperită ulterior cu o bucată de metal. Întregul obiect era vopsit cu o vopsea neagră care îl făcea să pară identic cu celălalt obuz incastrat în zidul clădirii de pe strada Lucian Blaga, cel din primul război mondial.

-Uite, asta m-a derutat. Dacă n-ar fi fost blestemata de vopsea, aș fi recunoscut ghiuleaua de tun cu mult înainte.

-Vrei să spui că ai mai văzut-o?

-Da. Pe fruntea lui Nelly, încununată de nimbul buclelor blonde, apăru o cută. Aș putea să pun pariu că e ghiuleaua de pe masa contelui de Mercy, pare să aibă aceeași greutate. Și aia scotea un sunet ciudat când o agitai, la fel ca asta. Îmi pare rău de un obiect atât de vechi, dar cred că o voi distruge ca să aflu ce se găsește înăuntru.

Eram la fel de curioasă ca și ea, dar eu încercam măcar să nu mă las dusă de entuziasm și să-mi păstrez mintea limpede.

-Ascultă, Nelly, dacă e ghiuleaua cu pricina, n-ar trebui să fie plină de funingine? Doar tu mi-ai povestit despre incendierea orașului.

-Ei, funinginea se poate curăța. Și-apoi oamenii prințului Eugen n-au ars Timișoara îndată după cucerirea ei, așa cum făcuseră turcii. Nu

aveau nici un motiv să o facă, orașul nu mai era plin de cadavre ca în 1552 și riscurile unei epidemii erau mult mai mici.

-Și totuși au incendiat Timișoara…

-Da, după ce au făcut un inventar meticulos al bunurilor cucerite. Voiau să ridice un oraș pe potriva vremii lor, din piatră și cărămidă și trebuiau să scape cumva de bordeiele de lemn și stuf ale turcilor, iar focul rămânea cea mai la îndemână soluție.

-Deci dacă ghiuleaua a ajuns în posesia contelui de Mercy înainte de incendiu…, am început eu ezitantă.

-Știu, nu-mi spune. Vedem acuși.

Nelly desfăcu proiectilul cu mâinile goale. I-am zărit degetele albe și fine încordându-se și strângând ca o menghină, iar peste câteva clipe bulgărele negru zăcea sfărâmat pe masă. Din el căzu un recipient mic și rotund de ceramică, în gâtul căruia fusese înfundată o bucată de pergament făcută sul. Era nu mai mare de o palmă și de două ori mai lungă decât lată, acoperită pe interior cu o scriere decolorată, greu lizibilă.

-Ei?

-Nu zic nimic până nu vorbesc cu grafologul de la muzeu. M-am păcălit deja și nu vreau să mă mai fac de râs încă odată.

-Dar poți să citești?

-Da, e scris cu caractere latine, atât că eu abia vorbesc franceza modernă, necum să pricep o scriere în franceza veche. Iar tu nu ai privirea suficient de ascuțită ca să descifrezi textul.

-Crezi că e scris de prințul de Savoya sau de contele de Mercy? Ei erau francezi amândoi.

-Nu. Cunosc bine scrisul celor doi și-apoi în 1700 se folosea cu precădere hârtia, foarte rar pergamentul.

-Ăsta e pergament?

-Da. Se obținea din pielea animalelor și se utiliza mai ales în Evul Mediu, înainte de

răspândirea tehnicii de fabricare a hârtiei, adusă din China. Dă-mi o hârtie și un creion!

Primind cele cerute, Nelly se apucă să copieze textul – pe care doar ea îl vedea – cu scrisul ei ascuțit, cu care eram pe deplin familiarizată.

-Pare să fie astrologie, am zis. Ascultă aici: „luminătorii din cer”, astea sunt stelele, nu?

-Poți să mai deslușești și altceva?

-Da, dar nu-mi place, nu se potrivește cu un text astrologic. Pare ceva apocaliptic sau cam pe-acolo. Zice că luminătorii din cer vor coborî pe pământ aducând moartea.

-Atunci nu sunt stele, ci altceva. Stelele nu au cum să cadă pe pământ.

-Nu „cad”, ci „coboară”, am protestat eu.

-Cu atât mai bine. „Coboară” presupune o acțiune voită, nu o prăbușire datorată atracției gravitaționale. Deci „luminătorii din cer” sunt avioane, sateliți sau cum le mai ziceți voi azi la toate fierotaniile care zboară prin aer.

-Sau nave dintr-o altă civilizație. Altfel nu-mi explic ce interes ar avea să aducă moartea pe pământ.

-Bun, și urmarea?

-Zice că oamenii sunt prea slabi în fața încercării, că pentru a birui trebuie să se unească toate creaturile.

-Toate… creaturile? Ești sigură că interpretezi cum trebuie textul acela?

-Ai scris aici creaturi – „creatures”, nu ființe, adică „etres vivants”. Care e diferența?

-Creaturile, mă lămuri Nelly, ne includ și pe noi, în timp ce dintre ființele vii nu facem parte. Înțelegi acum?

-Da, fir-ar să fie! În linii mari, textul ar fi următorul: „când luminătorii din cer vor coborî pe pământ aducând moartea, oamenii vor fi prea slabi în fața încercării. Dacă toate creaturile se vor uni și vor lupta ca una, soarele biruinței va răsări

deasupra mărilor. Altminteri, văd pământul înghițit de flăcări, rătăcind fără viață în neant până la sfârșitul timpului”.

Nelly își lăsă capul în jos și tăcu. Tăcerea era grea, amenințătoare – preferam s-o aud ciripind nonsensuri decât închizându-se în muțenie. Într-un târziu mă privi cu un aer grav și spuse:

-Dificilă misiune mai am! Cineva dintre ai noștri a zis odată că o existență veșnică nu înseamnă decât probleme veșnice și multă dreptate a avut!

-Dar ce trebuie să faci?

-Înainte de toate, să-i cer lui Bratu să-mi dateze pergamentul. Apoi, să merg la noul stăpân, Caius Gallus și să-i duc mesajul.

-E… e într-adevăr profeția lui Nostradamus?

-Probabil că da. Simt asta și intuiția mea nu prea greșește. Iar soarele care răsare deasupra mărilor îmi aduce aminte de o altă legendă străveche de-a noastră, potrivit căreia într-o bună zi ne vom hrăni cu fructele apei și astfel vom putea trăi în bună pace cu oamenii.

-Fructele apei? Ce sunt alea?

-Plancton, făcu Nelly. O rezervă excelentă de proteine, mai bună chiar decât sângele. De ceva vreme mă preocupă transformarea planctonului într-o hrană potrivită pentru noi și cred că strădaniile îmi vor fi răsplătite. Revenind la întrebarea ta, ne rămâne să încercăm, eu și Caius, să-i convingem și pe cei mai reticenți și mai încăpățânați dintre noi că trebuie să accepte colaborarea cu oamenii, altminteri Pământul, casa noastră, a tuturor, va fi distrus.

-Deci Joshua a spus adevărul, a existat o profeție a lui Nostradamus care se referea la „toate creaturile”. Oare profetul știa de existența vampirilor?

-Dacă i s-au arătat în viziuni, precis și-a dat seama. Ce noroc că Joshua a murit – cu el nu

aveam nici o șansă, nu m-ar fi lăsat să-i explic nimic și ar fi interpretat viziunea așa cum îi convenea lui.

-Steve – am întrebat circumspectă – nu are remușcări că l-a ucis pe Ghenadi?

-Remușcări? Pentru ce? După câte a făcut Ghenadi, moartea lui e un act de dreptate pentru multă lume.

-Ai mereu replica pregătită, iar vampirii nu sunt niciodată vinovați de nimic.

-Nu, nu suntem vinovați. Prin contactul cu noi, oamenii devin mai prudenți, mai înțelepți și mai conștienți de valoarea vieții lor.

-Și mai ales mai puțini, am completat înșiruirea lui Nelly.

-Ești plină de prejudecăți, mi-o trânti ea și se pregăti să plece. Afară, zorile colorau cerul într-un gri-albăstrui rece, o culoare neprietenoasă.

Peste o lună am primit o scrisoare de la Ulrich. Bratu analizase pergamentul, iar grafologul îi confirmase că, după tratarea cu substanțe de contrast, scrierea care devenise vizibilă era a lui Nostradamus. Ulrich îi înmână profeția, obținută cu atâta trudă, lui Caius Gallus pe care îl găsi la conacul său de vânătoare din centrul Franței. Steve plecase în nordul Canadei, să se bucure de libertate, nopți interminabil de lungi și sângele sălbăticiunilor din ținutul acela îndepărtat și inospitalier. Eu așteptam, zi după zi, ca vampirii să-și deconspire oficial existența și să apară la televizor… mai aștept și azi și tot degeaba. Se pare că pentru ei timpul se măsoară altfel decât pentru oameni și fie se vor arăta peste multe milenii, fie vor continua să ne observe și uneori să ne sprijine din umbră fără ca noi să știm, în vreme ce ne ascultă amuzați poveștile despre creaturile demonice, cu colți și gheare, care ne beau sângele.

Reabilitarea centrului istoric al Timișoarei continuă și astăzi. Ca și legendele despre vampiri, pare să fie o poveste fără sfârșit…

Helga, Timișoara
Iulie 2014 – aprilie 2015

http://www.nelly-noel.ro

Nota autorului

Adevăr și ficțiune în „Profeția”

După cum în mod sigur v-ați dat seama, această carte nu e nici despre blondul Ulrich, cel care străbate veacurile „nemuritor și rece”, nici despre detectivul Tomșa, nici măcar despre arheologul Marian Bratu și viața plină de privațiuni de pe un șantier de săpături (deși acest din urmă personaj e cel mai inspirat de realitate dintre toți). Nu, personajul principal, colectiv, al cărții s-a dorit a fi Timișoara, cu locurile ei istorice, cu legendele ei și poveștile transmise din gură în gură de la o generație la alta. Sursele informațiilor mele privind trecutul orașului sunt variate: wikipedia în limbile română, engleză, franceză și maghiară (paginile nu sunt identice așa că am descoperit că merită citite toate versiunile), splendida „Monografie Istorică” a dr. Nicolae Ilieșu, apărută în 1943 și reeditată de Fundația Timișoara în 2006, fragmente publicate de-a lungul anilor de revista Magazin Istoric din scrierea lui Francisco Griselini „Descrierea Banatului” și din jurnalele de călătorie ale celebrului Evlya Celebi, dar și mulțime de povești spuse de mama, bunica și străbunica mea, toate trei timișorence nu doar cu domiciliul, dar și cu sufletul. Am mai utilizat și două hărți istorice ale orașului, reeditate de „Art Historica” și cumpărate de la o librărie, una înfățișând Timișoara turcească la 1700, cealaltă orașul austriac din 1775-1800. De un real folos mi-a fost să vizitez, în primăvara anului 2015, expoziția deschisă de Muzeul Banatului la Bastionul Terezia, cu fotografii și obiecte descoperite în cadrul săpăturilor arheologice din anii 2013-2014. Această expoziție m-a pus la curent cu înfățișarea orașului și tehnicile de construcție de pe vremea Imperiului

Otoman, perioadă din care în Timișoara nu s-a păstrat aproape nimic.

Și acum să luăm obiectivele pe rând, în ordinea în care apar în carte:

Viena și castelul familiei Ambros de Veterani

A existat, într-adevăr o familie de conți Ambros de Veterani care a avut un rol în războaiele turco-austriece purtate pe teritoriul Banatului. Contele Friedrich Ambros de Veterani a fost răspunzător cu întărirea Clisurii Dunării în fața pericolului reprezentat de încercarea Semilunei de a recuceri Banatul. O peșteră de pe Clisură îi poartă numele, peștera Veterani, deși unii turiști cred că numele ei provine de la veteranii de război. Castelul-muzeu de la periferia Vienei este însă pură ficțiune.

Parisul: cimitirul și gara Montparnasse, turnul sfântului Iacob și catacombele

Despre locurile din Paris descrise în carte (cu excepția catacombelor), vorbesc din amintirile proprii pentru că le-am văzut de nenumărate ori, pe când făceam naveta între Timișoara și Nantes, aterizând pe aeroportul Roissy-Charles de Gaule și luând a doua zi trenul din gara Montparnasse către Bretania. Turnul Montparnasse există, la fel și Hotel de Paris, iar prin cimitir m-am plimbat într-o duminică și am admirat monumentele funerare impresionante, o adevărată școală de sculptură în aer liber. La turnul Sfântului Iacob am ajuns din întâmplare, încercând să mă plimb de la gara Montparnasse la Notre-Dame pe jos. La prima vizită acolo, turnul mi s-a părut bizar, stingher în mijlocul clădirilor de secol XVIII și XIX. Mi-am dat seama că e foarte vechi, am căutat în ghidul Michelin și așa am aflat că fusese ridicat de

Nicolas Flammel și că reprezenta clopotnița bisericii construite de celebrul alchimist, biserică azi dărâmată. Pe atunci (prin 1995) turnul nu prezenta nici un interes pentru nimeni și arareori era asaltat de turiști sau fotografiat. Apoi a izbucnit mania Harry Potter, iar Nicolas Flammel are un rol important în prima carte despre micul vrăjitor, ca creator al faimoasei pietre filozofale. Turnul a devenit dintr-o dată obiectiv turistic de primă mână pentru fanii cărților, iar Flammel un personaj extrem de cunoscut. Ce se știe cu precizie e că după moartea și înmormântarea lui (în biserica pe care a ctitorit-o) mormântul a fost redeschis în căutare de comori – nu era nici urmă nici de cadavru, dar nici de piatră filozofală. De unde s-a răspândit legenda că Flammel ar fi ajuns nemuritor cu ajutorul alchimiei…

Catacombele Parisului: toate orașele foarte mari și foarte vechi au catacombe. Cele ale Parisului nu se compară ca întindere și grandoare cu cele ale Romei, dar ocupă totuși o suprafață deloc neglijabilă. Nu știu dacă se află și sub turnul sfântului Iacob sau sub cimitirul Montparnasse, dar descrierea lor e destul de riguroasă. Le-am văzut într-un film documentar care se ocupa in extenso de acest subiect.

Timișoara – orașul turcesc și „mica Vienă”, istorie și edificii

Dacă orașul ridicat de imperiali după 1716 se află la suprafață și face parte integrantă din Timișoara actuală, orașul turcesc a fost un mister până la săpăturile din 2013-2014. Practic nu s-a păstrat decât o placă în limba turcă veche, placă ce împodobea baia publică aflată pe locul pe care acum se ridică Primăria Veche. A fost incastrată în zidul Primăriei Vechi și se găsește în dreapta porții. Ca să-mi fac o idee despre cum arăta Timișoara turcească, am vizitat Lipova, unde o

stradă întreagă s-a păstrat din aceea epocă. Edificiile sunt scunde, fără etaj, cu acoperișuri uriașe după standardele noastre actuale. Fațadele se sprijinită pe o galerie de coloane iar în spatele coloanelor se deschid o mulțime de uși de acces în micile magazine care alcătuiau cândva bazarul. Astăzi acolo se află mici cafenele și ateliere meșteșugărești, a căror vizitare e o experiență interesantă.

Moscheea lui Soliman Magnificul (a sultanului biruitor) se afla în Piața Sfântul Gheorghe, iar ruinele ei, descoperite în 2014, se pot vedea și acum în acel loc.

Descrierea bătăliilor din 1552 și 1716 și a personajelor principale care au participat la ele se găsește în monografia lui Nicolae Ilieșu. Contele de Mercy, Eugen de Savoya și Ahmed-Pașa au fost personaje reale iar tabloul bătăliilor e riguros exact.

Cetatea Timișoarei – a fost ridicată în zorii Evului Mediu, din lemn și pământ și probabil undeva în apropiere (nu e o ipoteză confirmată de descoperiri arheologice) a fost capitala cnezatului lui Glad. Turcii au întărit în repetate rânduri fortificațiile. Actuala cetate datează din timpul stăpânirii austriece (a fost ridicată între1723-1765). Până în secolul XIX era mai extinsă, dar o mare parte a zidurilor s-a dărâmat în jurul anului 1900 pentru a permite dezvoltarea orașului. Avea formă de stea, cu trei rânduri de fortificații și numeroase bastioane. Sistemul de construcție era de tip Pagan, derivat din sistemul Vauban de stea cu 6 colțuri, dar sistemul Pagan, folosit mai întâi la cetățile olandeze, era mai adaptat pentru solul mlăștinos al Timișoarei. Cetatea Timișoarei avea o formă de stea în 10 colțuri – locurile din oraș unde mai stau în picioare zidurile vechii cetăți sunt bastionul Terezia (secție a Muzeului Banatului), Piața 700 și parcul Botanic. În parcul Botanic există chiar și o reconstituire în miniatură a

conturului cetății, la intrarea în parc pe stânga. Poarta Cocoșului din cetatea turcească era aproximativ peste drum de parcul Botanic de azi și Clinicile Noi (spitalul municipal) și făcea legătura cu casele de vară ale pașei din Mehala. De altfel din vechile hărți se poate vedea că parcul Botanic este o rămășiță a terenului viran aflat cândva sub zidurile cetății, în exteriorul acestora. În apropiere, în Piața 700, s-a descoperit ecluza care regla debitul de apă din șanțul de apărare al cetății. Plăcile de pe ușile Bastionului Terezia, reprezentând evoluția în timp a Timișoarei, se află și azi acolo și oricine e interesat de ele le poate vedea.

Muzeul Banatului – prima reședință seniorială s-a zidit la 1307 din porunca lui Carol Robert de Anjou, regele Ungariei, apoi Iancu de Hunedoara a refăcut castelul (de la el își trage numele de Castelul Huniazilor). După cucerirea austriacă a fost refăcut în 1730 ca în final, grav avariat la revoluția din 1848, castelul să fie reconstruit pe același amplasament în 1856, înglobând ceea ce mai rămăsese intact din clădirea medievală. A avut mult timp funcția de cazarmă de artilerie, înainte de a deveni Muzeul de Istorie al orașului, după cel de-al doilea război mondial.

Primăria Veche – ridicată între anii 1731-1734, în Piața Libertății. După cum atestă recentele săpături arheologice, în piață se găsea în timpul ocupației turcești hambarul de grâne și depozitul de sare al orașului. Se pare, după ultimele săpături, că și bazarul orașului se afla în acel loc. În timpul stăpânirii austriece, pe lângă vechea primărie, în piață (denumită pe atunci „a paradei”) s-a construit Cazinoul Militar și sediul garnizoanei orașului, care și-au păstrat nemodificată locația până astăzi.

Piața Unirii („Domplatz”) – Domul (biserica episcopală catolică) a fost zidit între 1736 și 1773, după planurile arhitectului vienez

Emanuel Fischer. Este în stil baroc, cu interioare baroc-rococo. Faptul că în această biserică nu se organizează nunți e purul adevăr, iar moartea logodnicei arhitectului în ziua nunții, pe scările Domului, e un fapt real. Tot în Piața Unirii se ridică impozanta clădire a vechii Prefecturi, terminată în 1754. Azi adăpostește Muzeul de Artă.

Palatul Guvernatorului – una din primele clădiri construite în Timișoara redevenită creștină după 160 de ani de ocupație otomană, casa contelui de Mercy a fost înălțată în jurul anului 1720. Este de un baroc sobru, amintind mai degrabă de stilul clasic. Mulți ani a slujit ca sediu al Parchetului, iar astăzi este locul unde se află renumita „Curte a Berarilor".

Cazarma Ardeleană – construcția ei a început în 1719, pe locul unde se aflau înainte, în epoca turcească, șanțurile de apărare ale cetății. Avea fenomenala lungime de 483 de metri, iar în curtea ei se găsea, înainte de canalizarea Begăi, portul orașului. A fost dărâmată în anii 1960-62 pentru a face loc unui parc.

Casa cu ghiulele de tun – este o clădire de secol XIX aflată pe strada Lucian Blaga. Cele două ghiulele de tun de pe fațadă, datând din primul război mondial, erau încă vizibile până la ultima zugrăvire a clădirii din 2011 sau 2012, când au fost îndepărtate. Locul uneia din ele, cea din stânga, e încă vizibil la primul etaj. Acum casa adăpostește la parter un magazin de bijuterii.

Casa Savoya – la intersecția străzilor Eugen de Savoya și Mărășești se află o casă veche, având deasupra intrării o placă de marmură abia vizibilă, protejată (ascunsă???) de o vitrină de sticlă. Localnicii o numesc „casa Savoya", deși nu are nici o legătură directă cu prințul Eugen, care a locuit după victoria asupra turcilor în castel (azi, Muzeul Banatului). Casa a fost ridicată imediat după cucerirea austriacă în locul porții Forforoza a

cetății turcești, poartă prin care prințul Eugen a intrat cu trupele sale în oraș.

Tunelele secrete de sub Timișoara – un sistem de ciudate coridoare subterane a fost dezgropat la lucrările din 1977 de construcție a pasajului subteran din Piața Victoriei, deși nu s-a recunoscut oficial acest lucru. Zvonurile au început să circule cu repeziciune prin oraș, privind posibilitatea de a ajunge în Iugoslavia lui Tito prin acele tunele (visul multor bănățeni în aceea epocă de privațiuni). A doua zi după descoperirea lor, locul a fost înconjurat cu sârmă ghimpată și pus sub paza armatei. Existența lor nu a fost confirmată (dar nici infirmată) vreodată, afirmative la Biblioteca Academiei s-ar găsi o hartă a acestor tunele, dar pe care n-am văzut-o niciodată.

Acestea sunt pe scurt clădirile și locurile asupra cărora se concentrează povestea noastră. Ca orice poveste, este și ea o ficțiune cu personaje imaginare, exceptându-le pe cele deja enumerate (Eugen de Savoya, contele Mercy, Ahmed-Pașa), care au scris în vremuri de demult istoria Timișoarei. Povestea detaliată a vieții și morții lui Ulrich Heller se găsește în lucrarea mea „Cartea Mediatorului”, care explică și de ce Ulrich nu este condamnat să ardă la lumina soarelui, la fel ca ceilalți băutori de sânge. Povestea lui Steve Brown și modul în care acesta a ajuns să se considere fiul lui Ulrich se regăsește în „Pământurile zeilor”. Toate cărțile mele se pot descărca gratuit de pe situl:

http://www.nelly-noel.ro